UN AGENT CIA ÎN CONGO

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

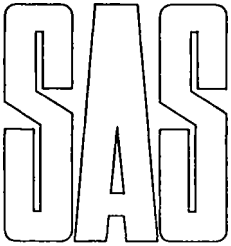

Un agent CIA în Congo

www.virtual-project.eu

V.1.0

ISBN:
973-9138-45-4

Malko Productions – Paris,
La piste de Brazzaville
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

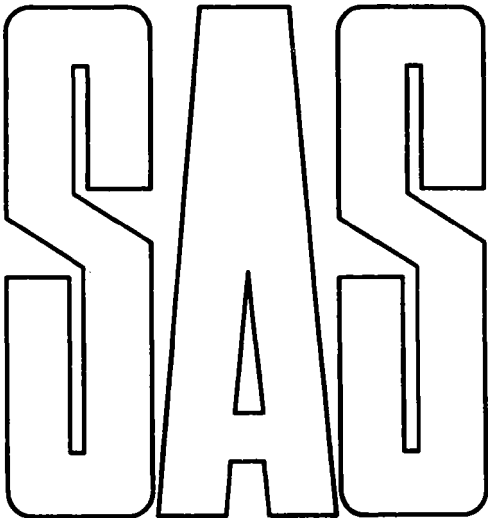

Un agent CIA în Congo

În româneşte de Anca Pisică

1998

Capitolul I

Flăcările sondelor „off shore”[1] scânteiau ca nişte stele îndepărtate şi roşiatice. În largul limbii de pământ botezată „Cote Sauvage”[2] ce marchează limita vestică a oraşului Pointe-Noire. În ciuda numelui său, această peninsulă de nisip cenuşiu nu prezenta nici un relief specific.

Totul părea mohorât, jar noaptea, singura distracţie era să urmăreşti numărul infinit de licurici artificiali ce străpungeau întunericul. Atlanticul, dintre Libreville şi Gabon, la nord şi enclava Cabinda. Situată la sud, era presărat cu aceste lipitori de oţel care pompau aurul negru douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Issam Hadjez opri maşina la marginea plajei pustii, coborî şi, fără să arunce vreo privire acestui peisaj, se întoarse spre vehicul şi strigă agasat:

— Eugenie! Vii odată?

Eugenie Kangou se răsuci cu o încetineală voită, desfăcându-şi picioarele lungi de culoarea cafelei cu lapte până la nivelul coapselor, acoperite cu o rochie extrem de scurtă, cam de aceeaşi culoare cu pielea sa şi mulată ca o mănuşă. Odată ridicată în picioare, cu un gest obişnuit, ea se aplecă înainte trăgând de rochie pentru a o lungi puţin, săltându-şi în acelaşi timp fundul şi întinzând strech-ul peste sânii încântători. Contrar majorităţii africancelor, Eugenie Kangou avea un piept provocator pe care şi-l afişa cu mândrie prin toate barurile din Pointe-Noire. Cu părul ei scurt şi creţ, tuns franţuzeşte, semăna puţin cu Grace Jones, ceea ce o făcea cea mai căutată curvă din tot vestul ţării.

Trupul cărnos putea fi admirat după-amiaza la marginea piscinei hotelului *Zamba,* unde rar se întâmpla ca un „expatriat”, un nou-venit în oraş, să nu calce. În picioare orice risc de a lua SIDA pentru un moment plăcut între coapsele ei în formă de fus. Ea făcu câţiva paşi stângaci cu escarpenii foarte înalţi, bocănind pe trotuarul desfundat. Cum ajunse în dreptul lui Issam Hadjez,

---

[1] Off shore (lb. engleză) – în largul mării, societăţi comerciale înfiinţate în ţări cu o fiscalitate foarte scăzută, aşa numitele paradisuri financiare (ex. Cipru), (n.t.).

[2] Coastă sălbatică (lb. franceză), (n.t.).

libanezul îi mângâie fundul, vârându-i rochia între fese şi o împinse cu viclenie spre plaja întinsă, pustie la acea oră târzie.

Ea se eliberă printr-o smucitură şi spuse ironic:

— Credeam că mergem la tine…

Issam Hadjez locuia puţin mai departe, într-una din locuinţele somptuoase care mărginesc „Cote Sauvage”, în faţa plajei.

— Încetează cu prostiile! replică el fără a se înfuria. Vino!

Eugenie fixa linia albă a valurilor Atlanticului de dincolo de nisip, ce se spărgeau într-un vuiet surd şi spuse mormăind:

— Nu îmi place nisipul că după aia îmi intră peste tot…

Issam Hadjez simţi că-i sare ţandăra. O dusese să cineze la *„La Pizzeria”,* restaurantul elegant din Pointe-Noire, rezervat practic „expatriaţilor”, unde numai chelnerii erau negri. În plus, el se pregătea să-i dea cu generozitate zece mii de franci pentru viitoarea ei prestaţie; deci nu era de refuzat.

Libanezul era prea bine văzut în Pointe-Noire ca să meargă într-un hotel cu Eugenie; şi apoi poftele lui erau modeste. Era genul care putea fi satisfăcut în câteva minute. Gustase deja din nurii lui Eugenie şi o făcea cu regularitate.

Pe deasupra, nu voia să se întoarcă acasă prea târziu ca să nu îşi neliniştească soţia. Îi strânse furios braţul negresei.

— Ce zici, o facem pe capotă?

— Nu! Şi nici pe plajă nu vreau să merg. Vino pe dig, spuse Eugenie. Ceea ce numea ea dig era, de fapt, o construcţie lungă, metalică ce începea puţin mai departe de sosea, trecând peste plajă şi înaintând cu mai multe sute de metri în mijlocul Atlanticului, terminată cu un grup de materiale. De fapt, era o jetelă pentru încărcarea fosfatului, dezafectata de la inundarea minei, un colţ liniştit pentru îndrăgostiţi.

Fără să aştepte răspunsul clientului său, Eugenie Kangou se îndreptă spre dig, legănându-şi leneş fundul obraznic sub nasul libanezului, fiind sigură că el o va urma ca o pilitură de fier e atrasă de magnet.

Cele două lanţuri groase de aur ce împodobeau pieptul lui Issam Hadjez zăngăniră încetişor atunci când o apucă din nou pe negresă şi îi puse o mână posesivă pe fese, salivând dinainte. O sută de metri mai departe, o luară pe una din scările ruginite ce permitea accesul la dig. Zece metri mai sus, vântul de mare făcea atmosfera mai răcoroasă. Eugenie pocni cu tocurile pe plăcile de metal, îndepărtându-se spre capătul unde se-nălţau macaralele nemişcate care abia se vedeau în penumbră. În afară de pocniturile tocurilor lui Eugenie, spargerea valurilor de stâlpii

ruginiţi era singurul zgomot din împrejurimi.

— Hei! Doar nu o să mergem până la capăt!

Issam Hadjez gâfâia urmând paşii întinşi ai lui Eugenie Kangou. Mai mic decât ea şi bine îmbrăcat, îşi reducea de obicei eforturile fizice la strictul necesar. O prinse din nou pe negresă şi o înghesui în balustrada, metalică, strecurând rapid o mână pofticioasă sub rochie; cu cealaltă, îi ciupea, prin îmbrăcăminte, sfârcurile sânilor, ajungând cu vârful capului pleşuv până la bărbia lui Eugenie. Foarte repede, începu să sufle ca un taur în călduri. Sub rochia de strech, Eugenie Kangou nu purta decât un slip cu şnur minuscul ce îi dezvelea în întregime fundul ţeapăn cu o arcuitură obraznică.

Issam Hadjez vârî ambele mâini sub rochie şi începu să-i frământe sânii ca nişte globuri, gâfâind de excitaţie. Eugenie nu se sinchisea şi, cu braţele pe lângă corp, privea nedesluşit flăcările ce ardeau la orizont. Brusc; Hadjez, o dezlipi de balustradă, o răsuci şi se întoarse el cu spatele spre plajă.

— E rândul tău! spuse el cu repeziciune.

În relaţia cu el, ea cunoştea lecţia foarte bine: cu o mişcare rapidă îi trase fermoarul, pantalonilor şi sexul deja sculat ţâşni afară. Aşezată pe vine şi-l vârî în gură. Lui Issam Hadjez îi scăpă un oftat plin de plăcere. Eugenie Kangou nu îi lua banii degeaba… Bine proptit de balustradă, libanezul privea capul cu părul scurt şi creţ ce urca şi cobora de-a lungul pântecelui său, părându-i-se că sexul îi este închis într-o teacă delicioasă şi fierbinte. Animată de o limbă abilă şi neobosită! Asta da viaţă! El îşi lipi palmele de pieptul negresei, apoi îi apucă sfârcurile întărite şi groase ca nişte creioane şi le răsuci între degete. Nu ştia de ce, dar acest lucru îi sporea plăcerea. Neclintită, Eugenie Kangou continua felaţia cu precizia unui metronom, aşezată pe vine, ca africanele.

Issam Hadjez simţi cum primele furnicături ale plăcerii îi urcau de la şale şi imediat mângâierea gurii se acceleră, Issam Hadjez fu cuprins de o scârbă cumplită! Târâtură asta încerca să-l trişeze!

— Încetează, târfuliţo! îi spuse el împingând-o brutal.

Libanezii îi tratau pe africani ca pe nişte câini. Dacă cel mai neînsemnat alb şi-ar fi permis comportamentul lor, l-ar fi luat drept rasist, dar, resemnaţi, africanii îi considerau pe libanezi cu adevărat o rasă demnă de ură, cu totul aparte. Evident, în cazul unui pogrom, aceştia ar fi primii cărora le-ar tăia gâtul.

Există o dreptate…

Docilă, Eugenie se ridică şi se întoarse pentru a se rezema cu coatele pe balustradă, cu faţa spre mare şi flăcări şi cu bazinul foarte cambrat.

Issam Hadjez îi ridică strech-ul maro, dezvelind fundul lui Eugenie, practic de aceeaşi culoare. Şnurul mai închis decât slipul negru dispărea între fesele incredibil de bombate. Issam Hadjez le contemplă câteva minute salivând. Uşor deşelată, Eugenie aştepta arcuită, cu capitalul pus în valoare.

— Ai, într-adevăr, cel mai frumos fund din Pointe-Noire! murmură libanezul cu o voce schimbată.

El se apropie cât putu de mult şi îşi frecă sexul încă umed de salivă de pielea caldă şi tare a globurilor rotunjoare. Apoi îndepărtă cu ambele mâini elasticul slipului de pe mijlocul negresei, lăsându-l să alunece de-a lungul şoldurilor şi pe picioare până la gleznă. Eugenie Kangou ridică un picior, iar ghemotocul din dantelă neagră rămase agăţat de glezna stângă, eliminând astfel riscul de a fi luat de vânt.

Libanezul se îndepărtase câţiva centimetri, întreţinându-şi erecţia cu o uşoară masturbare, fiind fascinat de acest fund perfect pe care începu să-i pipăie, băgând degetele peste tot pe unde putea, respirând sacadat. Era delicios să-şi înfrâneze pofta nebună de a o pătrunde imediat.

Cu picioarele uşor depărtate şi cu rochia rulată în jurul taliei, Eugenie nu se sinchisea de nimic. După o clipă, întoarse capul şi îi spuse:

— Ce mai aştepţi?

Issam Hadjez voia să o aibă pentru banii săi. Doar s-o priveşti şi tot era un avantaj, dar pofta de a finaliza îl copleşi.

Scotocind prin buzunare, scoase un prezervativ şi şi-l puse cu nerăbdare.

Nenorocita asta de SIDA! Acum nu mai puteai avea încredere în nimeni… La spitalul din Pointe-Noire, oamenii mureau ca muştele; se zvonea că cea mai bună prietenă a preşedintelui Sassou N’Guesso murise şi ea aici şi că, de atunci, el considera această problemă foarte serioasă. De obicei, în Africa preferau să nege această problemă.

Odată echipat. Hadjez reveni lângă Eugenie şi-şi strecură membrul între sânii tari, în formă de globuri, plimbându-l încet de sus în jos, înşfăcat de carnea călduţă. Din păcate, senzaţia nu era aceeaşi ca atunci când ar fi fost în contact direct. Ajutându-se de o mână, coborî cât mai jos posibil şi când dădu de jilăveala nouă ghici că ajunsese la ţintă. Talia-i mică îi permitea să se

înfigă în partenera lui chiar fără să-şi îndoaie genunchii. Dintr-o mişcare energică de şale, îi vârî pe la spate membrul tinerei femei ce salută luarea în posesie cu un geamăt de plăcere.

Cu mâinile încleştate pe şoldurile ei, Issam Hadjez se puse deja pe treabă încet ca să-şi prelungească delicioasa senzaţie cât mai mult timp posibil; cu gura deschisă din cauza respiraţiei sacadate şi privirea aţintită la membrul care intra şi ieşea din mătăsoasa lui vizuină. Aplecată înainte, cu faţa deasupra oceanului, Eugenie Kangou nu se sinchisea şi, bine proptită pe escarpenii ei, îşi arăta scobitura şalelor. Era totuşi mai puţin dezagreabil decât să baţi la maşină într-un birou... Ea simţi că partenerul îşi scoase sexul şi, rămânând strâns lipit de corpul ei, îl urcă până la deschizătura dintre coapse.

— Ai de gând să mă sodomizezi?

Era o constatare corectă. Trebuia ca preţul să fie fixat dinainte. Dar cu Issam, aceasta nu era o problemă, avea întotdeauna asupra lui teancuri de bancnote de zece mii de franci.

— Şi încă cum! spuse Issam.

El se avântă cu toată greutatea corpului lui. Timp de câteva secunde, deschizătura pe care o forţă rezistă, apoi sexul îi fu înghiţit dintr-o dată, dispărând între fesele splendide ale lui Eugenie Kangou. Issam avea mâinile umede de excitaţie. Cu degetele mari, el îndepărtă sferele strânse în jurul membrului său şi se bucure mai mult de privelişte.

— Te-am proptit ca lumea, ai! suflă el. Nu mai poţi să fugi!

— E adevărat, nu mai pot, făcu Eugenie Kangou.

Cu toate acestea, ea nu avea nici o intenţie să se sustragă de la datoria sa, dar acest dialog îi dădea libanezului iluzia unui viol. El începu un du-te-vino uşor, cu creierul înfierbântat.

Mişcându-se înainte şi înapoi între fesele lui Eugenie Kangou, Issam Hadjez se simţea stăpânul lumii, ca atunci când îi reuşea o afacere foarte bună.

Un zgomot de metal lovit îi tulbură brusc euforia. Rămas înfipt în crupa negresei, întoarse capul. Bătăile inimii i se acceleră brusc. O siluetă tocmai ţâşnea din întuneric şi înainta spre cei doi, eliminându-le orice posibilitate de retragere spre scara ce ducea la şosea.

Nu avu timp să se întrebe ce făcea bărbatul acolo. Deasupra balustradei de fier, apărură două capete, urmate de două corpuri: doi negri atletici ce săriră cu supleţe pe podeaua metalică. Cei trei bărbaţi se ascunseseră în antretoazele ce

susţineau stâlpii digului. Libanezul văzu lamele strălucind în mâinile celor doi nou-veniţi. Toate poveştile cu privire la atacurile asupra trecătorilor izolaţi îi reveniră în memorie. Cu siguranţă, aceşti trei golani nu veneau să-l întrebe cât e ceasul. Nici măcar nu se gândise la aceasta când Eugenie îl adusese în acest loc, fiind sigur de puterea lui.

— Ai terminat?

Negresa se lămuri când nu-l mai simţi agitându-se între fesele ei.

*

* *

Issam Hadjez se smulse din crupa splendidă pe care o sodomiza şi se întoarse cu faţa spre cei trei negri. Cel mai mic, care părea să fie şeful, un bondoc, dar neînarmat, se opri la un metru de el.

— Măi albule, nu mişca şi lasă-te păgubaş!

Fără să aştepte răspunsul libanezului, negrul întinse brusc mâna şi înşfăcă cele două lanţuri de aur ce atârnau pe pieptul lui Issam Hadjez şi le trase violent. Cu un pocnet sec, închizătorile cedară şi negrul trase bijuteriile spre el şi le vârî de îndată în buzunarul pantalonilor.

Issam Hadjez scoase un urlet de furie şi, fără să se mai gândească, se aruncă asupra bărbatului, înfigându-şi mâna dreaptă în gâtul gros al negrului, iar cu stânga încerca să scotocească prin buzunarul acestuia ca să-şi recupereze bunul. Fără să schiţeze vreo mişcare, golanul ridică cu brutalitate genunchiul, strivindu-i sexul rămas cu prezervativul pe el. Issam Hadjez se încovoie cu un schelălăit de câine rănit, iar un jet de vomă îi ţâşni din gură. Ar fi căzut dacă agresorul său nu l-ar fi ţinut. Simţi când unul dintre aceştia îi răsucea mâinile la spate şi o lamă rece se lipi de gâtul său, iar o voce îi spuse la ureche:

— Nu face pe prostul că te spargem!

Pentru a da mai multă greutate ameninţării, negrul apăsă un pic mai tare lama pe laringele său. Cu o furie ascunsă, libanezul trebui să suporte o percheziţie rapidă şi precisă a negrului. Unul din hoţi scoase un şuier de uimire când smulse din buzunarul pentru revolver un teanc de bancnote de zece mii de franci. Nu pica în fiecare zi o asemenea pradă…

Issam Hadjez încercă să se zbată când simţi că îi smulgeau Rolex-ul bătut în briliante. Nişte mâini îl mai pipăiră puţin, apoi cei trei bărbaţi se îndepărtară de el o dată cu lama pumnalului.

Se ridică ameţit, cu un gust acru-amar în gură de la fiere, cu hainele în dezordine şi sexul încreţit, ieşit afară din pantaloni.

— Ticăloşilor! strigă el cu o voce stridentă. Hoţi nenorociţi! Eu sunt Issam Hadjez. Îl cunosc pe Antoine Poungui, şeful Miliţiei, o să-l pun să vă taie coaiele, negri împuţiţi!

Unul dintre cei trei bărbaţi, ce se îndepărtau fără să se grăbească spre ţărm, spuse peste umăr, zeflemitor:

— Ţine-ţi gura, alb împuţit! Dacă nu, îţi luăm şi ţoalele.

De obicei, tâlharii care operau pe digul dezafectat îşi abandonau victimele în pielea goală, luându-le chiar şi slipurile. Dar oricum, prada era aşa de consistentă, încât se mulţumeau cu atât…

Issam Hadjez, fierbând de furie, se întoarse spre Eugenie Kangou. Negresa îşi coborâse fusta şi aştepta liniştită, sprijinită de balustrada metalică. O idee încolţi de îndată în mintea libanezului. Brusc, el se năpusti spre ea şi-şi înfipse degetele în gâtul lui Eugenie, urlând:

— Ticăloaso! Târfuliţă nenorocită! Sunt prietenii tăi. Tu m-ai atras în acest loc!

— Hei, încetează, eşti ţicnit! protestă negresa.

Eugenie Kangou se zbătea, încercând să-l împingă înapoi pe Issam Hadjez, dar acesta, dezlănţuit, o snopi în bătaie, lovind o cu pumnii şi cu picioarele. Ea scoase un strigăt ascuţit când el îi zdrobi unul din sâni cu o lovitura violentă de picior. Unul din hoţi urmărea scena mirat. De obicei, totul se petrecea fără încurcături, victimele mulţumindu-se peste măsură că au scăpat şi nu li s-a tăiat gâtul…

— Curvă împuţită! schelălăi Issam Hadjez, am să te duc la PSP[3]. Îţi vor smulge sânii cu cleştele până vei vorbi. Apoi eu te voi omorî!

El o scutură ca pe un prun. Cuprinsă de panică, Eugenie Kangou adresă înadins câteva cuvinte în lingala celor trei bărbaţi. Se creă un moment de şovăială. Dacă ea vorbea, ei riscau să aibă mari probleme. În general, în Congo, hoţii erau executaţi pe loc.

Preocupat doar să o apuce de guler pe Eugenie Kangou, el nu observă imediat că cei trei bărbaţi se întorceau tiptil. Negresa, care nu era o fată rea, îi şopti la ureche:

— Issam, fii atent că au de gând să te omoare! Fereşte-te!

Libanezul se întoarse. Mai avu timp să-l vadă pe unul dintre

[3] Postul de Securitate Publică, (n.a.).

negri învârtind deasupra capului un cuţit, apoi lama i se înfipse în burtă până la prăsele. Ucigaşul îl lovi din nou mai sus cu violenţă, secţionându-i mai multe artere şi scoase lama mai departe cu vreo douăzeci de centimetri. Issam Hadjez făcu câţiva paşi înapoi şi cu privirea deja înceţoşată căzu, secerat de o hemoragie puternică. Rămase lat pe metalul rece al digului, scuturat încă de câteva tresăriri, urmărit de privirea ca de bovină a lui Eugenie Kangou.

— Vino, îi spuse şeful hoţilor.

Poate se auziseră strigătele, deşi rarele patrule de poliţie nu se aventurau deloc în acest colţ…

O şterseră toţi patru, coborâră iute scările şi se chirciră sub stâlpii de ciment ai docului. Şeful bandei scoase bancnotele furate de la Issam Hadjez şi numără o parte pe care i-o întinse lui Eugenie Kangou. Aceasta numără din nou. Doar la iniţiativa ei organizaseră ei această capcană… Ea ştia că libanezul, încrezător în puterea sa, se plimba cu o mică avere asupra lui.

Eugenie Kangou ridică capul.

— Lipsesc zece mii pe care mi le datora el, spuse ea cu dezinvoltură.

Mormăind, şeful îi întinse o bancnotă. Ea şi-o puse în slip, bombându-şi un pic pântecele. Apoi, după ce se asigurară că şoseaua este pustie, ei se despărţiră.

Eugenie Kangou rămase un pic în urmă. Bancnotele îi încălzeau în mod plăcut pielea. Traversă şoseaua şi ajunse în câteva minute la hotelul *Zamba.* Nu avea chef să se plimbe la ora aceea prin oraş cu o mică avere asupra ei deoarece miliţienii din patrulă se specializaseră în jecmănirea curvelor care se întorceau acasă.

După ce traversă grădina hotelului, ea se trezi la marginea piscinei pustii. La Pointe-Noire, oamenii se culcau devreme. Se aşeză în linişte pe unul din şezlonguri. I se întâmpla uneori să doarmă aici când un client o dădea afară din cameră la miezul nopţii.

Silueta digului se detaşa în clarul de lună ca un braţ întunecat întins spre ocean. Eugenie îşi spuse că Issam Hadjez nu ar fi trebuit să se înfurie: avea suficienţi bani ca să nu facă o tragedie din asta. Dar când te atingeai de lovelele libanezilor, era ca şi cum te-ai lua de mama lor.

Acum, acest alb imbecil zăcea lat pe doc, jecmănit, iar Eugenie, chiar de a doua zi de dimineaţă, se va duce să-şi

comande câteva rochii la cea mai bună croitoreasă din Cite[4].

[4] Partea africană a oraşului, (n.a.).

Capitolul II

Atmosfera ca de vată din sala de mese a hotelului *Bristol* te ducea cu gândul la o criptă funerară, mai pe scurt, la ceva mai puţin vesel... Malko şi Jack Ferguson, cel mai titrat şef al Centralei CIA din Viena, erau aici. Singurii clienţi, cu excepţia a cinci japonezi care abia mâncau, mulţumindu-se să golească o sticlă de doi litri de Moet, intimidaţi de decorul pompos şi ambianţa gravă. Americanul ridică paharul de Riesling ce completa pateul de ficat unguresc, extrem de acceptabil.

— Te felicit încă o dată pentru ultima ta misiune, începu el. Privind în urmă, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi dat greş[5].

Din momentul în care Malko reuşise să intercepteze ultimele elemente care permiteau Irakului să fabrice proiectile nucleare şi vectorul lor, Saddam Hussein invadase Kuweitul şi se ştia acum de ce este capabil... Malko petrecuse în cele din urmă o vară liniştită la castelul său din Liezen, iar Alexandra, redevenită provizoriu fidelă şi îndrăgostită îi iertase aventura cu Mandy Brown. Rar se întâmpla ca Agenţia Centrală de Informaţii (CIA) să-i acorde un răgaz atât de mare. De asemenea, invitaţia lui Jack Ferguson de a servi masa de prânz împreună nu era, cu siguranţă, inocentă. Americanul avu, totuşi, eleganţa să aştepte ca Malko să-şi termine pateul de ficat ca să-l întrebe cu o voce voit detaşată:

— Vă amintiţi de avionul DC 10 care a explodat anul trecut deasupra Nigeriei, după ce a decolat din N'djamena, provocând moartea a o sută şaptezeci şi unu de oameni?

— Sigur, spuse Malko.

Tragedie care lui îi amintea de un alt avion distrus într-un atentat terorist: zborul 103 al Companiei. Panam, spulberat deasupra localităţii Lockerbie din Scoţia. Reuşise să-l atragă pe responsabilul acestui act oribil, refugiat în Liban, în străinătate şi să-l execute[6]. Tragedia se produsese nu departe de locul unde se afla acum, numai la câţiva kilometri de Viena. Descoperise tot atunci că, doar cu un pic de noroc, s-ar fi putut evita această catastrofă. Nu era o amintire prea plăcută...

---

[5] Vezi SAS nr. 700 – *Tunurile din Bagdad,* (n.a.).

[6] Vezi SAS nr. 36 – *Necunoscutul din Leningrad*, (n.a.).

— Nu i-am putut identifica niciodată pe vinovaţii atentatului asupra avionului DC 10, continuă şeful Centralei şi nici pe cei care au comandat atentatul.

— De unde a plecat zborul?

— Din Brazzaville, Congo, cu destinaţia N'djamena şi Paris.

— Nu s-a efectuat nici o anchetă acolo?

— Ba da, dar fără rezultat. Am găsit doar un mobil prezumtiv. La bordul acestui avion se aflau trei dintre cele mai bune cadre ale „Biroului Africa”[7]. Aceştia tocmai îşi încheiaseră un turneu în Africa de Vest şi Africa Centrală, destinat evaluării ameninţării de penetrare libiană. Interogaseră mulţi oameni şi aduceau cu ei maldăre de documente. Dispariţia lor a fost o lovitură foarte gravă dată activităţilor noastre în această parte a lumii.

— Libienii sunt şi ei capabili să comită crima, remarcă Malko.

— Bineînţeles, întări Jack Ferguson, dar noi n-am putut-o proba. Pe de altă parte, atentatele comise împotriva zborurilor comerciale au arareori drept scop eliminarea unuia sau mai multor indivizi. Există metode mai simple pentru aceasta. Este vorba de „semnale” trimise unui guvern de către un stat care practică terorismul. Deci, ancheta este într-un punct mort de luni de zile sau, mai bine spus, era…

El îşi lăsă fraza neterminată.

— Ah, da? Ce s-a întâmplat?

Americanul aşteptă să se îndepărteze ospătarul care le adusese pulpa de căprioară, apoi îi răspunse:

— Ceea ce poliţiştii numesc „o faptă nouă”. Acum câteva zile, un libanez de confesiune şiită a fost omorât la Pointe-Noire, în Congo. Un anume Issam Hadjez. Un tip dubios. Îl identificaseră ca acţionar la o bancă ce „spăla” dolarii proveniţi din traficul cu droguri în Elveţia. Aici, în Congo, era amestecat într-o sumedenie de traficuri, de combinaţii, din care câştiga mulţi bani.

— De ce a fost ucis? întrebă Malko.

Jack Ferguson se strâmbă dezgustat.

— Ah, e o poveste murdară! A fost atacat de nişte golani care l-au tâlhărit şi apoi l-au ucis pentru că se apăra. Se pare că s-a dus cu o curvă într-un loc puţin cam pustiu…

— Această crimă are vreo legătură cu afacerea în care a fost implicat avionul DC 10?

— Crima propriu-zisă, nu. A fost o crimă cam deşucheată.

---

[7] Forma de organizare a serviciilor secrete pe spaţii continentale - din lb. engleză *desk*, (n.t.).

Ucigaşii nu au fost găsiţi, nici fata care era probabil complice cu ei, dar nu ne păsa deloc de asta. Acest tip era oricum, numai simpatic nu. Şi apoi, şiiţii libanezi nu ne au la suflet… însă curcanii congolezi au găsit un carneţel ce acoperea mai mulţi ani, în care îşi notase toate cheltuielile şi au avut curiozitatea să-l purice. La data de 15 septembrie anul trecut – adică cu patru zile înaintea atentatului – figura o adnotare neaşteptată: „412 000; bilet Brazzaville-Paris dus-întors, Bernard Moulouki”… Asta i-a intrigat. De ce Issam Hadjez, care nu era deloc cunoscut pentru generozitatea sa, oferise un bilet de avion cuiva? La noroc, ei au verificat lista pasagerilor, dar acesta nu era trecut pe ea. Un poliţist mai puţin leneş a descoperit că pe acest Bernard Moulouki nu îl cunoştea nimeni în Pointe-Noire. Căutându-l mai mult, au sfârşit prin a-l localiza la Brazzaville, unde ţinea un fel de bazar. Poliţiştii congolezi l-au convocat pentru interogatoriu şi, lucru ciudat, acesta a negat că îl cunoaşte pe Issam Hadjez sau că a primit un bilet de avion. De altminteri, el a putut proba că nu ieşise niciodată din Congo şi nici măcar nu poseda paşaport. Ar fi scăpat poate cu o mamă de bătaie, dacă povestea avionului DC 10 nu era un subiect extrem de arzător pentru congolezii care au avut patruzeci şi nouă de morţi în atentat… îndată, poliţia a apelat, la toate mijloacele, folosind metoda de interogatoriu numită „suitul în cocotier”.

— Adică?

— Este o metodă foarte simplă a poliţiştilor congolezi de a-i face să vorbească pe recalcitranţi. În curtea comisariatului, este înfipt un stâlp foarte neted, de patru sau cinci metri înălţime. Cu lovituri de ciomag, suspectul este forţat să se urce până în vârf şi apoi este avertizat: „Dacă nu eşti mincinos, vei rămâne sus.” Chiar şi unei maimuţe i-ar fi greu să rămână agăţată pe lemnul neted. Atunci, tipul cade şi este stâlcit în bătaie cu lovituri de baston şi este nevoit să se urce la loc. Dacă rămâne la sol, ei îi sparg capul… Lui Bernard Moulouki i-a revenit memoria abia la a cincea ascensiune… A sfârşit prin a mărturisi că biletul de avion nu era pentru el, ci pentru unul dintre prietenii săi, un anume Alphonse Loukoula, care locuia la Brazzaville. Moulouki servise doar de mesager, atunci când se afla în trecere prin Pointe-Noire. Issam Hadjez îl însărcinase să înmâneze biletul beneficiarului, adică lui Alphonse Loukoula.

— Pentru ce zbor era acest bilet?

— Pentru cel care a explodat. De altfel, numele lui a fost găsit pe lista de pasageri.

— Deci, este mort, sublinie Malko.

Jack Ferguson zâmbi fără să-i răspundă.

— Se ştie pentru ce i-a oferit Hadjez acest bilet? se informă Malko. Filantropia nu-i o virtute libaneză.

— Tocmai aici se complică lucrurile, reluă americanul. Pentru câteva lovituri de ciomag în plus, Bernard Moulouki a mărturisit că, în acelaşi timp cu biletul de avion, îi înmânase, din partea lui Issam Hadjez, o valiză ce trebuia transportată până la Paris. O „Samsonite” albastră.

— Ce conţinea?

— Droguri, după spusele lui Moulouki. Heroină provenită din Valea Bekaa din Liban, sosită în Congo via Abidjan.

— E plauzibil?

— În totalitate. Libanezii şi sirienii trec prin circuite din ce în ce mai sofisticate pentru a-şi vinde murdăria. În Africa, dispun de reţele numeroase şi bine organizate. Şi cum se pricep admirabil să corupă africanii, ceea ce nu-i cu adevărat un act de vitejie, fac ce vor în aeroporturi. Asta ajută.

— Deci, conchise Malko, acest Issam Hadjez a făcut să sară în aer avionul DC 10, folosindu-l pe regretatul Alphonse Loukoula. În contul cui?

Americanul făcu o mutră nedumerită.

— Cu ajutorul lui Hadjez, libanezul, îi băgăm pe toţi în aceeaşi oală: extremişti palestinieni, şiiţi şi luptători Hezbollah. Ei înşişi apropiaţi ai libienilor.

Această situaţie semăna deopotrivă cu una din acele poveşti africane extrem de întortocheate şi la fel de false. În faţa scepticismului evident al lui Malko, Jack Ferguson se grăbi să precizeze:

— Există un fapt tulburător, ignorat de congolezi şi cu atât mai mult de Bernard Moulouki. Experţii noştri s-au angajat într-o muncă de călugări benedictini în cercetarea aparatului DC 10 distrus, reconstituindu-l piesă cu piesă. Au putut astfel stabili că bomba a fost ascunsă în interiorul unei valize îmbarcate la Brazzaville, într-un container de bagaje din cala pentru călători. Şi, de asemenea, că această valiză era o „Samsonite” albastră, un model ce nu se găseşte în Congo.

*

* *

Malko rămase cu furculiţa în aer. Nimeni n-ar fi putut inventa acest detaliu şi aceasta nu putea fi o coincidenţă.

— Suntem siguri că deţinem o pistă serioasă, continuă Jack Ferguson. Şi ne-ar plăcea s-o aprofundăm puţin.

Malko îşi termină pulpa de căprioară, apoi sublinie:

— În loc de pistă, eu i-aş spune mai degrabă impas. Issam Hadjez e mort, ca şi Alphonse Loukoula. Cât despre Bernard Moulouki, cred că congolezii au scos de la el tot ce ştia, mulţumită „cocotierului” lor. În plus, poliţia congoleză are, cu siguranţă, mijloacele de investigaţii la faţa locului pe care eu nu le am.

— Bineînţeles, recunoscu şeful Centralei CIA la Viena, dar ei nu au continuat ancheta, chiar din motivele pe care le-aţi evidenţiat… Doar că există o dificultate: după părerea tuturor oamenilor care l-au cunoscut, Alphonse Loukoula nu era un imbecil.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu există decât două ipoteze: ori nu ştia ce conţinea în realitate acea „Samsonite” şi a explodat o dată cu ea. Ipoteză puţin credibilă, fiindcă era, se pare, foarte suspicios, ca toţi traficanţii. Sau ştia că transporta o maşină infernală. Cunoaşteţi mulţi terorişti care se urcă în avionul în care ei înşişi au plasat o bombă?

— E corect, recunoscu Malko. Ar trebui să fie kamikaze.

— Acesta-i un cuvânt necunoscut în vocabularul african, spuse tranşant americanul. Deci, este posibil ca Alphonse Loukoula săi nu fi luat avionul DC 10 care a sărit în aer şi acum se ascunde undeva, iată de ce vreau să vă trimit în Congo.

Americanul îşi turnă un pic de Riesling, lăsându-l pe Malko să-şi însuşească ideile expunerii sale. Acesta din urmă sublinie:

— Există în Brazzaville o centrală şi un şef al acesteia. E de competenţa lui să se ocupe de caz.

Jack Ferguson făcu un gest împăciuitor.

— OK, recunoscu el. Dar avem o problemă cu Thomas Hauser, şeful centralei noastre. E spre sfârşitul misiunii lui şi, de când cu această întâmplare şi-a pierdut puţin siguranţa, într-un cuvânt, s-a apucat serios să tragă la măsea. Şi cu clima de acolo, nu-i deloc recomandabil, l-am trimis un doctor din Langley care l-a găsit în plină depresie. Voiau să-l înlocuiască, dar nu era nimeni disponibil în acel moment.

— Totuşi, el v-a semnalat reluarea anchetei, obiectă Malko.

— Nu, admise cu tristeţe Jack Ferguson. Un flăcău de la FBI care efectua un stagiu de cooperare tehnică la congolezi, s-a împrietenit cu un colonel de poliţie care l-a pus la curent.

Congolezii nu au multe mijloace, dar par doritori să meargă mai departe. Colonelul M'Boukou este gata să vă sprijine.

— Spuneţi-mi, observă Malko, o să fiu bine primit de Thomas Hauser…

— Nu chiar! El crede că Alphonse Loukoula a murit şi că nu vom găsi nimic în harababura asta din Africa. Or, noi voiam cel puţin să *încercăm* să găsim vinovaţii.

Toate astea nu te îmbiau prea mult dacă te bazai numai pe o ipoteză scolastică.

— Dacă îmi aduc bine aminte, Congo are un regim marxist, spuse Malko. Cred că nu suntem văzuţi cu ochi buni. Ei nu vor colabora.

Jack Ferguson zâmbi ironic.

— Dragul meu, sunteţi în urmă cu istoria. Marxismul nu mai e la modă. Preşedintele acestei ţări, Sassou N'Guesso, tocmai a adoptat multipartitismul. Nu mai există conflicte politice în Africa, în afara câtorva războaie tribale mititele.

Efectiv, câţiva vecini mai apropiaţi sau mai îndepărtaţi de Congo îşi scoteau măruntaiele într-o veselie, ca în Liberia, în Mali sau în Ruanda. Har Domnului, cum toate acestea se petreceau în Africa, numai între africani, era interzis să vorbeşti despre rasism, acesta fiind, prin definiţie, rezervat albilor. Când un hutu îi tăia picioarele unui tuţi, după ce îi tăiase urechile şi organele genitale, pentru că nu aparţinea aceluiaşi trib, nu se chema rasism. Pur şi simplu, acesta îşi exercita dreptul de a arăta diferenţa.

Văzând cât de insistent este Jack Ferguson, Malko se gândi că nu o să scape de Congo aşa uşor.

— Ce aşteptaţi, de fapt, de la mine?

Uşurat, Jack Ferguson se mai destinse puţin.

— Să-l găsiţi pe Alphonse Loukoula, dacă mai e încă în viaţă. Este singura noastră şansă de a afla mai mult despre acest atentat şi poate despre cel ce l-a ordonat. Issam Hadjez nu era decât un intermediar. Numele său nu figurează în nici o evidenţă. Pur şi simplu, el a făcut un serviciu cuiva.

Un ospătar aduse nota de plată.

Jack Ferguson, care mâzgălea nişte indicaţii pentru Malko într-un carneţel, ridică privirea:

— *One for the wad*?[8]

— O Stalicinaia cu multă gheaţă, spuse Malko.

[8] Încă una, înainte de plecare?

— Pentru mine, un Gaston de Lagrange, anunţă şeful centralei.

— Thomas Hauser va veni să vă ia de la aeroport. Chiar dacă nu vă este de folos, vă va pune la curent cu anumite lucruri. Şi vă va sprijini financiar. Veţi vedea că, în ciuda problemei sale, este un tip plăcut.

— Şi dacă îl descopăr pe acest Alphonse Loukoula? întrebă Malko, ce să fac cu el?

— Vă voi trimite instrucţiuni prin intermediul centralei.

— Mulţumesc, spuse Malko. Cum e vremea acolo?

Americanul schiţă un zâmbet, încălzind între degete paharul plin cu lichidul galben-roşiatic.

— Vremea e urâtă. De altminteri, nu există cu adevărat vreme bună. Sper că sunteţi vaccinat împotriva tuturor bolilor, în Congo, colcăie o mulţime de microbi. Este una din rarele ţări unde există ţânţari care provoacă malaria chiar şi la oraş şi încă o varietate mortală. Unul dintre agenţii noştri a murit acolo în patru zile. Aveţi tot interesul să puneţi chiar de azi Nivaquine în votca dumneavoastră. Dacă nu aţi ratat ocazia să contactaţi vreo boală, aveţi de ales între febra galbenă, holeră, variolă, amibioză, bilharioză şi tetanos. Mai există încă şi un pic de lepră, adaugă el cu satisfacţie.

O ţară unde Chris Jones şi Milton Brabeck ar cădea laţi pe loc chiar de la sosirea lor.

Capitolul III

Un bărbat cu conformaţie atletică, foarte înalt, cu chelia înroşită de soare, aştepta la baza pasarelei rezemate de latura unui Boeing 747, cu o geantă de piele roşie, agăţată de umăr, bătând uşor pe loc din picioare. De cum ieşi din avion. Malko avu senzaţia că intră într-o saună. O umezeală lipicioasă cădea din cerul cenuşiu şi jos, în acest început de sezon al ploilor. Atmosfera era înăbuşitoare.

El coborî treptele metalice şi puse piciorul pe macadamul gudronat, înmuiat de căldură. De îndată, bărbatul chel se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

— Bine aţi venit la Brazzaville, spuse el. Eu sunt Thomas Hauser.

Strângerea sa de mână era jilavă şi fără vlagă, iar un fel de moliciune îi cuprinse trăsăturile feţei totuşi energice, în ciuda pupilelor ce păreau că plutesc în whisky… Dicţia sa greoaie sfârşi prin a-l lămuri pe Malko. În ciuda orei matinale, şeful Centralei CIA din Brazzaville era beat mort. Din fericire, Jack Ferguson îl avertizase…

— Veniţi, spuse el, vom încerca să vă recuperăm bagajele înainte să vă şterpelească totul.

Aeroportul Maya-Maya nu făcea impresie. Cu excepţia unui Mig 21, aflat în stare de degradare într-un colţ, cu cauciucurile pe jantă şi un antic DC 3 care asigura legătura cu Kinshasa, la treizeci şi cinci de kilometri în linie dreaptă, dincolo de „pool”[9] acolo unde fluviul Congo are cea mai mare lăţime, Boeing-ul 747 era singurul aparat în stare bună. Minuscula aerogară semăna mai mult cu un hangar vechi, ros de umezeală decât cu un aeroport internaţional. Câţiva soldaţi se târau împrejur, cu Kalaşnikovul la umăr, privind prosteşte în gol. Thomas Hauser dădu paşaportul lui Malko unui negru în civil care, după o scurtă conversaţie în şoaptă, se duse să-l ştampileze într-un birou interzis pentru *Vulgum pecus*[10] şi-i însoţi apoi într-o încăpere ticsită cu lucruri în mare dezordine ce ţinea loc de sală de bagaje. O bătaie cu palma pe umărul vameşului, o cruce cu creta

[9] Bazin, ochi de mare (lb. engleză), (n.t.).

[10] Prostime, oameni de rând (lb. latină), (n.t.).

pe valiza lui Malko şi se reîntâlniră într-o Blazer impresionantă, cu geamurile negre. La prima vedere, Thomas Hauser avea relaţii în aeroport.

— E drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit să mă aşteptaţi, mulţumi Malko.

— Normal, din moment ce vă trimite Centrala, zise americanul.

El găsea această misiune total neoportună… Se îndreptară spre ieşirea aeroportului şi o luară pe un fel de autostradă mărginită de colibe pe un câmp în paragină, doar uneori cu o construcţie de ciment gri, roasă de umezeală. Un peisaj provincial.

— N-a apărut nimic nou în cazul acesta? îl întrebă Malko.

Thomas Hauser dădu încet din cap.

— Nu. Şi, după părerea mea, nu va fi nimic nou. Toate astea sunt baliverne. Tipul care a fost arestat, Bernard Moulouki, a spus orice numai să nu se trezească cu un glonţ în cap. Îi cunosc eu pe congolezi. Dacă ar fi avut ceva serios, pe mine ar fi venit să mă caute. În sfârşit, dacă Centrala din Langley se precipită în acest caz, e treaba lor.

Ajunseră la un sens giratoriu mare pe a cărui margine un panou enorm anunţa cu litere pe jumătate şterse: „Glorios popor congolez, dă dovadă de curaj istoric pentru a-i înlătura pentru totdeauna din drumul tău sinuos pe duşmanii de moarte ai dezvoltării tale: imperialismul şi colonialismul”.

— Pot adăuga şi comunism, rânji Thomas Hauser, ţara e aproape distrusă.

Americanul o luă pe un bulevard îngust, cu asfaltul plin de gropi, mărginit de construcţii moderne într-o stare jalnică. Malko nu mai punea întrebări: rivalitatea dintre FBI şi CIA explica în bună parte reacţia lui Thomas Hauser: cele două organisme se urau.

Această parte a oraşului Brazzaville semăna cu un parc tropical unde s-ar fi putut înălţa câteva locuinţe. Era puţină circulaţie, semafoarele rare funcţionau pe lumina intermitentă. Era un orăşel colonial adormit şi paşnic, cu obişnuiţii negustori sub cerul liber, cu marfa aşezată pe marginea şoselei.

— V-am rezervat o cameră la *Olympic Palace,* anunţă Thomas Hauser. Nu există nici şobolani şi nici turnători, iar curve, foarte puţine. În plus, camerele sunt mari.

În timp ce erau opriţi la semafor, în faţa spitalului, picături mari de ploaie începură să se spargă de parbriz. Ploua cu găleata

când Blazer-ul se opri în faţa unei construcţii modeste de trei etaje, cu treptele pline de vânzători de fildeş şi de abanos.

— Lată hotelul *Olympic*, anunţă americanul. Mergeţi şi vă instalaţi, vă aştept la bar. Apoi vom merge să mâncăm în oraş la *Park.* E destul de plăcut aici.

Malko avu doar timpul să descopere o cameră mare cu un televizor Akai la care se putea prinde CNN, încăpere ce dădea spre o piscină goală şi un părculeţ. Schimbat în jeanşi, veni la şeful centralei pe care îl găsi în faţa unei sticle de Johnny Walker. Ploaia încetase şi ei coborâră o pantă spre centrul oraşului ce se întindea de-a lungul fluviului Congo, dominat de imobilul impunător al hotelului *PLM M'Bamou,* amplasat chiar pe mal. De cealaltă parte, se zăreau clădirile din Kinshasa.

Hotelul Park II nu făcea prea multe parale: era un fel de boltă înconjurată de pereţi verzui, cu câţiva barbugii albi şi negri. Malko şi americanul se aşezară la o masă mai ferită. Thomas Hauser aruncă o privire umedă şi ironică peste mesele goale.

— De obicei, aici, e plin de *gabori,* remarcă el. Turnătorii Siguranţei congoleze.

El comandă fripturi de mistreţ african şi mai multe sticle de „cravatees", berea locală. Thomas Hauser îşi goli paharul dintr-o înghiţitură. Malko îşi dădea osteneala să întâlnească privirea întunecată a americanului. Alcoolismul părea că-l izolează de lumea exterioară. Începu să-şi mestece carnea în linişte.

— Sper că veţi descoperi ceva, spuse în cele din urmă americanul, dar sunt cam sceptic.

— De ce?

Thomas Hauser comandă încă o bere înainte de a-i răspunde.

— Congolezii povestesc vrute şi nevrute. Şi eu am impresia că ei nu prea au într-adevăr chef sa scormonească acest caz.

El se opri. O pereche tocmai intrase în local şi se aşezase alături de ei. O africană foarte frumoasă, îmbrăcată într-o cămaşă largă de pânză, însoţită de un individ cu faţa roşie ce nu-i scăpa din ochi gura mare. Negresa îşi încrucişa privirea cu a lui Malko şi-i adresă un zâmbet imperceptibil, interceptat de Thomas Hauser.

— Încă una care vrea să ajungă în patul dumneavoastră pentru o bucată de pânză, spuse el încet. Africancele se vând foarte uşor şi ţin în mod obişnuit mai mulţi amanţi fără să se ascundă. Există un mic motel în spatele acestui restaurant. Aici

se practică ceea ce se numeşte „day-use”[11], la ora siestei.

Malko nu îşi făcea griji în privinţa cuceririlor. Misiunea aceasta îi părea mai degrabă că începuse prost.

— Mi-aţi spus că autorităţile congoleze nu doresc să clarifice acest caz. De ce?

— Poate din cauza libienilor, comanditarii prezumtivi ai acestui atentat. Însă, nu de mult, când acest regim era marxist, ei aveau aici un birou de recrutare, ca la Cotonou. Trimiteau tineri congolezi, uneori şomeri, să facă stagii militare în Libia. Totul s-a oprit de atunci. Nu mai există decât o mână de libieni, în ambasada lor din faţa Spitalului General, plus câţiva în pădurile virgine care lucrează pentru o societate de exploatare forestieră, SOCALIB, în Tala-Tala.

— Aţi identificat oameni din serviciile secrete?

— Da. Există unul. Mohammed Tarki. Acesta a avut combinaţii dubioase cu oamenii din IRA.

— Îi cunoaşteţi legăturile de aici?

— Nu. Omologii mei, Siguranţa Statului, nu acceptă nici un fel de schimb de informaţii. Şeful lor, generalul Edoura se deplasează frecvent în Libia.

— Issam Hadjez avea contacte cu aceşti oameni?

— Nu ştiu. La acea dată, nu ştiam nici măcar de existenţa acestui individ. De altminteri, el trăia la Pointe-Noire.

Americanul, cu capul plecat, făcea între degete biluţe din miez de pâine. Malko avea senzaţia că se avânta în plină pădure tropicală, fără a şti în ce direcţie merge. Nu înţelegea de ce şeful centralei ştia atât de puţine lucruri despre acest caz. Totuşi, atentatul agitase spiritele. Jucătorii de barbut râseră zgomotos.

Thomas Hauser spuse deodată:

— Avem un „ciripitor” aici: Barnabe Pombu. Un ziarist congolez. Nu e excepţional, dar vă va servi măcar de ghid. L-am prevenit. Vă aşteaptă mâine la Centrul Internaţional de Presă, la intersecţia bulevardelor Lumumba şi Foch. Pentru prietenii săi, dumneavoastră sunteţi tot ziarist.

Malko privea banana flambată, întrebându-se cum îl putea ajuta un simplu ziarist să descopere responsabilii atentatului terorist.

— Asta-i tot? întrebă el.

— Da, din câte ştiu, făcu americanul. Cred că aveţi legătură directă cu colonelul M’Boukou.

---

[11] Folosire, utilizare doar în timpul zilei, (n.t.).

— Exact, recunoscu Malko, la rugămintea lui Jack Ferguson.

Thomas Hauser făcu un gest fatalist care dădea de înţeles că-l durea în cot de la început.

— Duceţi-vă la el. Nu are legături dubioase cu libienii. Dar nu cred că ştie mare lucru.

Băură o cafea infectă şi Thomas Hauser căscă, gata să-şi desprindă maxilarul.

— E ora siestei, spuse el. O să vă las la Europcar ca să vă închiriaţi o maşină. Mâine puteţi trece pe la ambasadă să luaţi dosarul cu cazul respectiv; l-am pregătit pentru dumneavoastră.

Achită nota de plată şi ieşiră în umezeala înăbuşitoare. Europcar era la o sută de metri mai departe şi Malko se hotărî să o ia pe jos, lăsându-l pe şeful Centralei CIA să se întoarcă la biberonul său… Privi Blazer-ul negru ce se îndepărta spre partea de sus a oraşului. Lui Thomas Hauser îi făcuse impresia unui om sfârşit, ros de alcool şi de alte lucruri datorate acestei Africi unde totul se degrada foarte repede.

*

* *

O capră păştea în faţa biroului Interpol, o chichineaţă jegoasă în care un telex antic ruginea într-una din construcţiile gălbui ale Cartierului General al Poliţiei congoleze. Aceasta, retrasă faţă de bulevardul Djoue, era alcătuită din mai multe construcţii joase ce înconjurau una mai importantă pe piloţi, chiar pe lungime, aşezată în diagonală, într-o curte care semăna cu un cimitir de maşini. În aparenţă, vehiculele poliţiei erau pregătite pentru Formula 1… Pe acoperişuri, antenele se întortocheau ca nişte pânze de păianjen.

Abia coborî din Toyota închiriată, că Malko fu salutat în mod impecabil de un poliţist în uniformă.

— Bună ziua, şefu’! Trebuie să vă conduc în biroul comandantului, colonelul Patrice M’Boukou! Urmaţi-mă.

Îl conduse până la clădirea centrală şi ajunseră la primul etaj. Pe un culoar cu pereţi verzui, care, după miros, trebuia să fi servit drept pisoar pentru toată poliţia… După ce trecură de două uşi capitonate, dădură de Sfântul Sfinţilor. O temperatură siberiană domnea în biroul colonelului M’Boukou, contrastând cu căldura umedă din exterior. Climatizorul vuia ca un Boeing şi geamurile erau aburite.

Ofiţerul congolez se îndreptă spre Malko cu mâna întinsă. Mic de statură, era aproape la fel de lat pe cât de înalt şi cu un cap

mare şi rotund şi-un zâmbet fermecător de canibal. Aşteptă ca Malko să strănute, apoi îi strânse mâna aproape să-i disloce clavicula.

— Bine aţi venit în Congo, spuse el. Sper că vă voi putea fi de folos.

Era în mod evident mai amabil decât Thomas Hauser. Malko se aşeză, tremurând. În Africa, a beneficia de climatizare era direct proporţional cu importanţa ierarhică. Cu cât erai cocoţat într-o funcţie mai mare, cu atât trebuia să dârdâi mai mult. Colonelul M'Boukou. Fiind plasat în vârf pe scara ierarhică, trebuia să coboare sub zero grade…

Un walkie-talkie bâzâia pe birou, alături de un mic televizor Seiko. Începuse să sune; colonelul răspunse, apoi îl opri.

— Sunt chemat tot timpul, explică el. Nu avem telefoane interioare ci numai linii directe. Astfel, trebuie să mă deplasez sau să folosesc acest aparat.

— Nu vreau să abuzez de timpul dumneavoastră, spuse Malko. Voiam doar să ştiu dacă aveţi elemente noi în ancheta cazului DC 10.

Colonelul M'Boukou ridică mâinile cu un gest de neputinţă:

— Din păcate, nu. Cel puţin de la arestarea lui Bernard Moulouki. Or, eu cred că acesta ne-a spus tot ce ştia.

— Unde-i acum?

— În arest.

— Va fi judecat?

— Nu ştiu încă. El susţine că nu a deschis valiza. Mai mult, noi nu avem proba că explozivul se găsea aici, nu-i aşa? Şi cum Issam Hadjez şi Alphonse Loukoula nu mai sunt printre cei vii…

Îşi lăsă fraza neterminată, pipăindu-şi încontinuu aparatul walkie-talkie.

— Dumneavoastră, domnule colonel, întrebă Malko, credeţi că este vorba de o valiză-capcană?

Şeful poliţiei îşi mască jena printr-un râs zgomotos.

— Nu putem şti, desigur! Dar nu e imposibil.

— De ce ar fi făcut Hadjez acest lucru?

Făcu din nou un gest de neputinţă.

— Nu ştiu. Avea legături cu mulţi oameni. Cu alţi libanezi din Abidjan sau din Beirut. Şi chiar cu oameni de la dumneavoastră.

— Chiar aşa?

— Da, l-am văzut o dată cu domnul Hauser, la barul *M'Bamou.*

Malko îşi ascunse uimirea. De ce şeful centralei susţinea că nu-l cunoaşte pe Hadjez? Sau pur şi simplu congolezul căuta să-l

pună pe o pistă falsă? Colonelul se uită la ceasul său mare din aur.

— Trebuie să plec la aeroport să scot din vamă un transport de mobilă a decoratorului Claude Dalie, destinat Preşedinţiei. Lucruri extraordinare. Vreţi să vă las undeva?

— Mulţumesc, spuse Malko, am maşină.

Ajunseră la parter şi colonelul M'Boukou se îndreptă spre un BMW gri. Văzându-i, şoferul său demară ca să ajungă la ei, acroşând o altă maşină în trecere…

Colonelul M'Boukou izbucni în lingala în timp ce şoferul se făcu mic de tot. Înainte de a urca în maşină, ofiţerul congolez preciză râzând pentru Malko:

— Nu ştie prea bine să conducă, dar este un văr al soţiei mele, din acelaşi sat şi nu puteam să refuz să-l iau.

Îşi aruncă geanta diplomat neagră din piele de crocodil pe scaun şi-i întinse mâna.

— Biroul meu vă este întotdeauna deschis. Uitaţi! Dacă nu aveţi treabă, v-aş sugera să mergeţi să vedeţi monumentul ridicat de guvernul congolez în memoria victimelor atentatului. E foarte frumos.

— O idee bună, zise Malko politicos.

— Nu aveţi decât să mă urmaţi; îi propuse colonelul M'Boukou; e în drumul meu.

Greu de refuzat. Mergând unul după celălalt, o luară pe bulevardul Djoue pe care îl părăsiră la un sens giratoriu, decorat de prezenţa statuii unui leu lipsit de măreţie. Autoturismul BMW o apucă pe bulevardul Marechal Lyautey, apoi o luă la stânga pe un drum de pământ, mărginit pe partea stângă de un zid înalt, cel al cimitirului central. Odată ajunsă în faţa porţii, maşina colonelului încetini şi acesta scoase o mână pe geam, indicându-i un loc împrejmuit în faţa cimitirului, dominat de un monument din marmură de culoare închisă… Malko se opri şi coborî sub privirea curioasă a doi negustori ambulanţi.

Vreo cincizeci de morminte erau dispuse în formă de U, în jurul unei pietre funerare, fiecare ornat cu fotografia celui decedat. Câteva rude ale celor morţi se reculegeau. Aproape toate mormintele erau acoperite de jerbe de flori artificiale. Malko păşi pe alee, examinând numele şi fotografiile. Era sfâşietor cum hazardul îi unise prin moarte pe aceşti oameni. În sfârşit, ajunse la mormântul lui Alphonse Loukoula, situat pe aleea centrală. Curios lucru, acesta nu era acoperit cu flori.

O femeie se rugă în faţa mormântului alăturat, cel al unei

anume Celestine Foutou. Era o negresă cu o ţinută trufaşă, îmbrăcată într-o cămaşă de pânză mulată ce-i punea în evidenţă formele uimitoare. Ea întoarse capul spre Malko şi acesta putu să-i admire trăsăturile fine şi gura de un roşu foarte închis. Privirea necunoscutei o susţinu pe a lui aproape provocator, apoi buzele groase deschiseră într-un zâmbet sclipitor şi-i întinse mâna cu degetele lungi cu nişte unghii interminabile de culoarea sângelui.

— Bună ziua, domnule, zise ea cu o voce melodioasă.

— Bună ziua, doamnă, răspunse Malko politicos.

În Africa, oamenii sunt mereu un pic ceremonioşi… Necunoscuta continuă:

— Mă numesc Hortense Saboukoulou, eram prietenă cu biata Celestine Foutou. Şi, dumneavoastră, îl cunoşteaţi pe acest african spilcuit?

Arătătorul ei indică fotografia lui Alphonse Loukoula.

— Nu chiar, spuse Malko.

— Ah, bun, spuse ea. Mă bucur de asta.

— De ce? întrebă Malko, intrigat de-a binelea.

— Oh! Se purta cam nesăbuit la Bacungo şi nu era prea simpatizat.

Ea se aplecă să aranjeze florile pe mormântul prietenei sale şi se îndepărtă nu înainte de a lansa un „La revedere, domnule”.

Malko îşi luă o clipă ochii de la barbişonul lui Alphonse Loukoula pentru a urmări unduirea senzuală a fundului portocaliu. Era de neaşteptat să întâlneşti în acest loc o astfel de târâtură tropicală, atât de apetisantă. Şi remarca ei îl intriga.

Grăbi pasul ca să o ajungă din urmă, în timp ce ea se îndrepta spre ieşire, cu mersul lasciv. O ajunse la poartă:

— Doamnă, spuse el, de ce aţi făcut această afirmaţie în legătură cu Alphonse Loukoula?

— Mi-aţi spus că nu era prietenul dumneavoastră, atunci…

— Se pare că nu-l aveţi la inimă. Totuşi şi el a fost victima acestui atentat…

— Da, dar nu există flori pe mormântul său.

Un taxi verde încetini în faţa cimitirului. Ea îi făcu semn şi urcă grăbită. Malko se aplecă înainte ca ea să închidă uşa:

— Mi-ar face plăcere să vă revăd, spuse el.

Hortense Saboukoulou îi aruncă o privire care ar fi trântit în ţărână chiar şi un ayatolah.

— Domnule, sunteţi foarte îndrăzneţ, dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, zise ea pe un ton sentenţios pe care îl au uneori

africancele.

Ea trânti portiera maşinii, apoi, în momentul în care taxiul demara, îşi scoase capul pe gem şi strigă:

— Dacă vă place să dansaţi, veniţi să mă vedeţi la *N'Zabou Club,* în Ouenze.

Malko privi taxiul ce se îndepărta hurducându-se. După felul cum era îmbrăcată, cu bijuterii, pantofi decupaţi şi geantă din piele de crocodil, Hortense Saboukoulou nu părea nevoiaşă. Era limpede că nu-şi căuta un „al doilea serviciu" prin cimitire.

Deci, era vorba de cu totul altceva. Coincidenţa era totuşi surprinzătoare. Hortense se ivise chiar la câteva minute după ce colonelul M'Boukou îl lăsase pe Malko la cimitir. Însă în meseria sa, arareori existau coincidenţe.

Între pasivitatea lui Thomas Hauser şi modalităţile evazive, ale colonelului Patrice M'Boukou, pentru o anchetă clasică, imul începuse prost. Informatorul CIA l-ar ajuta poate să găsească nişte elemente palpabile. Aşteptând, el nu risca nimic, dacă verifica această pistă ciudată.

Capitolul IV

Mâna dreaptă a lui Thomas Hauser tremura uşor mâzgălind ceva pe o sugativă în timp ce îl asculta pe Malko. În ceea ce priveşte aspectul exterior, era impecabil: bărbierit cu atenţie, cu cravata peste plastronul scrobit, după moda americană, cu pantalonii călcaţi cu dungă. Doar privirea înceţoşată de alcool îi trăda frământarea interioară. Zâmbi când Malko terminase de povestit cum decursese întâlnirea sa cu Hortense Saboukoulou.

— Nu pentru că trăieşte în lux, nu este o curvă… Aici, există „locurile de muncă suplimentară”, care produc bijuterii, însă lor le place mult să aibă un amant alb. Asta le măreşte mult valoarea.

— De acord, dar de ce această aluzie la lipsa florilor de pe mormântul lui Alphonse Loukoula?

— Acesta este „radio şanţ”. Zvonul. Există oameni în oraş care susţin că el nu a murit. Ştiţi, africanii iubesc foarte mult basmele.

— Dar dumneavoastră, insistă Malko, ce părere aveţi despre acest lucru?

Şeful Centralei CIA avu o expresie de neputinţă.

— Totul este posibil! Corpurile victimelor nu au fost toate identificate. S-a înmormântat cam orice. Avionul a explodat după escala din N’djamena unde paisprezece pasageri au coborât. Alphonse Loukoula ar fi putut face parte dintre aceştia…

— Dar, în această situaţie, ar fi fost debarcată şi valiza.

Americanul lăsă pentru o clipă mâinile pe birou, părând că face aceasta pentru a le stăpâni tremuratul, apoi aprinse o ţigară şi suflă fumul.

— Aceasta putea fi înregistrată de la Brazzaville până la Paris cu complicitatea unui lucrător de la bagaje. Sau atunci, Loukoula era înregistrat până la Paris, dar el a coborât la N’djamena unde s-au numărat greşit pasagerii. Suntem în Africa. Companiile aeriene şi-au risipit degeaba toate eforturile pentru securitate…

Thomas Hauser se ridică şi merse până la fereastra care dădea spre fluviul Congo. O pirogă tocmai îl traversa. Ambasada americană se găsea în centrul oraşului Brazzaville, la intrarea pe bulevardul Amilcar Cabrai, cu una dintre faţade spre fluviu. Era o construcţie albă, frumoasă, cu trei etaje într-un parc ce părea adus direct din Virginia cu o baghetă magică. Americanul se

întoarse şi spuse pe un ton aproape agresiv:

— În tot cazul, *eu personal,* nu am nici un indiciu serios în acest sens. Şi mă îndoiesc că, M’Boukou vă va comunica mai mult decât trăncănelile de la „radio şanţ”.

— Sunteţi sigur că Loukoula a murit?

Thomas Hauser dădu din umeri.

— Nu am putut efectua niciodată o investigaţie mai amănunţită. Nu uitaţi că eu sunt alb.

Malko îşi aminti brusc fraza colonelului M’Boukou referitoare la o întâlnire dintre Thomas Hauser şi Issam Hadjez.

— Nu aţi putut niciodată penetra în mediile şiite locale? întrebă el.

— Nu, este un mediu foarte închis.

Malko deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Un proverb arab spune: „Cuvântul care nu a fost rostit este sclavul tău; cel pe care l-ai rostit devine stăpânul tău”. Va lămuri acest aspect crucial mai târziu. El se ridică şi Thomas Hauser îl conduse. Dosarul întocmit prin grija sa cu privire la acest caz nu conţinea nimic interesant şi nici măcar nu-l mai lua cu el. Înainte de a-l părăsi, americanul bolborosi:

— Dacă Alphonse Loukoula este încă în viaţă, *noi* trebuie na punem mâna pe el şi nu congolezii…

— De ce vă este teamă? Colonelul M’Boukou pare mai degrabă cooperant.

Thomas Hauser, îşi duse arătătorul la gât cu un gest extrem de expresiv.

— Acesta ştie, cu siguranţă, lucruri care îi pot interesa. Eu nu am reuşit niciodată să-l întâlnesc pe Bernard Moulouki, bărbatul care a trimis valiza. Am văzut doar nişte procese-verbale de interogatoriu, probabil cenzurate. Cât îl priveşte pe M’Boukou, aceasta nu intră cu adevărat în competenţa lui. Cazul a fost lucrat de Securitatea militară (Serviciul militar de contrainformaţii) şi mai ales de Siguranţa Statului. Mai bine-zis, poliţia politică condusă de generalul Edima, sovietofil şi apropiat al libienilor, mult mai puternic decât M’Boukou. Dacă protejaţii săi sunt implicaţi, va face totul pentru a-i salva.

— Să nu vindem blana ursului din pădure, spuse Malko. Nu am găsit încă fantoma lui Alphonse Loukoula…

Thomas îl însoţi până în curte unde un şofer congolez spăla Oldsmobilul ambasadorului. Îşi luă de aici Toyota. În faţa ambasadei, un tânăr negru stătea în picioare la marginea trotuarului, oferind lilieci la preţuri tentante.

*

* *

Doi infirmi începură să se bată cu cârjele, imediat ce Malko îşi parcă maşina în capătul bulevardului Foch, una din arterele cele mai comerciale din Brazzaville, în faţa maiestuoasei construcţii ultramoderne a Băncii Comerciale din Congo, disputându-şi onoarea de a păzi Toyota sa. El promise fiecăruia cinci sute de franci şi ajunse în faţa modestei clădiri cu tencuială albă spălăcită ce adăpostea Centrul Internaţional de Presă.

Cerul era jos şi cenuşiu. Domnea o umezeală apăsătoare, împinse o uşă cu o tăbliţă pe care scria „local cu aer condiţionat” şi intră într-un birou întunecat şi mai ales auster, într-un colţ, un negru bătea la un telex cu două degete. Malko se apropie de el si-l întrebă:

— Îl caut pe Barnabe Pombu. Îl găsesc aici?

Un alt negru, prăbuşit pe o canapea desfundată din muşama era în faţa unui Samsung, la care urmărea cum se umfla în pene şeful statului; apoi se ridică şi înaintă cu mâna întinsă. El avea un cap rotund cu părul foarte scurt, cu urechile clăpăuge şi dinţii din faţă atât de îndepărtaţi, încât ai fi putut băga un deget printre ei.

— E… u… ssssssunt! anunţă el.

Malko abia se abţinu să nu-l umfle râsul. Informatorul CIA se bâlbâia ca un telex stricat… Bun început. Se instalară într-un colţ al camerei şi conversaţia se dovedi a fi foarte anevoioasa; ceea ce ieşea din gura lui Barnabe Pombu era aproape de neînţeles.

Malko reuşi totuşi să-l facă să înţeleagă că vrea să meargă la domiciliul răposatului Loukoula, în cartierul Ouenze.

— Să-să… mergem! anunţă ciripitorul.

Se urcară în Toyota închiriată de Malko şi se îndreptară spre estul oraşului. Plouase şi băltoace imense presărau şoseaua. Foarte repede, rarele construcţii moderne şi spaţiile verzi, ce făceau din Brazzaville un oraş-grădină, fură înlocuite de colibele tradiţionale din chirpici şi tablă ondulată din oraşul vechi. La fiecare douăzeci de metri, Barnabe Pombu întreba, strâmbându-se, trecătorii care este drumul.

— Esssste aaaaacooooooolo! La-la-la-la stânga. Înainte de sensul giratoriu Koulounda! reuşi el să spună în cele din urmă.

O potecă de pământ bătătorit, ce începea din bulevardul Tsieme, era mărginită de, colibe. Albii nu prea veneau pe aici. Două pachete de ţigări „Mustang” erau aşezate în echilibru pe o cărămidă, alături de trei oale cu ardei roşu foarte iute. Un puşti

era aşezat pe vine în faţa lor. Un mic comerţ. Barnabe Pombu se interesa de adresă. Puştiul arătă atunci o construcţie din pietre de aceeaşi dimensiune, într-o grădiniţă. O femeie în vârstă, ştirbă, într-o tunică lungă, se chinuia să întindă rufe.

— Âaaaaaaaa… ici loccccccuieeeeşte! spuse triumfător Barnabe Pombu. Este mammm… a sa!

— Să mergem să vorbim cu ea, propuse Malko.

Conversaţia fu un calvar. Mai întâi, mama îi alungă, refuzând să le răspundă. Trebui să-i strecoare o bancnotă de cinci mii de franci ca să o îmblânzească. Aparent, ea nu vorbea decât lingala. Şi lingala bâlbâită însemna Canal-Plus nedecriptat.

— Ea spune că fiul ei a murit, traduse Pombu.

Asta nu era o ştire în premieră… Malko insistă:

— Nu ştie nimic în plus?

Zece minute mai târziu, el obţinu un răspuns vehement. Atenuat de bâlbâială.

— Ea spune că Alphonse era un băiat cumsecade şi că nu înţelege nimic din toată povestea asta şi că poliţia nu încetează să vină s-o necăjească.

Malko ciuli urechile. De obicei, morţii se caută în cimitire, nu la domiciliu. Bâlbâitul se legăna de pe un picior pe altul, aruncând priviri neliniştite la nişte gură-cască ce asistau de departe la discuţie. În partea oraşului locuită numai de negri, informaţiile se răspândeau cu viteza fulgerului…

— În afara celor de la poliţie, mai veneau şi alţi oameni s-o vadă? întrebă el.

— Da, înainte să dispară, primea vizita unui alb.

— Un alb, zise Malko interesat. Cum arăta?

Urmă o nouă discuţie în lingala.

— Un „uriaş”! explică bâlbâitul.

În lingala, termenul se referă la indivizi de la un metru şaizeci, până la doi… Malko se gândi la libieni sau la libanezi. Putea oare fi considerat Issam Hadjez drept un „uriaş”?

— Nu era cumva un arab? Poate că ea nu face diferenţa…

De această dată, Barnabe Pombu făcu eforturi uimitoare pentru a-i explica această nuanţă vitală, cu faţa încordată de nenumărate ticuri. În sfârşit, scoase un răspuns definitiv.

— Ea spune că este un alb, un *moundele.* Este acelaşi cuvânt pentru un arab, în general, sau pentru un libanez. Nu e vorba despre un african.

Un bătrân începu să înjure din fundul colibei şi mama se grăbi să se întoarcă, trântind poarta în urma ei. Malko şi însoţitorul său

se întoarseră la Toyota.

Se mai adăuga un element de mister. Cine putea fi albul misterios care venea să se afunde în acest cartier numai de negri? Un german din Est? Un rus? Un libian? Un libanez? Cubanezii erau excluşi din cauza culorii pielii.

— Ce-ce-ce-ce f-f-f-f-acem? lansă Barnabe cuvintele într-o ploaie de salivă.

— Pentru moment, nimic, spuse Malko. Mi-ar plăcea, însă, să merg în această seară să mă distrez în oraşul vechi. Am auzit de un loc vesel, numit *N'Zabou Club.*

— Eu-eu cu-cu-cu-nosc! P-p-pe bulevardul Trei Martiri!

*

* *

După un sfert de oră, la şase fix, se întunecase de-a binelea. Stelele apăruseră şi acest cer întunecat sporea şi mai mult atmosfera apăsătoare. De pe terasa camerei sale, Malko privea luminile din Kinshasa ce erau atât de aproape, încât păreau că fac parte din Brazzaville.

Telefonul sună şi vocea melodioasă a recepţionerei îl anunţă:

— Vă caută cineva jos.

Barnabe Pombu era punctual. Se avântară pe străzile aproape pustii ale centrului oraşului Brazzaville. Aici, oamenii începeau foarte devreme lucrul şi nu ieşeau deloc. Dar de cum depăşiră sensul giratoriu de la Poto-Poto, situaţia se schimbă.

Mulţimea africană mişuna pe toate străduţele şi marile bulevarde. O luară pe bulevardul Trei Martiri şi Malko zări la stânga sa o firmă cu neon roz, pe o construcţie la nivelul inferior al bulevardului: *N'Zabou Club.* Acesta ţinea loc de cafenea şi de bar popular. De la o dugheană mică se vindea bere consumatorilor aşezaţi la mese în aer liber; aceasta era situată pe drumul lateral destinat pietonilor legănaţi de o muzică asurzitoare ce se auzea dintr-un bloc de beton.

— În interior, e.. E... e... e... ca... ba... retul! îl anunţă ghidul pe Malko.

Pentru modesta sumă de cinci franci de persoană, intrară într-o sală plină de fum şi întunecată unde un neon pâlpâia deasupra unui bar, urând tuturor bun venit. În penumbră, se puteau ghici cupluri înlănţuite pe canapele din vinilin... Sonorul ar fi putut dărâma toate zidurile Ierihonului...

Malko şi Barnabe Pombu se strecurară până la o masă din spate, unde o matroană, înfăşurată într-o tunică lungă de un roşu

aprins, veni imediat şi le puse în faţă două sticle de „cravatees”, dar fără pahare. Nici un alb nu se vedea în sală.

Malko privi cuplurile ce se agitau pe ringul de dans minuscul, în faţa unei oglinzi ce ocupa o bucată întreagă de perete, luminată de un fel de stroboscop.

Asta cântărea mult… Bărbaţii şi femeile, băgaţi unii înalţii, se unduiau în ritm de Toure Kunda, un fel de rumba-bolero, zvâcnitor şi plin de senzualitate care excita la culme cavalerii.

Muzica se schimbă şi aproape toţi dansatorii se aşezară la locurile lor. Singuri, un bărbat şi o femeie rămaseră în mijlocul ringului. Cu mâinile unite deasupra capului, ea era îmbrăcată într-o rochie lungă, foarte îngrijită, ce îi punea în valoare formele de vis. Aceasta se apropie de oglindă şi Malko îi zări trăsăturile în lumina stroboscopului.

Era corpul sculptural al lui Hortense Saboukoulou, femeia din cimitir.

Barnabe Pombu se aplecă la ureche şi-i suflă:

— Există creaturi f… f… f… frumoase! Ai?

— Pot fi invitate la dans? se interesă Malko.

— Dacă sunt singure, da.

Era deja în picioare. Negresa îl văzu în oglindă că vine, se întoarse şi, cu un gest foarte firesc, îi întinse braţele, ca şi când S-ar cunoaşte dintotdeauna! Mâinile ei îi cuprinseră ceafa şi continuă să se unduiască în acelaşi ritm. Dar, încetul cu încetul, ea micşora distanţa ce-i separa ca apoi, foarte repede, să se lipească de el ca un timbru poştal, vârându-şi genunchii între picioarele lui! Asta ar fi pus pe jăratic orice bărbat normal.

Întorcându-se spre el, Hortense Saboukoulou îi oferi lui Malko un zâmbet complice, provocator.

— Bună seara, domnule! spuse ea cu o voce melodioasă. Vă place să dansaţi în stil african?

Pântecele ei se unduia încet, lipit de el şi îi simţi masa tare a pubisului ei frecându-l de la stânga la dreapta. Cu privirea pironită într-a lui, părea că urmăreşte să-i crească dorinţa. În tot trupul ei plutea senzualitatea. Mai rămaseră pe ring câteva minute, apoi muzica deveni mai ritmată, iar Hortense Saboukoulou îl trase spre bar, într-un colţ oarecum mai îndepărtat de difuzoare. Cu o batistuţă, ea îşi şterse transpiraţia ce ţâşnea în picături deasupra sânilor săi, dezvăluiţi de decolteul pătrat.

— E cald! spuse ea.

Malko îşi apropie gura de urechea ei.

— De ce mi-aţi dat întâlnire?

Hortense Saboukoulou se prefăcu ofensată.

— Eu? Dar dumneavoastră aţi venit aici… Şi acum mă agăţaţi!

Se înfruntară câteva clipe din priviri, apoi ea izbucni în râs..

— Sunt rea! Păreaţi foarte trist la cimitir şi am vrut să vă distraţi puţin.

— Nu eram trist, o contrazise Malko. Nu cunoşteam pe nimeni din acel avion.

— Atunci de ce stăteaţi în faţa mormântului lui Alphonse Loukoula?

— Pentru că mă interesează, spuse Malko aruncând nada.

— Nu-l cunoşteaţi…

— Anchetez atentatul, spuse Malko. S-ar părea că Loukoula s-a urcat în avion cu o valiză-capcană.

— În acest caz, înseamnă că a murit, conchise negresa.

— La cimitir păreaţi să sugeraţi contrariul.

Hortense îi susţinu privirea cu un zâmbet ironic.

— La noi, în Africa, lumea crede în fantome. Şi atunci poate acest Alphonse Loukoula e mort pentru voi, albii, dar nu şi pentru noi. Există vrăjitori mari în Congo.

Nu mai lipsea decât vrăjitoria în ancheta asupra unui atentat terorist… Malko începu să se întrebe dacă Hortense nu-şi bătea cumva joc de el.

— Îl cunoşteaţi?

— Din vedere, spuse ea, era o cocotă masculină, cunoscut la Ouenze şi la Bacungo. Avea o prietenă tânără, foarte drăguţă, Berenice Koukolo, care mai lucra puţin şi ca manechin.

— Unde este?

Hortense făcu un gest evaziv.

— Nu ştiu, domnule. A dispărut de nişte luni bune; nimeni nu a mai văzut-o la Brazzaville. A fost foarte afectată. Noi, africancele, suntem altfel, foarte sentimentale.

— M-aţi putea ajuta să o găsesc?

— De ce?

— Poate ştie unde se află fantoma lui Alphonse Loukoula.

Hortense Saboukoulou râse în hohote:

— Vă acomodaţi repede cu Africa!

Tăcu câteva clipe, unduindu-se pe loc în ritmul muzicii. Niciodată nu l-a întrebat pe Malko cine e şi de ce se interesează de atentatul asupra avionului DC 10.

— Veniţi, spuse ea deodată.

El crezu că vrea să danseze, dar ea depăşi ringul,

îndreptându-se spre ieşire şi el o urmă. Era la fel de multă lume afară. Hortense Saboukoulou se îndepărtă de zona luminată şi se opri puţin mai departe, la întuneric. Sprijinită de o maşină ce staţiona, ea îi zâmbi seducător lui Malko.

— Cred că sunt prea drăguţă cu dumneavoastră, zise ea. Această Berenice este într-adevăr o femeie foarte, foarte frumoasă.

Malko o fixă, uluit. Ce joc făcea ea?

— Ce făceaţi la cimitir în această dimineaţă? întrebă el.

— Venisem să pun flori la mormânt.

— Ştiaţi că o să vin?

Ea râse în hohote.

— Ghicitorul meu îmi prorocise că am să întâlnesc astăzi un străin. Nu ştiam că veţi fi dumneavoastră…

Părea foarte vioaie, evoluată, se exprima remarcabil şi când dansau, Malko avusese impresia că ei nu i-ar fi displăcut o scurtă întâlnire. Africanii erau rareori nesociabili. Dar asta nu înlătura esenţialul. De ce îl ajuta?

— Unde se află tânăra prietenă a răposatului Alphonse Loukoula? întrebă el.

— Nu va fi uşor să o găsiţi. Dar mergeţi, aşadar, la *Ram-Dam,* localul de noapte al hotelului *Meridien.* Întrebaţi de Miranda. Ele se cunoşteau bine..

— Pe dumneavoastră, unde aş putea să vă găsesc? Hortense făcu nişte piruete, sfidându-l cu un mers lasciv, vădit provocator.

— Aici, aproape în fiecare seară. Ador dansul…

Brusc, veni cu faţa lângă el şi-i suflă, lipindu-şi aproape buzele de gura lui:

— Fiţi foarte atent! Aici, în Africa, este periculos să faci morţii să vorbească.

Se îndepărtă cu un mers legănat şi se întoarse la *N'Zabou Club.* Malko privi în jurul lui. Unde dispăruse Barnabe Pombu? Reveni în local şi examină fiecare colţişor. Hortense dansa languros cu un negru înalt, îmbrăcat într-un tricou fosforescent. Nici urmă de Barnabe!

Malko se trezi singur, la marginea bulevardului Trei Martiri. Toate acestea erau din ce în ce mai ciudate. Alphonse Loukoula murise de-adevăratelea? Un taxi verde se opri în faţa lui.

— Haide, şefu'! strigă şoferul. Mergem la Poto-Poto!

Era cartierul fierbinte din Brazzaville… Malko se urcă în Toyota sa şi se îndreptă spre *Olympic Palace.*

O recepţioneră adormită îi întinse cheia şi ajunse în camera

sa, transformată în frigider. Când adormi, era deja convins că Hortense Saboukoulou îi tăiase calea pusă special de colonelul M’Boukou. Dar în ce scop?

Capitolul V

Generalul Olivier Edoura tocmai parcurgea rapoartele lăsate pe biroul său de şefii de la controlul populaţiei, când secretara sa – o congoleză seducătoare, cu o tunică verde şi turban asortat – veni şi se aplecă la urechea lui şoptindu-i câteva cuvinte. Îşi aranjă hârtiile într-un sertar şi scoase de aici o mapă fără antet. Edoura era un lucrător înverşunat şi un om al dosarelor. Deţinea dosare cu privire la mulţi oameni din Congo şi puterea sa ocultă venea în parte de aici. Fără să-şi facă iluzii, ştia că, de când cu schimbarea politicii preşedintelui, el era doar un balaur destinat exterminării. Dar un balaur care putea încă să scuipe foc şi să facă mult rău. Informaţiile sale cu privire la numeroşi îmbogăţiţi pe cale ilegală erau la loc sigur, ceea ce îl punea la adăpost de vreun accident. Pentru a-şi menţine influenţa, împrăştia uneori manifeste, conţinând unele din secretele sale, atribuite opoziţiei…

Secretara ţinea foarte mult la şeful ei care îi ridica uneori poalele în cap într-o cameră din M'*Bamou.* Ea întrebă cu timiditate:

— Să-l invit înăuntru?

— Da, spuse generalul, dar să-şi lase maşina la subsol, lângă a mea.

Mercedesul gri al generalului-comandant al Siguranţei Statului era întotdeauna garat în interiorul clădirii din granit roz, cu trei etaje, care adăpostea serviciile cele mai secrete din Brazzaville. Până de curând, ofiţerii est-germani de la STAS o supervizau, ajutaţi de un omolog al KGB. Aceştia plecaseră, dar rusul mai avea încă un birou, deşi cu o activitate mult redusă. Republica Populară Congo nu reprezenta o prioritate în preocupările Kremlinului…

El urmări cu privirea unduirile tunicii verzi. Apoi schiţă un zâmbet de comandă pe faţa-i rotundă, când vizitatorul intră în biroul său.

— Mohammed! Întotdeauna mă bucur când te văd.

Mohammed Tarki, mult mai plăpând decât el, îl îmbrăţişă.

Cu costumul său şi cămaşa fără cravată, cu tenul mai, se vedea imediat că este arab. Trăsăturile fine, nasul ascuţit şi ochii înfundaţi îi dădeau un aer maladiv. Responsabil al Serviciilor secrete libiene în cadrul Biroului Popular al Jamahiriei libiene la Brazzaville, jucase odinioară un rol important, trimiţând în ţara

sa la stagii militare gloate de africani, mulţumită complicităţii prietenului său, generalul Edoura, care acţiona uneori chiar fără ştirea şefului statului. Era imperios necesar să-ţi constitui un mic capital personal… Oameni pe care te puteai bizui.

Aceşti congolezi, odată îndoctrinaţi, erau lăsaţi la vatră şi reactivaţi în caz de nevoie. Cel care îi dirija pe cheltuiala lui nu era nimeni altul decât Mohammed Tarki. Bineînţeles, sovieticii deţineau toate numele lor. Le puteau fi de folos într-o bună zi.

Libianul se aşeză pe marginea unui scaun, vizibil stingherit, în timp ce generalul îşi luă locul la biroul său mare. Schimbară câteva impresii banale cu privire la evoluţia evenimentelor din lume, apoi libianul strănută, biciuit de aerul rece climatizorului.

— Sănătate! spuse politicos generalul.

Mohammed Tarki îşi şterse zgomotos nasul, apoi rămase să se agite pe scaun, evitând privirea congolezului; acesta nu-l convocase de foarte mult timp la biroul său. Menţineau legătura mult mai discret.

— Ce se întâmplă? întrebă el în cele din urmă.

— Aş vrea să-ţi dau să citeşti nişte hârtii, spuse cu o voce indiferentă generalul. Ţine…

Îi întinse peste birou un dosar galben ce conţinea procese-verbale de ascultare a convorbirilor telefonice şi note de filaj. Generalul Edoura reveni la locul său, luă dintr-o cutie de malahit un trabuc Coiba, îl aprinse şi suflă fumul în nasul libianului. Acesta, după ce a citit, avea o expresie şi mai bolnăvicioasă. Întrebările se învălmăşeau în capul său.

— Ce imbecil, Hadjez ăsta! izbucni el cu o voce tremurândă de furie. Dacă nu ar fi fost ucis…

Generalul făcu un gest fatalist însemnând că nu aveau cum să se răzbune pe un mort.

— El nu ne va mai pune nici o problemă, conchise el.

Mohammed Tarki înţelese într-o clipita.

— Vrei să spui că ceilalţi pot să ne pună?

Edoura suflă violent fumul trabucului în direcţia interlocutorului său.

— Altfel, crezi că ai mai fi aici?

— Ce putem face? întrebă libianul cu o voce plângăcioasă.

În acest caz, el făcuse doar să se supună ordinelor colonelului Kadhafi. Ceruse în mai multe rânduri ajutorul, dar Tripoli nu se lăsa înduplecat.

Generalul, îl fixă lung, spunându-şi că semăna cu un şobolan, cu trăsăturile feţei ascuţite şi ochii negri ce exprimau groaza.

Congolezul ascundea o uşoară nelinişte sub siguranţa sa aparentă. Bineînţeles, era puternic, dar linia marxistă, pe care o apărase de-a lungul întregii sale cariere, se deteriora, mai ales că nu aparţinea etniei preşedintelui Sassou N'Guesso. Adică populaţiei M'bochis. Ceea ce îl făcea la urma urmei complet vulnerabil în cazul unei lovituri dure şi puternice. Mohammed Tarki era protejat de imunitatea diplomatică şi risca, în cel mai rău caz, o expulzare.

— Am făcut deja ceea ce am putut şi voi continua, afirmă generalul Edoura. Dar cred că, din raţiuni de securitate, trebuie luate măsuri radicale. Înţelegi ce vreau să spun.

Mohammed Tarki înţelegea perfect. Încerca să arunce pisica moartă în curtea congolezului.

— Tu eşti foarte bine plasat pentru această acţiune. Controlezi atât de multe…

Cu un gest hotărât făcut cu trabucul, Edoura îi tăie vorba.

— Nu, anumite lucruri au devenit imposibile. Îţi voi transmite informaţii, te voi acoperi, dar există ordine pe care nu mai pot să le dau *oficial.*

— Şi atunci?

— Reactivează-ţi prietenii: pe Rafik şi pe Boris, îi sugeră congolezul.

Mohammed Tarki dădu afirmativ din cap. Fără a-i lăsa timpul să vorbească mai mult, generalul se ridică şi-l cuprinse pe după umeri cu braţul, împingându-l politicos spre ieşire.

— Îţi voi trimite la ambasadă, în mod regulat, toate informaţiile necesare cu privire la modul de acţiune.

Toată diplomaţia libiana de la Brazzaville ocupa o vilă albă vizavi de spital care servea şi de ambasadă şi de reşedinţă.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară încă o dată. Când se întoarse în birou, generalul îşi recuperă dosarul şi-l închise în seiful personal al cărui combinaţie o ştia numai el.

*

* *

Abia ridică receptorul şi Malko îl recunoscu pe bâlbâitul de Barnabe Pombu. Se făcuse complet ziuă. Uşurat, Malko îl întrebă pe informator.

— Unde aţi dispărut aseară?

— E… eu am văzut că eraţi pe mâini b-b-b-bune! spuse negrul. Nu voiam să vă deranjez şi atunci m-am întors. Dar sper că aţi fost atent să nu luaţi S-S-S-I-D-D-A! E destulă pe aici.

Urmă o pledoarie bâlbâită cu privire la pericolele acestei teribile maladii. Devenise patetic. În sfârşit, ziaristul congolez întrebă:

— Cum merge ancheta dumneavoastră? Mai aveţi nevoie de mine?

— Încerc s-o găsesc pe amanta lui Alphonse Loukoula, spuse el. M-aţi putea ajuta?

Tăcere la capătul celălalt al firului. Apoi Barnabe Pombu scoase un răspuns gâjâit:

— Asta nu ştiu! Cum o cheamă?

— Berenice Koukolo.

— Voi încerca să mă informez.

— Perfect, zise Malko. Treceţi pe la hotel, la sfârşitul zilei.

Era înnourat. Povara umidităţii căzu peste el când ieşi să-şi ia maşina. O luă în direcţia Ambasadei americane. Thomas Hauser îl privi cu un zâmbet molâu, cu bustul puţin ţeapăn şi privirea înceţoşată. Începuse să bea încă de când coborâse din pat.

— Cum e? întrebă el. Sunteţi pe urma mortului?

— Ştiaţi că Alphonse Loukoula avea o prietenă tânără? îl întrebă Malko.

Americanul dădu din umeri.

— Bănuiesc! De ce?

— Se pare că era foarte ataşată de el şi a dispărut din Brazzaville.

— Ea nu se afla în avionul DC 10?

— Nu. Iar după presupusa moarte a lui Loukoula, a dispărut. Or, dacă el trăieşte, poate ţine legătura cu ea.

— Cine v-a povestit toate astea?

— Mulţumită „ciripitorului” dumneavoastră, am putut vorbi cu oameni care o cunoşteau.

Un interes de altă natură făcu să strălucească privirea americanului.

— Dacă e adevărat, e preferabil să punem noi mâna pe ea înaintea congolezilor. Când au început ei ancheta asupra lui Issam Hadjez, credeau că îi va duce la libanezi şi asta ar fi fost mană cerească într-o ţară unde aceştia sunt urâţi. Ba mai mult, i-ar fi făcut să cânte puţin pentru a evita pogromul… Aparent, ei deţin informaţii ce i-au orientat în altă parte, lucru ce explică inerţia lor.

— Bine, spuse Malko, îmi voi continua investigaţiile singur.

Americanul se ridică în picioare cât era de lung pentru a-l conduce. Următorul pas al investigaţiei lui Malko era *Ram-Dam*

unde era posibil să o întâlnească pe Miranda, prietena misterioasei Berenice Koukolo.

O puicuţă, probabil de la Miss Sida 1990, se unduia pe ringul de dans, mişcându-şi leneş o crupă superbă, strânsă de o fustă mini galbenă. Şoldurile înguste îi puneau şi mai mult în valoare forma perfectă a feselor ce păreau făcute pentru a fi pătrunse. Nu apucă bine să intre la *Ram-Dam,* că vreo şase negrese îl înconjurară pe Malko precum un stol de vrăbii.

— A-a-a-ten… atenţie, toate au S-S-S-I-D-A! îi suflă la ureche Barnabe Pombu.

Veşnica lui obsesie. Investigaţiile sale în oraş cu privire la Berenice se dovediră zadarnice. Malko se aşeză la bar şi comandă o votcă. *Ram-Dam*[12] îşi merita pe deplin numele. Un disc-jockey închis într-o colivie de sticlă punea o muzică infernală pentru mâna de curve ce dansau complet singure pe ringul de dans, schimonosindu-se în modul cel mai sexy posibil pentru a agăţa eventualii clienţi.

Toate erau negrese, cocoţate pe nişte pantofi cu tocuri interminabile, unele îmbrăcate cu rochii lungi până la glezne, cu mâneci bufante, după moda zaireză; altele în mini până la nivelul feselor. Vreo doisprezece albi ocupau taburetele barului, în penumbra unui separeu, Malko zări un cuplu care părea a executa o felaţie evidentă… Prostituata în mini galben se apropie de taburetul său şi, întorcându-i spatele, se lansă într-o imitaţie de dans din buric, extrem de obscen, punctat de mişcări violente ale bazinului ce nu lăsau loc de interpretare. Nu părea a fi un mediu controlat de proxeneţi.

O negresă înaltă cu părul decolorat, excitantă în draci, într-o rochie roşie cu paiete, veni la rându-i să se producă, să-şi legene şoldurile în faţa lui. Toate aceste prostituate erau conştiente că au nişte forme ce îi scot din minţi pe europeni, obişnuiţi cu proeminenţe mai nesemnificative.

Cum Malko îşi încrucişa din întâmplare privirea cu a ei, negresa îşi trecu încet limba ascuţită peste buzele groase într-un gest absolut obscen, în timp ce imprima şoldurilor sale nişte mişcări diabolic de senzuale.

— Vai de mine! suspină Barnabe Pombu. Ai văzut-o pe asta, şefu’?

El uită să se mai bâlbâie. Cu o expresie cu totul oribilă de târâtură în ochii de culoare închisă, curva cu paiete îşi continua

[12] În limba franceză, ramdame-vacarm, (n. t.).

jocul, mimând o felaţie. Dacă nu ar fi existat SIDA, n-ar fi rezistat tentaţiei…

Un tip solid, cu faţa roşie, se strecură de pe scaunul său şi merse spre curva în galben şi o târî afară fără nici un cuvânt. După ce stăteai două luni pe o platformă de foraj, deveneai mai puţin precaut…

Malko se aplecă spre barman:

— Există aici o fată care se numeşte Miranda?

Negrul îi arătă cu bărbia curva cu paiete.

— Da, ea este. Vreţi să vă aranjez ceva?…

— Nu, mulţumesc, spuse Malko.

Când se întoarse, fata îi căzu practic în braţe: ea auzise întrebarea lui Malko.

— Eu sunt Miranda, şefu'! murmura ea, strecurându-i o limbă ascuţită în ureche. Vrei să mă ocup de tine?

Trecând de la vorbe la fapte, îşi strecură o mână între ei, îl masă scurt, pentru a se retrage apoi brusc.

— Ei, ia spune, zise ea, nu ţi se usucă gâtul aici?

Fără a mai aştepta răspunsul lui Malko, comandă o şampanie. Barmanul se grăbi să aducă o sticlă de şampanie de Moet desfăcută deja şi turnă în două cupe. Cea a Mirandei se evaporă în cinci secunde şi fu umplută din nou. Barmanul îşi cunoştea meseria. Miranda reîncepu manejul şi apoi îl trase pe Malko spre unul din cele două separeuri întunecate din fundul localului, sub privirea îngrozită a lui Barnabe Pombu. Cu unghiile lăcuite şi parfumată, ea părea perfect sănătoasă… Malko nu avea decât să se oftice că jumătate din aceste curve erau seropozitive…

Abia ajunsă la întuneric, ea se lipi de el şi-i murmură pe un ton grăbit:

— Vrei să vin cu tine la hotel. Trebuie doar să dai două mii de franci tipului de la recepţie. Locuieşti în oraş?

— Nu, spuse Malko.

— Nu face nimic, la *M'Bamou* nu există probleme.

— Nu, spuse Malko, aş vrea…

Miranda îi zâmbi lubric:

— A, înţeleg! Eşti un mare leneş, şefu'! O mică plăcere pe loc, fără să te mişti, pentru zece mii de franci. Te-am excitat…

Cu dexteritatea unui hoţ de buzunare, îi strecurase deja o mână în interiorul pantalonilor de alpaca. Malko se întrebă dacă SIDA poate fi luată printr-o simplă atingere…

— Aşteaptă un minut!

Neascultând decât de conştiinţa sa profesională, Miranda

plonjase deja cu gura ei mare, gata să-l înghită. Întunericul îi proteja oarecum şi la *Ram-Dam* nu trebuia să te formalizezi în ce priveşte apropierea dintre rase.

Malko reuşi totuşi să-i îndepărteze gura mare, iar ea îl întrebă:

— Nu-ţi place? zise ea, deja furioasă, continuând să-l mângâie ca să nu-şi iasă din mână.

— Ba da, ba da, afirmă Malko, dar…

Miranda nu luă în seamă reticenţa lui. Albii erau uneori pudici…

— Ei, bine! Vom merge lângă piscină, zise ea. Vom fi mai liniştiţi.

Se ridicase deja în picioare şi traversă ringul, balansându-şi victorioasă partea corpului cu ajutorul căreia îşi câştiga existenţa. Malko nu avu de ales şi o urmă, în ciuda semnelor disperate ale lui Barnabe Pombu. Intrarea de la *Ram-Dam* dădea spre un loc descoperit ce depăşea piscina, ferit de hotel.

El o zări pe Miranda îndreptându-se spre locul unde erau aliniate mai multe saltele. Un mormăit îi atrase atenţia asupra unui morman neclar care se agita pe un şezlong: clientul cu faţa roşiatică din *Ram-Dam* tocmai o sodomiza, cu lovituri puternice din şale, pe tânăra curvă în minijup galben. Aceasta, rezemată de spătarul scaunului, gemea de durere la fiecare mişcare. Bărbatul, ţinând-o de şoldurile înguste, o sodomiza în mod vizibil, cu faţa crispată de plăcere, lăsându-se pe ea cu toată greutatea. Fata nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani. Gemetele ei se înteţiră; partenerul ei se apropia de final.

— Vrei aşa?

Miranda îl aştepta în întuneric, într-o poziţie provocatoare. Malko luă o bancnotă de zece mii de franci şi i-o arătă.

— Astă seară nu am chef, spuse el. Dar poţi totuşi să câştigi asta.

Curva se încruntă.

— Ce vrei până la urmă? Să fac ca ea?

Curva în galben încetase să mai ţipe şi să geamă; se prăbuşise pe şezlong, iar iubitul ei se întorsese în local.

— Nu, explică Malko, caut o fată care se numeşte Berenice Koukolo.

Un fulger de mânie trecu prin ochii negri ai Mirandei.

— De ce vrei o altă curvă? Fundul meu nu e frumos?

Acesta era etalonul de comparaţie pentru aceste suflete amărâte.

— Ba da, o asigură Malko, este superb! Dar aş vrea să o

găsesc. Se pare că tu o cunoşti.

Îi strecură bancnota în decolteu. Miranda recunoscu veselă:

— E adevărat că şi ea are un fund frumos, dar nu mai e aici. Nu a mai fost văzută de foarte mult timp.

— Adică?

— O, cu mai multe luni înaintea sezonului secetos.

— Ştii unde este?

Înainte de a-i răspunde, Miranda înfundă puţin bancnota între sâni, în cazul în care Malko ar fi vrut să i-o ia.

— Nu, mărturisi ea.

— Nu ai cum să afli?

Miranda îşi netezi părul spălăcit, simţind mirosul plăcut al bancnotei.

— Poate, zise ea. Dar este greu. Ar trebui să o găsesc pe altă prietenă. Asta vă va costa ceva bani.

Malko luă două bancnote de zece mii de franci, le rupse în două şi-i întinse jumătăţile Mirandei.

— Dacă îmi afli adresa lui Berenice, îţi voi da şi celelalte două jumătăţi. Voi trece mâine pe aici.

Miranda înşfăcă jumătăţile de bancnote. Reveniră în local împreună şi Barnabe Pombou se năpusti de îndată asupra lui Malko.

— Mi-am luat toate măsurile de siguranţă, afirmă Malko. Acum aş vrea să ne întoarcem unde am fost aseară.

Informatorul CIA suspină complice.

— Recunoaşteţi, şefu’, vă plac femeile, nu glumă…

În drum spre bulevardul Trei Martiri, Malko era convins că frumoasa africană ştia mai mult decât pretindea. Era mult mai folositoare decât o curvă de la *Ram-Dam.* În plus, Hortense Saboukoulou nu avea probabil nici SIDA.

Capitolul VI

Hortense Saboukoulou dansa ca în seara precedentă, în aceeaşi rochie, singură în faţa oglinzii mari din *N'Zabou Club.* Privirea ei se încrucişă imediat cu a lui Malko şi nu-şi mai dezlipea ochii de el. Lui i se părea că ea îşi înteţise puţin balansarea şoldurilor. Totuşi, nu veni la el decât după ce cântecul se termină şi se aşezară pe una din canapelele din spate.

— Bună seara, zise ea, cu vocea ei melodioasă. Foarte drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit să mă vedeţi.

— E o plăcere pentru mine, afirmă Malko. M-aş bucura să vă vorbesc în linişte despre cazul Loukoula. Aici, nu e prea uşor.

Extrem de surprinsă, Hortense negă, dând din cap.

— V-am spus deja totul. Pentru moment, nu pot să mă mişc. Nu aţi întâlnit-o pe Miranda?

— Ba da, zise Malko, dar…

— Nu ştiu nimic în plus, i-o reteză Hortense Saboukoulou.

Un negru solid se propti în faţa ei şi o invită la dans. Schimbară rapid câteva cuvinte în lingala, apoi se întoarse spre Malko:

— Sunt obligată să vă părăsesc, înţelegeţi?

— Ţin să vă revăd, insistă Malko. Chiar dacă nu aveţi nimic să-mi spuneţi.

O licărire de emoţie făcu să oscileze privirea sigură a lui Hortense Saboukoulou. Ochii lui Malko îi fixau gura prea roşie şi coborâră. Ea avu un fel de frison, ca şi când ar fi resimţit o atingere fizică.

— În acest caz, spuse ea încet, e altă treabă. Aşteptaţi-mă în maşină, puţin mai departe, spre sensul giratoriu de la. Koulounda. Nu aprindeţi farurile. Dacă pot, voi veni şi dacă aveţi răbdare.

Se ridică într-un foşnet de tafta şi îşi ajunse din urmă cavalerul pe ringul de dans. Când Malko trecu pe lângă ea, Hortense îşi unduia şoldurile într-o răsucire drăcească, cu minunata lor supleţe, specifică africancelor. Îl lovi uşor cu şoldul, ca din greşeală şi-i făcu prieteneşte cu ochiul.

Barnabe Pombu sorbea puţin câte puţin dintr-o sticlă de bere. Malko se apropie de el.

— Cred că voi mai rămâne puţin, spuse el. Căutaţi-mă mâine dimineaţă la hotel.

Aşteptă ca informatorul CIA să se îndepărteze pentru a ajunge la maşină şi să-i schimbe locul. Era la cheremul bunăvoinţei apetisantei Hortense.

*

* *

Malko tresări când portiera se deschise, făcând-o pe Hortense să zâmbească. Se trânti pe scaun alături de el.

— Văd că sunteţi răbdător! spuse ea cu un adorabil accent melodios.

Malko porni de pe loc, luând-o spre centrul oraşului.

— Unde mergem? întrebă el, luând-o din nou pe bulevardul Trei Martiri.

— O să vă spun îndată, zise Hortense. În direcţia hotelului *M'Bamou.*

Traversară Poto-Poto, pustiu la acea oră şi ajunseră pe bulevardul Amilcar Cabrai.

— La dreapta, anunţă Hortense.

Merseră pe o scurtătură nu prea asfaltată. Malko recunoscu restaurantul *Park II.* Era închis, bineînţeles.

— Continuă, zise Hortense.

Dădu într-o curte jalnică unde se ridica o clădire verzuie construită pe lungime, cu un singur etaj. Câteva becuri gălbui luminau instalaţiile de aer condiţionat ieşite din perete ca nişte butoane mari.

Hortense se întoarse spre Malko cu o expresie nepăsătoare.

— Mergeţi prin holul din faţă şi luaţi o cheie. Nu putem merge la mine.

Malko o lăsă în maşină şi descoperi o recepţie murdară unde un angajat somnoros îl anunţă dintr-o dată:

— Douăsprezece mii de franci, şefu'.

Malko achită şi primi în schimb cheia de la camera cu numărul cinci. Văzându-l, Hortense coborî din maşină şi intrară, în mod sigur, într-un hotel de tranzit... Cu siguranţă, Hortense Saboukoulou îi rezerva surprize. Ea care părea atât de distantă.

Camera era luminată de un bec; nu avea decât un pat îngust, o noptieră unde puteai să-ţi pui doar un pachet de ţigări şi un şifonier cu trei umeraşe strâmbe. Unicul scaun de lemn era de o murdărie respingătoare şi o sumedenie de insecte nedefinite se învârteau în jurul becului... Pentru a risipi căldura înăbuşitoare,

Malko puse în funcţiune climatizatorul. Acesta porni cu un zgomot îngrozitor, distribuind un firicel de aer un pic mai umed.

Hortense Saboukoulou se aşeză pe pat, singurul loc posibil. Era într-adevăr foarte frumoasă; avea trăsături fine şi un corp de păpuşă Bărbie scos în evidenţă de o rochie lungă mulată ca o mănuşă. Malko rupse tăcerea ce se prelungise câteva clipe.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el. Ce ştiţi cu adevărat despre Alphonse Loukoula? Este viu?

— Nu ştiu. Aţi întâlnit-o pe Miranda. Nu v-a spus nimic?

— Despre el, nu. Despre prietena lui mi-a spus că nu mai este în Brazzaville.

— În mod sigur o va găsi ea, afirmă Hortense.

Vocea ei melodioasă avea o intonaţie evident batjocoritoare.

— Credeţi într-adevăr că acest Alphonse Loukoula este autorul atentatului?

— Aşa se vorbeşte în oraş.

— De ce m-aţi pus pe această pistă? Ce legătură aveţi cu toate astea?

— Aveam o prietenă foarte bună în acest avion, spuse ea. Aş vrea să fie prinşi cei care au comis crima aceasta.

— Cine v-a spus ieri că voi fi la cimitir?

Ea ridică capul şi, ca prima dată, îl privi cu aceeaşi îndrăzneală. Apoi, buzele i se întredeschiseră într-un zâmbet senzual şi carnal.

— Sunteţi prea curios, domnule, nu am venit aici ca să vă răspund la întrebări.

Când buzele sale groase se atinseră de ale lui, el avu senzaţia unei descărcări electrice plăcute. Simţi cum limba ei caldă se strecură să o întâlnească pe a lui; apoi nişte degete care se încleştară pe ceafa lui. Hortense se răsturnă pe spate, în pat, trăgându-l după ea. Sub rochia de tafta, trupul ei era incredibil de tare. Malko o mângâie urmând formele corpului; apoi ea se băgă şi mai mult în el. Încă un temperament focos.

Când se dezlipiră, ea îi spuse zâmbind:

— E plăcut, nu-i aşa?

Degetele ei îndepărtară cămaşa lui Malko, jucându-se pe pieptul său. Avea nişte ochi strălucitori, cu o licărire provocatoare în ochii ei mari şi negri. El îi desfăcu un nasture de la rochie şi-i mângâie sânii tari ca marmura. Sfârcurile erau mari şi negre ca nişte creioane. În fundul pupilelor ei, se zărea o expresie plină de emoţie. El îi atinse uşor muntele lui Venus şi ea îi întoarse brusc spatele:

— Desfă închizătoarea, îi ceru ea.

Scârţăitul fermoarului ce alunecă până jos la şalele lui Hortense aduse în arterele lui Malko o descărcare formidabilă de adrenalină. Cu delicateţe, îşi scoase mânecile bufante ale rochiei şi rămase goală puşcă, nemaiavând pe ea decât pantofii şi o pereche de chiloţi minusculi de culoare portocalie. Cu grijă, ea îşi agăţă rochia, apoi veni spre pat, strivind în trecere un gândac de bucătărie ghinionist. Era o splendidă statuie neagră cu nişte sâni ridicaţi, cu abdomenul plat şi cu acest fund demenţial care părea montat pe rulmenţi. Hortense se opri în faţa patului şi Malko o trase mai aproape, cuprinzându-i fesele arcuite cu amândouă mâinile. Îi trase triunghiul portocaliu, lăsând-o pe Hortense complet goală.

Decorul sordid al camerei distona cu această superbă creatură. Ceasul Panthere de Cartier şi cele două brăţări cu briliante măreau şi mai mult contrastul. Ea îşi apăsa burta de faţa lui şi el simţi un miros discret de *Samsara* de Guerlain…

— M-am parfumat pentru tine, spuse ea. La noi, bărbaţilor nu le place; preferă mirosul natural al pielii.

Privirile li se încrucişară. De ce i se oferea Hortense lui? Ce combinaţie sumbră se profila în spatele acestui cadou regal? Ea veni în întâmpinarea reticenţelor lui, spunând pur şi simplu:

— Să ştii că eu nu am SIDA; un singur bărbat există în viaţa mea. Dar ştiu că tu eşti acela care mă pune pe jar. Priveşte!

Ea îi luă mâna şi i-o duse între coapsele ei. Era adevărat. Aceasta îi dezlănţui dorinţa pentru acest superb exemplar feminin. Se lăsă mângâiată câteva clipe, apoi se ghemui lăsându-l să i-o bage în gură. Malko profită de aceasta şi se aşeză în aceeaşi poziţie ca ea. Între timp, Hortense se întrecuse pe sine însăşi. Malko avea impresia că o bară de fier ieşea din pântecele ei. Negresa se ridică şi-i strânse membrul între mâini, privindu-se ochi în ochi.

— Eşti bărbat bine, spuse ea cu o voce răguşită. Nouă, celor din populaţia peuhla, ne plac bărbaţii care ne excită până la halucinaţie. Suntem cele mai mari curve dintre toate africancele.

Limba ei se încolăci în jurul limbii lui, mai mult timp continuându-şi manejul. Apoi, îl lăsă din strânsoare, trecu în faţa lui şi se lungi pe patul îngust, pe burtă, cu picioarele uşor depărtate, punându-şi în evidenţă şalele bine conturate şi fundul încordat la maximum. Se întoarse zâmbind.

— Nu-ţi mai plac? Am poftă să mă iei aşa.

Ea mieună ca o pisică când Malko, în genunchi în spatele ei, o

penetră cu încetineală voită. Avea senzaţia că şi-o bagă într-un borcan cu miere. Carnea elastică a coapselor lui Hortense abia cedă sub apăsarea degetelor lui. El nu se mai mişca, ci trăgea şi împingea fundul tinerei negrese, accelerând progresiv ritmul. Mici picături de sudoare apărură pe spatele conturat al lui Hortense. Respiraţia se transformă în gâfâială. Câteva cuvinte îi trecură printre buze.

— Dă-i înainte! Nu te opri!

Malko o imobiliza şi începu din nou să o frământe din ce în ce mai repede, până ce bazinul ei fu scuturat de un fel de tremur. Unghiile-i se încleştară de cearceaful murdar; scoase un strigăt scurt şi Malko simţi cum tot corpul ei se moleşeşte. El reuşise să nu ejaculeze o dată cu orgasmul ei. Vederea membrului său rigid şi băgat încă parţial în pântecele fetei îi mări starea de excitare.

El o scoase de tot afară. Hortense nu se clinti când simţi ca i-o împinse între fesele superbe. Cine nu vorbeşte, doreşte… Malko încearcă o senzaţie ameţitoare când o fixă între fese. Simplul fapt că o simţea cum palpita uşor lipită de el, era cât pe ce să-l duc direct în al nouălea cer… Apăsă abia perceptibil şi nu percepu nici o mişcare de împotrivire. Hortense Saboukoulou aştepta să o sodomizeze, fie din plăcere, fie din supunere. Amâna momentul violului acestui fund de vis. Simţind că dintr-o singură mişcare de şale putea să dispară în el, să-l forţeze, făcea să-i zvâcnească, tâmplele. La fel cum se gusta o mâncare rafinată, cu încetineală tot aşa el încerca o împingere uşoară, din tot corpul, simţind că membrana pe care apăsa începea să se deschidă cu elasticitate. Sexul îi intră câţiva milimetri. Hortense, cu toţi muşchii încordaţi scoase un geamăt scurt. Se pregătea s-o bage toată, când senzaţie ciudată îi ajunse la creier.

Climatizorul nu mai funcţiona. Întoarse capul spre aparat şi un val de adrenalină era cât pe ce să-i spargă arterele. Climatizorul dispăruse!

În locul aparatului, Malko zări în perete o deschizătură dreptunghiulară, prin care se strecura un cap mare şi creţ urmat de un corp. Un negru în tricou se ridică cu o baionetă de Kalaşnikov în mână. Acesta avea nişte ochi stranii, migdalaţi, o faţă scofâlcită şi dură, terminată cu un cioc şi o privire halucinantă. Încălţat cu bascheţi, nu făcea nici un zgomot.

Hortense Saboukoulou, alarmată de nemişcarea lui Malko, Întoarse capul. Scoase un urlet în momentul în care un al doilea bărbat se strecură în cameră prin acelaşi loc. Celălalt, mic şi îndesat, avea faţa mascată de o cagulă şi un pistol automat în

mâna înmănuşată. Un Makarov, i se păru lui Malko. Îl ţinti spre el şi-i porunci cu o voce înăbuşită de ţesătura de lână:

— Tu, albule, îmbracă-te.

Sub ameninţarea pistolului, Malko se supuse.

Ce-l de-al doilea negru se apropiase de Hortense, cu baioneta la orizontală. Avea o lamă teribilă de vreo cincisprezece centimetri ce se termina cu un vârf încovoiat. Cu nările subţiate de frică, tânăra femeie îl interpela pe agresor în lingala cu un ton furibund. Drept răspuns, el îi aplică o lovitură în cap cu mânerul. Hortense căzu pe burtă ţipând de durere şi, imediat, acesta îi puse vârful armei ceafă. Dacă ea s-ar fi ridicat, vârful i-ar fi tăiat vertebrele cervicale.

Bărbatul cu pistol merse şi deschise uşa, permiţând să intre un al treilea personaj; era un negru cu faţa buhăită, cu maxilarul inferior proeminent, cu nişte ochelari mari şi negri, înarmat şi el cu o baionetă, el rămase în faţa uşii, blocând-o.

— Ce vreţi? îl întrebă Malko pe bărbatul care îl ameninţa cu pistolul.

În loc să-i răspundă, acesta din urmă, se apropie de Hortense Saboukoulou. O admiră mai mult timp, vizibil tentat. Se aplecă şi-i puse arătătorul pe coloana vertebrală, urmând traseul în jos spre sale. Când ajunse la arcuitura feselor, prima falangă îi dispăru în brazda adâncă. Degetul îşi continuă drumul până ce tânăra femeie scăpă de el printr-un atac neaşteptat de furie… Jignit, acesta se dădu înapoi şi, plesnind cu violenţă fundul lui Hortense, îi porunci:

— Ia-ţi catrafusele şi cară-te!

Bărbatul cu pumnalul se îndepărtă. Şi cum Hortense nu se supuse aşa repede, el îi apucă de păr şi o trânti la pământ. Ea se lupta furioasa ca o tigroaică trezindu-se cu ţeava pistolului înfipta în cap.

— Hei! Fii atentă! o ameninţă el.

Hortense luă slipul, îl trase pe ea şi apoi rochia.

Ultimul venit o prinse de încheietura mâinii şi-i deschise uşa. Brusc, în loc să iasă, Hortense îi aruncă pe faţă rochia ce o avea pe braţe, apoi se aplecă şi-şi înfipse caninii în încheietura mâinii acestuia.

Bărbatul scoase un urlet de durere, eliberând-o. Hortense Saboukoulou, îmbrăcată doar cu slipul, ţâşni pe uşă ca o rachetă şi dispăru în întuneric. În timp ce încerca să scape de rochie, cel pe care îl muşcase avea câteva secunde de întârziere… Bărbatul cu pistolul închise uşa cu o lovitură de picior şi îndreptă arma

spre Malko. În loc să tragă, dădu un ordin în lingala complicelui său.

Acesta din urmă, cu baioneta pe orizontală, se apropie de Malko cu toţi muşchii încordaţi. Ochii lui mici, injectaţi de sânge îl fixau exact în dreptul centurii. Malko se dădu înapoi şi simţi peretele năclăit de căldură în spatele său. Negrul era la un metru de el, pregătindu-se să-l lovească. Acesta avea de gând să-i găurească burta…

Malko aruncă o privire în direcţia uşii; celălalt ţinea degetul pe trăgaciul Makarovului. Avea de ales între un glonţ şi o lovitură de pumnal.

— Grăbeşte-te, Boris, ordonă negrul cu pistolul.

Malko realiză deodată că nu încercaseră să fure bijuteriile lui Hortense Saboukoulou. Veniseră special să-l omoare pe el… Apucă un scaun şi-l azvârli în momentul în care adversarul său făcu o fandare. Lemnul mâncat de carii se făcu ţăndări de umerii negrului cu privire de nebun, dar îi devie lovitura. Malko simţi o arsură la mâna stângă şi văzu degetul mijlociu al mâinii stângi acoperit de sânge care ţâşnea dintr-o tăietură până la os. Acum nu mai avea nimic cu ce să se apere.

Negrul înainta, măturând aerul cu baioneta, pe orizontală, foarte hotărât să-i găurească burta lui Malko, ca şi când vederea sângelui l-ar fi incitat şi mai mult. Vârful lamei îi smulse o bucată din cămaşă, tăind-o ca un brici. Malko, cu burta brăzdată şi spatele lipit de zid, nu putea să se dea înapoi mai mult. Îl văzu pe ucigaş cum se ridică de jos, se concentrează şi cu braţul îndoit, îi ţintea abdomenul.

Capitolul VII

Când negrul cu baioneta se năpusti cu mâna îndreptată spre Malko, acesta folosi un vechi truc de luptă în spaţii închise; îşi încrucişă rapid braţele în faţă; mâna ucigaşului fusese blocată de această furcă improvizată şi vârful armei nu-i provocă decât o tăietură. Înainte ca acesta să aibă timpul să se retragă, Malko îl apucă de încheietura mâinii drepte cu amândouă mâinile, încercând să-l dezarmeze. Dar negrul avea o forţă uluitoare şi nu reuşi să-l facă să dea drumul armei. Ei se clătinau ca nişte beţivi în cameră, ciocnindu-se de pereţi, lovindu-se cu picioarele. Bărbatul cu, pistolul ţopăia în jurul lor, încurajându-şi complicele în limba lor. În mod evident, nu voia se servească de armă decât în ultimă instanţă...

Schimbând tactica, adversarul lui Malko se dădu iute pe spate şi-l răsturnă peste cap, proiectându-l spre pat. Dezechilibrat, Malko căzu pe spate dând drumul ucigaşului.

El se rostogoli, căzând în spaţiul dintre pat şi perete, în momentul în care adversarul său, cu un salt furios, coborî baioneta. Lama acesteia se înfipse adânc în saltea. În acelaşi moment, Malko se ridică şi, cu o lovitură de cap, îşi trimise adversarul la pământ, punând mâna pe baioneta înfiptă în pat. Boris se ridică, cu braţele atârnând de-a lungul corpului, cu ochii roşii de ură. Malko văzu însă imediat limitele victoriei sale: între uşă şi el, se afla omul cu pistolul. După o apreciere rapidă, el luă perna ce îi servise să o proptească pe Hortense Saboukoulou şi o aruncă în direcţia ucigaşului, în timp ce se lăsă în jos.

Se auzi o bubuitură şi glonţul se înfipse în perete. Dar următoarea nu o va mai rata. Malko îl văzu pe bărbatul cu cagulă ţintind cu grijă şi se năpusti înainte, spunându-şi că era mai bine să moară luptând.

În aceeaşi clipă, uşa se deschise cu zgomot şi apăru cel de-al treilea bărbat, plecat în urmărirea lui Hortense. Îngrozit, el adresa o scurtă frază celor doi complici. De îndată. Boris plonja pe gaura climatizorului şi dispăru! Bărbatul cu pistolul ezită o clipă, se întoarse, apoi trecu de uşă de-a-ndărătelea, trăgând încă un foc. Glonţul se înfipse în perete, destul de departe de Malko care, din prudenţă, rămase în cameră. Nu folosea la nimic să se lase doborât prosteşte. Ce-i făcuseră oare pe cei trei

ucigaşi să fugă?

Nu se întrebă prea mult timp. Un nou-venit, un negru, apăru în cadrul uşii după câteva clipe; era ciudat îmbrăcat cu un costum şi avea un pistol în mână. Malko nu avu timp să reacţioneze. Hortense Saboukoulou era deja în spatele lui, înfăşurată într-o pânză, fierbând de mânie.

— Au plecat ticăloşii ăia! anunţă ea.

Ea dădu un ordin bărbatului cu pistolul care dispăru în întuneric.

Imediat, ea îşi ridică rochia, desfăcu pânza cu care era înfăşurată şi şi-o trase pe ea. Apropiindu-se de Malko ca să o ajute să-şi încheie rochia, scoase un ţipăt.

— Dar eşti rănit!

Tăietura sângera din abundenţă şi picături mari se impregnau în podeaua murdară.

— Trebuie să mergem la spital! zise Hortense. Uite, cât aşteptăm, ia asta.

Îşi înfăşură degetul într-o bucată de pânză. Acum junghiurile îi urcau până la umăr. O dată ce-i reveni în minte tensiunea luptei, el îşi puse nişte întrebări. Ce însemna oare acest spectacol sinistru?

*

* *

Pavilionul de urgenţe din spitalul general emana o duhoare care ar fi omorât şi un dihor. Pardoseala era de o mizerie respingătoare, iar singurul medicament cunoscut era aspirina… Mulţumită lui Hortense, Malko trecuse prin faţa unei adunături de răniţi resemnaţi şi plini de sânge sau chiar muribunzi… Tânărul chirurg care îi îngrijea degetul fusese format în Germania de Est şi era priceput. Nervul nu fusese atins. Îi cususe la loc ligamentele şi muşchii, suturându-i totul şi administrându-i lui Malko o injecţie antitetanos.

Ajunseră la Toyota şi Malko putu să manevreze volanul. Sute de întrebări îi stăteau pe limbă. Maşinal, o luă în direcţia *Olympic Palace.* Cum urcă Strada Doctor Jamot, de-a lungul Ravenei Misiunii. Hortense Saboukoulou îi ceru brusc:

— Opreşte aici!

El o ascultă şi opri într-o parte. Degetul îl duru din nou, iar pe Hortense o văzu cum îşi masează tâmpla cu o grimasă de durere, acolo unde o lovise mânerul baionetei.

— Ticăloşii ăia erau cât pe ce să te omoare! remarcă ea. Au

procedat ca hoţii zairezi care smulg climatizoarele ca să intre. Ţi-ar fi tăiat pe loc beregata lăsându-se să se creadă că a fost o crimă făptuită de hoţi. Credeau că sunt o curvă agăţată în oraş şi că nu voi îndrăzni să spun ceva.

— Totuşi, nu eşti tu cea care i-a pus pe fugă?

Ea se uită la el cu cruzime.

— Nu. Când maimuţa care mă urmărea l-a zărit pe Lenny, îţi spun că l-a apucat frica.

— Cine e Lenny?

— Cel pe care l-ai văzut. Dar mai era unul şi mai periculos.

— Te plimbi cu gorilele după tine?

Hortense izbucni în râs.

— Nu sunt ale mele! Sunt ale prietenului meu. Când ies seara, mi le pune la dispoziţie.

— Prietenul tău este colonelul M'Boukou? De ce nu mă ajută pe faţă?

— Nu poate, spuse simplu Hortense. Există oameni foarte puternici care nu vor să clarifice acest caz. Dacă acţionează oficial, riscă o răzbunare. El personal e convins că Alphonse Loukoula e încă în viaţă. Şi începând din seara asta şi eu cred că are dreptate. Dar acum trebuie să te descurci singur. Sper că Miranda te va ajuta.

— De ce? Mi-ar plăcea să te revăd.

— Şi mie, spuse ea. Dar nu vreau ca el să mă bată. Acum în trebui să le dau bani ca să nu spună totul. Astă seară nu aveam nici un motiv să te întâlnesc.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

Se aplecă şi-l sărută.

— Am avut dreptate, a fost foarte plăcut, zise ea. Dar fii atent. Dacă te afli pe o pistă bună, vor face orice să te oprească.

Malko se gândi brusc la un amănunt tulburător.

— De ce Thomas Hauser nu a urmat niciodată această pistă?

— El bea prea mult ca să o urmeze cu orice preţ, spuse ea. De la acest atentat, albul ăsta este într-o stare cu adevărat proastă…

Din când în când, ea folosea expresii africane.

— Avem coadă, zise brusc Malko, iar ritmul inimii i se acceleră brusc.

— Ştiu, spuse Hortense. Sunt prietenii mei. La revedere. Când îl vei găsi pe Loukoula, vino să mă vezi la *N' Zabou.*

Coborî din maşină şi o văzu îndreptându-se spre vehiculul oprit în care se şi urcă. El o luă în direcţia hotelului *Olympic*

Palace. O curvă dormea într-unul din fotoliile din hol. Aceasta întredeschise un ochi şi îi propuse:

— Vrei să faci amor, şefu’? Nu e scump.

Cât priveşte amorul, el îşi luase raţia pe ziua de azi. Când, băgă cheia în broască, inima îi bătu cu putere, dar totul era în regulă. Făcu un duş, având grijă să nu-şi ude degetul. În plus, avea o rană mare pe burtă. Baioneta nu ratase cu mult… Apoi se întinse şi recapitulă totul în gând. Alphonse Loukoula mai era încă pe această lume şi anumite persoane nu ţineau deloc ca el să fie găsit…

Înfăşurat într-un prosop, ieşi pe terasă să guste aerul umed al nopţii, gândindu-se la Hortense. Se întâmpla, totuşi rar, ca o fată de o asemenea frumuseţe să se plimbe cu două gărzi de corp, puse la dispoziţie de amantul ei ca să se ducă la întâlnire cu un bărbat într-un motel mizerabil.

Un gânduleţ deranjant întunecă imaginea amantei sale de o seară. De ce colonelul M’Boukou nu-l ajutase pe Thomas Hauser, chiar şi neoficial, în loc să aştepte sosirea lui Malko?

*

* *

Pentru prima dată Malko observă că Thomas Hauser manifesta o anumită emoţie, când îi povestea păţaniile sale. Curios, faptul că Alphonse Loukoula poate fi în viaţă părea să-l pună pe gânduri.

— Trebuie să stropim asta, propuse el, scoţând o sticlă de Gaston de Lagrange deja începută dintr-un sertar al biroului său. Contemplă câteva clipe cu emoţie lichidul galben-roşiatic, apoi umplu două pahare, fără a cere acordul lui Malko; îl goli pe al său cu o repeziciune nepotrivită cu calitatea băuturii. Îşi turnă din nou în pahar şi, de această dată, lăsă timpul necesar să se încălzească puţin coniacul. Privirea îi era într-o mişcare continuă. Malko nu reuşea să i-o prindă.

— Când o revedeţi pe Miranda? întrebă el.

— În această seară.

— V-ar trebui o armă.

— Într-adevăr, aprobă Malko. Aveţi vreo idee, cine a vrut să mă lichideze aseară?

Americanul răsuci paharul între degetele sale groase.

— Cu siguranţă e o echipă de mercenari negri care lucrează direct cu Siguranţa Statului. Altfel, nu ar fi îndrăznit să tragă focuri de armă. Aici este foarte strict. Voi încerca să vă procur un

permis de portarmă. Dacă vă plimbaţi cu o armă fără permis, le-ar putea servi drept pretext pentru a vă expulza.

— Faceţi-o repede, îi ceru Malko, să nu obţin acest permis cu titlu postum.

Când închise uşa la plecare, Thomas Hauser, întors cu spatele la el, îşi turna din nou coniac.

Malko urcă din nou spre hotelul *Olympic,* trecând prin faţa câtorva panouri ce îndemnau populaţia să muncească din greu pentru înfăptuirea autosuficienţei alimentare, obiectiv al celui de-a al XX-lea Congres al Partidului Socialist Congolez... Panourile căzuseră în ruină, scrisul se ştersese şi congolezii mâncau numai banane...

Neavând nimic de făcut până seara, hotărâse să se împartă între CNN şi piscina hotelului unde nu risca să se tragă asupra lui ca într-un iepure.

*

* *

Barnabe Pombu insistase să-l însoţească pe Malko la *Ram-Dam.* Acesta din urmă se ataşase de acest băiat generos, naiv şi, în acelaşi timp, pişicher ca toţi africanii. Ajuns în faţă la *Meridien,* îl anunţă:

— Dau o raită prin bar şi vă ajung din urmă la *Ram-Dam.* Nu aveţi imediat nevoie de mine?

— Nu, nu, îl asigură Malko.

Era ora unsprezece seara. După ce a cinat singur la hotel, Urmărise programul CNN ca să-şi omoare timpul. Îşi făcuse puţine iluzii cu privire la posibilităţile de a obţine vreo informaţie în această seară, dar nu trebuia să neglijeze nimic.

Localul *Ram-Dam* era tot la fel de întunecat. Privi în jurul lui fără să o zărească pe Miranda. Comandă barmanului o votcă, iar curvele prezente îl asaltară imediat.

Singuri, vreo şase străini îşi sorbeau cu tristeţe berea privind la fundurile ce se produceau înaintea lor. Deţinătoarele acestora îşi ofereau fără convingere nurii. Malko puse ochii pe două, tolănite pe o canapea, care flirtau ca să treacă timpul, frecându-se una de alta ca nişte pisici.

Aproape o oră se scurse fără ca Miranda să apară, începuse să se îngrijoreze. Pentru zece mii de franci, barmanul deveni ultimul său prieten din copilărie.

— Nu aţi văzut-o pe Miranda? îl întrebă Malko.

— Ba da, ba da! afirmă negrul. Era aici la începutul serii. Chiar

a întrebat de dumneavoastră.

— De mine? Dar nu mă cunoaşte.

Acesta îi făcu cu ochiul.

— Şefu’, ieri seară eraţi aici şi aţi plecat cu ea. Am şi eu ochi, şefu’, nu?

Lată cum se câştigă faima.

— Unde este acum?

— Avea întâlnire afară cu un client. Nu o să întârzie; la hotel se închiriază camerele pentru două ore, după aceea trebuie să plăteşti un supliment. Dacă nu, există două zaireze, acolo.

Îi arătă două negrese ce trebuiau să cântărească vreo sută de kilograme fiecare, tolănite într-un separeu.

Barmanul se apleca spre el şi-i spuse pe un ton hazliu.

— Zairezii cred că dacă eşti gras nu iei SIDA…

Malko se gândi la piscină. Poate că Miranda tocmai se zbânţuia pe acolo.

— Mă întorc, se adresă el barmanului. Spuneţi-i Mirandei, dacă vine.

Aproximativa răcoare a nopţii contrasta plăcut cu ambianţa nesănătoasă din *Ram-Dam.* Malko privi în jurul lui. Primele şezlonguri din lateral erau goale. Ocoli esplanada şi ajunse în celălalt capăt. Pe unul din scaune, un alb cu pantalonii la glezne făcea perversiuni, ţinând capul partenerei cu amândouă mâinile. Un erou al SIDA.

Malko îşi continuă drumul, întâlnind încă un cuplu în plină luxură. Apoi, în penumbră, zări o formă întinsă. Nu distingea decât nişte escarpeni. Apoi descoperi, era rochia roşie a Mirandei. Părea că adormise după prestaţia ei. Malko se apropie:

— Miranda?

Ea nu răspunse. Ceva în ţinuta ei îi păru brusc suspect. Se aplecă şi îi înţelese pe dată muţenia. Gura îi era larg deschisă şi mai avea încă în jurul gâtului sforicică cu care fusese strangulată.

*

* *

Malko avea senzaţia că stomacul îi era umplut cu plumb. Atinse umărul curvei: era călduţ şi mlădios. Asasinul o posedase înainte să o ucidă: rochia era încă ridicată până la coapse. O percheziţiona repede fără să găsească altceva decât o bancnotă de o mie de franci. Era scârbit. De această dată crima era semnată. Toate pistele ce duceau la Alphonse Loukoula erau

blocate cu ferocitate. Alergă până la *Meridien* unde Barnabe Pombu vorbea cu emfază la bar. Cum îl zări pe Malko, tăcu şi veni la el.

— Puteţi împrumuta o lanternă? îl întrebă Malko; vă aştept în piscină.

Câteva clipe mai târziu, informatorul era acolo cu o lanternă mare. Malko o luă şi o îndreptă spre corpul Mirandei. Pombu scoase o exclamaţie de groază.

— Asta-i bună, ia spuneţi! Ce cruzime.

Malko examină terenul în căutarea vreunui act sau a unei poşete. Dar nu găsi nimic. Tocmai voia să renunţe, când un obiect strălucitor se reflectă în fasciculul de lumină. Era un inel de aur, cu şase cifre gravate în interior. Îl puse în buzunar şi stinse lanterna.

— Barnabe, întoarceţi-vă la *Ram-Dam.* Rămâneţi acolo toată noaptea dacă trebuie, dar încercaţi să aflaţi dacă Miranda nu a vorbit cu prietenele ei despre Bernice. Eu mă întorc. Va fi mai uşor pentru dumneavoastră dacă sunteţi singur.

Îi puse un teanc de bancnote în mână, apoi se îndreptă spre maşină. Dacă Thomas Hauser nu-i făcea rost de o armă, risca să împărtăşească foarte repede soarta Mirandei.

*

* *

Era ora şapte când vocea emoţionată a lui Barnabe Pombu îl trezi pe Malko ce dormise puţin şi prost.

— Şefu’, am noutăţi, anunţă ciripitorul.

Malko îi ordonase să nu vorbească la telefon. Celălalt spuse că se găseşte în locul obişnuit. Fără să mai servească micul dejun, Malko sări în Toyota. Barnabe Pombu îl aştepta fâţâindu-se prin faţa Centrului Internaţional de Presă, vizibil emoţionat.

— Ş-ş-ş-ş-şe… fu’! izbucni el într-un val de stropi de scuipat, am lucrat bine.

Fruntea era încruntată din cauza efortului de a pronunţa o frază dintr-o dată. Malko îl ascultă cu atenţie. Una dintre curvele de la *Ram-Dam* îl înştiinţase că în după-amiaza crimei, Miranda făcuse o vizită unei prietene ce era îngrijită la spitalul chinezesc. O fată din acelaşi sat cu ea, din nord.

— Trebuie să o găsim, spuse Malko, dar dacă nu-i ştiu numele, nu o să fie prea uşor…

Capitolul VIII

Spitalul construit de chinezi chiar la capătul bulevardului Trei Martiri, în cartierul Talengui, rezolvase într-un mod foarte e simplu problema supraaglomerării: paturile erau înlocuite de nişte hamacuri aliniate în rânduri strânse, suprapuse. În timpul zilei, cei mai sănătoşi îl rulau şi se aşezau pe pământ. Vizitatorii se aşezaseră cam peste tot prin curte gătindu-şi uneori aici pe nişte reşouri micuţe. Peste tot erau negustori ambulanţi. Bolnavii trebuiau să fie bine hrăniţi, sarcină de care spitalul nu era răspunzător. O coadă se întindea în faţa farmaciei, unde, la un preţ exorbitant, se vindeau medicamente expirate şi la vrac... Cam jumătate din bolnavi aveau SIDA şi, deci, erau condamnaţi pe termen scurt, aceasta nemaiavând o aşa mare importanţă.

Malko, la volanul Toyotei, aştepta ca Barnabe Pombu să termine ancheta. Congolezul ieşi în sfârşit din clădirea principală şi-i făcu semn.

Îl ajunse din urmă la intrarea într-o sală în care se aflau treizeci de hamacuri, în cea mai mare parte ocupate. Aici căldura era înăbuşitoare şi umedă; era o linişte de criptă funerară. Malko îşi încrucişa privirea cu un negru lungit pe o parte, cu ochii galbeni: avea hepatită virală. Un roi de muşte se aşezase pe faţa sa şi trebuia să i te adresezi de două ori ca să-ţi dai seama că trăieşte.

— Ea e acolo, şopti Barnabe.

Îl conduse printre hamacuri. Mirosul te trimitea mai degrabă cu gândul la o grămadă de cadavre decât la un spital. Malko simţi că i se face pielea de găină şi părul măciucă. O negresă înfăşurată într-o pânză murdară şi decolorată era slabă ca o scăpată din lagărul morţii, plină de pustule, cu ochii băgaţi în tuiului capului, ca ai unui cadavru; avea buzele ca pergamentul, umflate, buhăite de băşici verzui. Barnabe adresă câteva cuvinte şi ea întoarse capul cu o încetineai: îngrozitoare.

Malko simţi privirea ei în gol, fixă, transparentă, plină de i disperare absolută, ce îţi frângea inima.

— Are SIDA, îi murmură Barnabe la ureche.

Emoţia îi oprise brusc bâlbâiala. Femeia, care trebuie să avut cam treizeci de ani – îi dădeai de două ori mai mult – mişcă imperceptibil două degete scheletice.

— E prietena Mirandei, murmură ciripitorul.
— Aţi vorbit cu ea?
— Încă nu.
Se aplecă cât mai aproape posibil, stăpânindu-şi greaţa.
— O cunoaşteţi pe Berenice Koukolo?
Făcu o mişcare abia perceptibilă din degete, apoi şopti dintr-o suflare câteva cuvinte în lingala.
— Era prietena ei cea mai bună, traduse Barnabe, sunt din acelaşi sat, din nord.
— Ştie unde se află acum?
Dialogară în şoaptă. În fiecare clipă, Malko se aştepta ca ea să înceteze să mai respire. Surprins, îl văzu pe Barnabe Pombu că răscoleşte prin catrafusele muribundei şi scoate un batic înnodat. Ea era atât de slăbită, încât îi trebui un minut şi desfacă nodul. Baticul conţinea câteva hârtii şi un teanc de fotografii. Cu unghiile sale. Bolnava scoase o fotografie, destul de deteriorată, pe care Barnabe o apucă cu oarece respect apoi i-o întinse lui Malko.
Era făcută într-un oraş african. O fată foarte înaltă era pozată într-un şort şi o bluză cu mâneci lungi şi manşete, cu inevitabilii escarpeni, părul negru decolorat, lăsat pe umeri, spate, se zărea un magazin pe a cărui firmă scria: *La Bell Creature. Creations de mode.*
— E Berenice Koukolo, explică Barnabe. Ea i-a trimis această fotografie acum şase luni din Pointe-Noire.
— Pot să o păstrez?
El ezită.
— O voi întreba.
Aplecat la urechea ei, se informă, apoi se ridică.
— Vrea să o păstreze. Vom putea veni să o luăm după o va muri.
Malko simţi un nod în gât. Acum avea o pistă pentru a-l găsi pe Alphonse Loukoula, cu toate eforturile pline de ferocitate depuse de ucigaşi ca să-l abată de la pista bună pe care apucase. Scoase nişte bancnote din buzunar şi luă două de cinci mii de franci pe care le puse pe hamac. Barnabe interveni Imediat.
— Nu, nu, ceilalţi bolnavi îi vor lua banii. E prea slăbită ca să se apere, i-au furat deja toată îmbrăcămintea.
Malko privi în jurul lui şi zări privirile strălucitoare ale mai multor bolnavi chirciţi direct pe pământ: hepatici şi bolnavi de friguri, tremurând de febră. Toţi priveau cu jind la bancnote, aşa

cum un câine salivează la vederea unui os.

— Ce putem face în acest caz?

Barnabe părea încurcat.

— Nu… Nu mare luuuucru! Ea nu mai mănâncă şi nu mai are pe nimeni.

— Întrebaţi-o ce ar vrea.

Se aplecă la urechea femeii şi apoi se întoarse spre Malko.

— O injecţie.

— O injecţie?

— Da, ca să moară, suferă prea mult. Îi este teamă că o îngroapă de vie ca să îi ia locul…

Simţi încă o dată că i se face pielea de găină. Malko privi rămăşiţele umane din faţa lui şi primi un nou şoc al disperării absolute. Mica licărire de viaţă ce mai pâlpâia încă în fundul ochilor scobite îl implora. Zâmbi cu toată căldura umană de care era în stare şi-i spuse lui Barnabe Pombu, cu un nod în gât.

— Spune-i că vom face tot ce trebuie.

Ziaristul traduse. În momentul în care Malko era pe punctul de a pleca, mâna descărnată se ridică şi, cu o încetineală demnă de milă, se puse pe braţul său gol, uşoară ca o muscă. Rămase aşa câteva clipe, apoi căzu la loc în hamac. Malko plecă regăsind cerul cenuşiu şi jos, avu impresia că ieşise din iad.

— Trebuie să-i găsim o infirmieră pentru injecţie, îi spuse el lui Barnabe.

Congolezul păru încurcat.

— Dacă îi cereţi dumneavoastră acest lucru, nu va accepta… Sunteţi străin.

— Atunci, eu vă însoţesc şi dumneavoastră îi veţi face propunerea.

— Nu, nu, dacă sunteţi de faţă, nu va merge. Daţi-mi cinci mii de franci şi aşteptaţi-mă aici.

Cu părere de rău, Malko acceptă explicaţiile acestuia şi-i întinse o bancnotă.

— Voi merge acolo şi voi şi rămâne în timp ce îi face injecţia, spuse Barnabe. Altfel, infirmiera va lua banii şi nu-i va face nimic. Morfina este foarte scumpă…

Malko urcă din nou în maşină, bulversat. Nimeni nu se plângea în acest cimitir al muribunzilor. Câteva clipe mai târziu îl văzu pe Barnabe traversând curtea însoţit de o infirmieră ş intrând în sala cu hamacuri. Ieşi câteva clipe mai târziu şi ajunse la Toyota.

— S-a făcut, spuse el simplu, era foarte mulţumită.

Barnabe Pombu scoase ceva din buzunar, apoi îi întinse

fotografia lui Berenice Koukolo.

— Mi-a dat-o pentru dumneavoastră, spuse el.

*

* *

— Ce ar fi să mergem să mâncăm? propuse Barnabe, După aceea, trebuie să închiriem o maşină 4x4 ca să mergem la Pointe-Noire.

— Există un restaurant bun aproape de Ambasada americană, îi spuse Barnabe, *Le Soleil.* Este al unui libanez.

— Mergem acolo, zise Malko.

*

* *

Aperitivele erau la fel de bune ca la Beirut şi carnea era chiar comestibilă. Barnabe Pombu avusese o idee bună. În momentul în care plecau, o piticanie cu umeri laţi, îndesat ca un luptător, intra în restaurant.

Barnabe îl luă în braţe:

— Rafik! Ce mai faci? Cum mai merge?

— Merge, merge, zise nou-venitul, dar tu?

— Eu plec la Pointe-Noire. Ai prieteni acolo?

— Toţi congolezii sunt prietenii mei, afirmă imediat Rafik.

Barnabe se uită mâna lui dreaptă.

— Ascultă, ţi-ai pierdut inelul?

Rafik râse puţin jenat.

— Dă. Nu ştiu pe unde. Dacă îl găseşti, poţi să mergi la bancă să-mi goleşti contul.

Îi arătă degetul mic pe care se putea distinge foarte clar o urmă albă.

— Plec la Kinshasa astă seară, spuse el. Vrei ceva?

— Nişte filme, ceru Barnabe.

— OK.

Ieşiră din *Le Soleil* şi Malko întrebă imediat:

— Cine e?

— O, un tip simpatic, un libanez care mă angajează adesea să fac fotografii la nunţi; plăteşte foarte bine.

— Ce este cu inelul?

— Oh, e o glumă. Un inel în interiorul căruia şi-a gravat numărul de Cont dintr-o bancă din Elveţia, ca să nu…

Tăcu dintr-o dată. Malko tocmai scotea inelul ce-l găsise lângă corpul Mirandei.

— Acesta e?

Barnabe Pombu se făcuse cenuşiu la faţă.

— Da, da. Cred, gângavi el. Nu aş fi crezut niciodată.

— Cu ce se ocupă?

— Face import-export.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Da.

— Foarte bine, voi veni cu dumneavoastră diseară când luaţi filmele. Acum, am de gând să mă întâlnesc cu Thomas Hauser. Vă puteţi interesa de o maşină?

— Perfect, şefu', zise Barnabe.

Malko plecă pe jos la Ambasada Statelor Unite. Întâmplarea îi dăduse posibilitatea să-l identifice pe ucigaşul Mirandei. Cum să exploateze această informaţie crucială?

*

* *

— Îl cunosc pe acest Rafik, anunţă Thomas Hauser. Este un şiit libanez, dar nu am auzit să se fi amestecat în politică. Cred că face afaceri necurate împreună cu oamenii din Siguranţa Statului. Nu ştiu ce puteţi face, cel puţin oficial.

— Oficial nimic, dar aş putea să-l determin în alt mod, apuse Malko. Unde este permisul meu de portarmă?

— Nu îl am încă, mărturisi americanul dezolat. Şi nu va, ajunge nici până la plecarea dumneavoastră la Pointe-Noire. E mai bine să nu luaţi avionul. Şoseaua este mai discretă, dar vă trebuie douăsprezece ore şi cu un vehicul 4x4.

— Barnabe caută unul, preciză Malko.

— Dacă îl veţi găsi pe Loukoula la Pointe-Noire, ce aveţi de gând să faceţi?

— Să-l oblig să vorbească, bineînţeles. Apoi…

— Dacă îl predaţi congolezilor, nu-l vom mai vedea niciodată. Să-l expulzăm ca să fie judecat, ne pune probleme aproape de nerezolvat. Nu rămâne decât o soluţie.

— Care?

Thomas Hauser avu un gest expresiv, mimând un foc de armă.

— Bum! Cel puţin, va exista unul care va plăti…

— Şi de ce nu am începe cu Rafik? îi sugeră Malko.

— Nu. Ne vom pune toată comunitatea libaneză în cap. Sunt detestaţi, dar puternici şi toată lumea le datorează bani.

Ca în toate ţările Africii de Vest, libanezii instalaţi în Congo se ocupau cu comerţul şi, graţie harului pentru bacşiş, făceau lucruri mai mult sau mai puţin cinstite, în combinaţii dubioase cu

conducătorii. Supravieţuiau urii populaţiei, fiind protejaţi de potentaţii regimului, investind cel mai puţin posibil şi obţinând maximum de profit, pregătiţi să se cărăbănească la primele semne de pericol.

— Bine, vom vedea ce facem când mă întorc de la Pointe-Noire, spuse Malko.

*

* *

Noaptea căzuse de mult timp; Malko îl regăsi pe Barnabe Pombu la barul *Meridien.* Înfulecară rapid la restaurant un pui amărât; serviră şi arahide, apoi o luară spre casa lui Rafik.

Străzile întunecate din Brazzaville erau complet pustii, abia dacă întâlniră două maşini. Barnabe opri în cele din urmă în faţa unei vile izolate într-o grădină protejată de ziduri înalte, acoperite cu cioburi de sticlă, situată în spatele spitalului. Malko zări un „paznic de noapte” tolănit în faţa casei, dormind cu gura deschisă.

— E gardianul, explică Barnabe, înainte de a-l întreba pe negru dacă domnul Rafik este acasă.

— Deocamdată, este acasă.

— Să mergem, spuse Malko. Spuneţi-i că aţi venit să luaţi filmele.

Furia nu-l părăsise. Revedea corpul neînsufleţit al bietei Miranda. Traversară grădina şi urcară pe scara interioară ce ducea la o uşă pe terasă. Totul era închis cu gratii, chiar şi aparatul de aer condiţionat. Barnabe Pombu bătu şi, câteva clipe mai târziu, o voce neîncrezătoare întrebă prin uşă:

— Cine este?

— Sunt Barnabe Pombu, anunţă informatorul. Am venit să-mi iau filmele.

— OK, ţi le dau, se auzi o voce din partea cealaltă a uşii. Totuşi, uşa batantă nu se deschise. Se aşternură câteva clipe de tăcere, apoi se auzi un zgomot de zăvoare trase şi uşa Ba întredeschise în cele din urmă, asigurată cu un lanţ enorm. Piticul libanez, cu părul lui rar în dezordine şi bustul gol, îmbrăcat cu un şort prea lung pentru el, îi întinse prin crăpătură un pachet lui Barnabe Pombu.

— Ţine, îmi datorezi cincizeci de mii.

Abia îi zâmbi lui Malko.

— Nu vă pot invita, e o harababură… Hai, salut!

— Aşteptaţi, spuse Malko, am ceva pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?

Libanezul era în mod vizibil mirat. Malko scoase inelul din buzunar şi i-l întinse.

— Nu este inelul pe care l-aţi pierdut dumneavoastră?

Timp de câteva secunde, privirea lui Rafik şovăi, apoi îşi reveni şi spuse indispus:

— Nu, nu este al meu. Plecaţi, n-am timp.

Acesta se dădu înapoi şi trânti uşa cu toată puterea. Zăvoarele pârâiră din nou. Barnabe Pombu schimbă o privire cu Malko. Era topit de frică.

— Nu e mulţumit, zise el lamentându-se.

Malko privi uşa închisă. Nici măcar nu era înarmat şi se simţea complet neputincios. Dar reacţia libanezului era foarte clară: el era asasinul Mirandei. Dar pentru cine anume o făcuse?

— Cred că nu mai e nimic de făcut, mărturisi el.

Era foarte necăjit când se urcă la volanul Toyotei. Acum Rafik ştia că el a aflat şi nu obţinuse nici un avantaj din asta.

*

* *

Barnabe Pombu avea gânduri negre şi nu era în apele lui, în timp ce Malko cobora din nou spre centru.

— Ce să mai spun! Şi îl consideram prieten pe acest tip! suspină el.

— Îl cunoaşteţi bine?

— Brazzaville e doar un orăşel. Acesta este unul din libanezii de vază.

Dând peste Rafik, revenea la filiera Hadjez, şiit ca şi el Barnabe dădea din cap copleşit.

— Când mă gândesc la Miranda! Să te culci cu o fată pe care ai de gând să o strangulezi. Numai un libanez putea să facă aşa ceva.

Barnabe se uită la ceas.

— Trebuie să trec pe la agenţie, la ora şase, dacă m-aţi putea duce. După aceea, mergem să vedem maşina. E un Land-Cruiser. Cu şasiu lung, evită loviturile de rachetă.

Urcară din nou pe Bulevardul Păcii, după sensul giratoriu de la Poto-Poto. Barnabe îl dirijă pe Malko pe una din străzile foarte asemănătoare ce pleca din bulevard – strada Mayama. Informatorul CIA locuia într-o cabană cu acoperişul din tablă ondulată asemănătoare cu celelalte.

— Poimâine dimineaţă mă veţi lua de la piaţa aceea micuţă de

acolo, spuse el. O să vedeţi, va merge treaba la Pointe-Noire.

Era în mod vizibil nebun de bucurie că pleacă cu Malko.

— Pe mâine, spuse acesta. La Europcar, la ora opt.

*

* *

Land-Cruiser-ul avea o roată de rezervă şi un cric! Lux nemaiauzit în Africa. Malko se strecură la volanul enormului vehicul. Parbrizul era înstelat, caroseria plină de lovituri, dar echipaseră în faţă cu o bară de protecţie neobişnuită format din nişte ţevi de oţel montate pe o bară de fier. Malko îl putea folosi drept tanc de asalt. Kilometrajul indica o sută de mii de kilometri, dar motorul părea că merge ca un ceas. Barnabe Pombu îl privi neliniştit.

— Aţi mai condus asemenea monştri?

— Da, afirmă Malko. E perfect.

Ziaristul ridică capota maşinii şi Malko îl văzu aplecându-se peste motor. Barnabe Pombu scoase apoi două săculeţe din buzunar şi agăţă unul la delcou şi celălalt la pompa de apă.

— Ce faceţi, întrebă Malko intrigat.

— Acestea sunt nişte amulete ca să meargă bine motorul mărturisi congolezul. Nu se ştie niciodată.

Închise capota liniştit şi încântat.

— Pot să vă las? îl întrebă el. Am mult de lucru la agenţie din cauza plecării mele.

— Nici o problemă, afirmă Malko. Vă iau mâine dimineaţa la ora şase.

După ce se urcă la volanul monstrului său, o luă în direcţia Ambasadei SUA. Avea impresia că şofează pe un autobuz…

Marinarul de pază care începuse să-l cunoască, îl preveni imediat pe Thomas Hauser şi-l lăsă pe Malko să urce singur.

Şeful centralei părea să fie aproape pe stomacul gol: mâinile nu-i tremurau.

— V-am văzut venind pe fereastră, spuse americanul. Văd că aţi găsit o maşină.

— Într-adevăr, zise Malko, dar tot nu am armă.

Thomas Hauser îşi încruntă sprâncenele negre.

— Ştiu. Pe traseu nu cred că aveţi nevoie de ea. Dar am un alt informator la Pointe-Noire… Un tip care a muncit cu noi în Florida în căutarea cubanezilor. Îi spunem Jacky the Sailorman[13]. Vă va folosi drept gardă de corp. Are tot ce-i trebuie.

---

[13] Marinarul, (n.a.).

— Unde l-aş putea găsi?

— În port. Este căpitanul unui vas de pescuit crevete, *Sundowner*[14].

Malko îi povesti despre vizita sa la Rafik. Thomas Hauser dădu trist din cap.

— Nu mă miră. Trebuie să fie sigur de faptul că nu poate fi pedepsit. Nici măcar nu s-a pomenit despre crimă. L-am sunat pe colonelul M'Boukou în legătură cu acest subiect. Trebuia lift mi telefoneze într-o oră. Mai aştept încă. Celălalt a trebuit să dna nişte telefoane ca să închidă ermetic toată afacerea. Nu uitaţi că şiiţii libanezi sunt cei mai mari creditori privaţi ai Statului congolez. Aceasta creează nişte obligaţii. În sfârşit…

Alcoolul îl înzestrase cu o mare filosofie.

— Cinăm împreună? îi propuse Malko.

— OK, vă ajung la *M'Bamou.* Voi merge pe jos, mai am o întâlnire în colţ.

Malko îşi termina în linişte cafeaua. Thomas Hauser o ştersese aproape fără să fi mâncat ceva. Ca orice beţiv care se respectă, făcea treabă numai după ce bea: cinci pahare cu Johnny Walker numai cu câteva picături de apă. Un singur gând părea să-l preocupe: Malko trebuia să-l trimită pe Alphonse Loukoula în lumea celor drepţi de îndată ce îl va găsi. Aceasta era obsesia lui…

Plăti. Ieşi din restaurant şi în hol aproape că se ciocni de colonelul M'Boukou, care avea o geantă diplomat în mână şi privirea ascunsă în spatele unor ochelari negri. Ofiţerului îi trebuiră câteva secunde până să reacţioneze, apoi îi strânse cu căldură mâna.

— Cred că sunteţi pe o pistă bună! spuse el.

— Plec mâine dimineaţă la Pointe-Noire.

— Noroc! Dacă aveţi nevoie de ceva la întoarcere… De acolo mă puteţi găsi la telefon, dar fiţi atent…

— Cu siguranţă.

— Acum, dragul meu, trebuie să vă părăsesc, conchise el. Am o întrunire importantă.

Malko îl văzu că se îndreaptă spre lift. O negresă înaltă îl atinse uşor şi-i şopti la ureche:

— Şefu', e ora siestei.

Holul colcăia de târfe. Intră într-un magazin ce vindea foarte scump ziare vechi de o lună; nu găsi nimic. Tocmai răsfoia un

[14] Cargobot care face curse neregulate; hoinar (lb. engleză), (n.t.).

exemplar vechi din *Financial Times* când zări o siluetă portocalie care se îndrepta spre lifturi. Era inimitabila balansare de şolduri a lui Hortense Saboukoulou. Negresa purta şi ea ochelari de soare.

Ieşi din magazin, grăbi pasul şi intră în lift chiar în momentul în care se închideau uşile.

Hortense Saboukoulou tresări de stupefacţie.

— Ce faci aici?

Malko o examină cu atenţie: parfumată decoltată, machiată, era într-adevăr superbă. „întâlnirea de afaceri” a colonelului M’Boukou.

— Tocmai a urcat, îi spuse el cu un zâmbet.

— E mai bine să nu te vadă, spuse ea râzând. Oamenii săi i-au spus că m-am culcat cu tine şi era foarte supărat. Cum de eşti aici?

— O întâmplare. S-au petrecut multe lucruri destul de importante din seara aceea. Plec la Pointe-Noire mâine dimineaţă.

Ascensorul tocmai se oprise.

— N-am timp, îi suflă tânăra femeie.

— Atunci, când?

Ezită înainte de a-i spune:

— În această seară, voi cina la *L’Arbalete* cu o prietenă.

Ea se năpusti afară şi uşile se închiseră în urma ei.

*

* *

Patroana localului L'*Arbalete* era o creatură cu părul blond deschis şi îl plasase pe Malko aproape de bar. Hortense era deja acolo, somptuoasă, într-un taior negru ca ochelarii, însoţită de o brunetă cu părul foarte scurt. Ea îi adresă lui Malko un zâmbet discret, apoi îşi reluă conversaţia.

Lui Malko, cina i se păru interminabilă. Când erau la cafea, el ceru nota de plată şi plecă să aştepte în maşină. Câteva minute mai târziu, o văzu pe Hortense că se urcă într-un Fiat mic şi o urmări în direcţia bulevardului Ornago. Urcând spre Plateau, după ce trecu de palatul prezidenţial. Ea o coti la dreapta şi se opri să-şi lase prietena.

Puţin mai departe, ea se opri în faţa pieţei Plateau şi coborî. Malko o ajunse din urmă.

— Nu poţi urca! spuse ea, colonelul o să vină la mine. Pleacă mâine în nord, pentru o săptămână.

— Dar ştii foarte bine că şi eu plec…

Ea zâmbi dezamăgită.

— Când te întorci, mă găseşti la primul etaj. Nu există decât o uşă.

Ea îl strânse în braţe şi se îndreptă spre căsuţă. Malko, puţin decepţionat, fu nevoit să plece.

Sosit la hotel, dădu o bancnotă de o mie de franci pentru a fi sigur că va fi trezit şi urcă să se culce. Avea puţin timp la dispoziţie ca să doarmă.

*

* *

Barnabe Pombu ieşi de la el pe la ora cinci şi jumătate şi se îndreptă spre micuţa piaţă unde avea întâlnire cu Malko.

Auzind un zgomot de motor, se întoarse şi zări un taxi hurducându-se în spatele lui. Din reflex, se dădu la o parte ca să-l lase să treacă.

Vehiculul frână brusc şi doi bărbaţi ţâşniră din el. Unul din ei, un negru, îl cuprinse din spate şi-i mobiliză mâinile de-a lungul corpului. Îl ridică de la pământ şi-l duse până la colţul băcăniei încă închisă şi-l izbi de perete.

Cel de al doilea era Rafik, cu faţa desfigurată de furie. Ţinea în mână o baionetă cu care înţepă gâtul lui Barnabe în dreptul carotidei stângi. Vârful pătrunse aproape un centimetru. Barnabe scoase un urlet de durere.

— Vasăzică aşa, jegosule, lucrezi cu imperialiştii? scrâşni din dinţi Rafik, apăsând pe baionetă.

— Încetează! Încetează! O să mă omori, gemu Barnabe.

— Dar, bineînţeles că o să te omor! replică libanezul.

Îi înfipse baioneta cu toată puterea secţionându-i mai întâi carotida, apoi traheea. Un jet de sânge ţâşni la mai mult de un. Metru şi Rafik trebui să facă. Un salt înapoi ca să nu fie împroşcat cu sânge.

Cu beregata tăiată, Barnabe Pombu se prăbuşi pe burtă, încă mai mişca când taxiul plecă o luă din loc.

*

* *

Doar o licărire roz şi vagă dădea impresia că avea să se lumineze în curând. Malko ajunse la Land-Cruiser şi observă imediat că un deflector fusese parţial forţat. Încercaseră să-l spargă… Se uită cu atenţie sub caroserie, dar nu văzu nimic suspect; ca de exemplu, o grenadă ataşată la una din roţi.

Motorul porni fără probleme. Coborî pe Bulevardul Misiunilor,

ce era pustiu şi o luă în direcţia sensului giratoriu din Poto-Poto. Oamenii dormeau în aer liber, împrăştiaţi cam peste tot.

Ajunse la Poto-Poto, unde lumea dădea deja semne de viaţă mulţumită primelor taxiuri care mergeau în junglă. Găsi cu uşurinţă străduţa lui Barnabe şi băcănia^ Farurile îl luminară pe negrul întins pe pământ, cu faţa în jos. Îşi dădu seama imediat ce se întâmplase când văzu trupul inert. Înmărmurit de furie, coborî, se aşeză pe vine aproape de cadavru şi zări sângele ce se impregnase de tot în solul noroios.

Capitolul IX

Din instinct, Malko privi în jurul lui. Nu era nici ţipenie de om. Al doilea gând fu să se urce din nou în Land-Cruiser şi să sa îndepărteze. Înfrângându-şi repulsia. Barnabe Pombu era atât de mulţumit că avea să plece la Pointe-Noire…

Malko, şocat, simţea nevoia să comunice cu cineva. Luând-o de-a lungul bulevardului Lyautey, îi veni brusc o idee în o coti spre Plateau, trecând prin faţa palatului prezidenţial.

Nu văzu pe nimeni în faţa imobilului în care locuia frumoasa Hortense. Sui scările câte patru odată şi începu să bubuie în uşă.

— Cine-i acolo? întrebă după un timp tânăra femeie prin uşă.

— Malko.

Ea întredeschise. Era ciufulită, cu un tricou alb mulat din care ţâşneau sfârcurile semeţe. Un fulger de nelinişte trecu prin ochii ei negri:

— Ce se întâmplă?

— Barnabe a fost asasinat.

Intră, descoperind o garsonieră mare. Luxoasă cu piei de zebu pe jos şi mobilier din lemn de tec, totul cufundat într-o lumină difuză.

— Fă-te comod, spuse Hortense.

Se aşeză pe o canapea adâncă de Claude Dalie. În faţa unei mobile negre aparţinând aceluiaşi decorator, incluzând o combină hi-fi şi un televizor Akai. Înainte de a dispărea în bucătărie, Hortense apăsă pe telecomandă: uşile se deschiseră şi muzica se dezlănţui.

Tricoul tinerei femei ajungea până deasupra şalelor, lăsând să se vadă curbura incredibilă. În alte împrejurări, Malko s-ar fi năpustit asupra ei. Dar în acest moment, nu-i stătea gândul la aşa ceva. Ea îi urmărea încordată povestirea. Mâna îi tremură puţin când turnă cafeaua.

— Ştiam ce i s-a întâmplat Mirandei, spuse ea. Aceşti oameni sunt foarte periculoşi. Colonelul mi-a vorbit de asta. În acest caz sunt implicaţi libieni, libanezi şi congolezi. Probabil şi generalul Edoura care conduce Siguranţa Statului şi este un partizan al sovieticilor şi al libienilor.

— Este sigur?

— Boris, ucigaşul de seara trecută, este unul dintre oamenii

lui. Deci, prin forţa împrejurărilor, cunoaşte secretul. Avuseseră în vedere Congo, continuă Hortense. Libienii sunt furioşi din cauza schimbărilor politice. Acum, ei îi reproşează preşedintelui Sassou N'Guesso că s-a apropiat prea mult de americani şi a dat în concesie terenuri petroliere societăţilor „Sunoco" şi „Amoco". Au existat chiar ameninţări anonime la adresa lui John Kennedy, fiul fostului preşedinte al Statelor Unite care vine adesea la Brazzaville. Din cauza aceasta, el nu îndrăzneşte să meargă la hotel şi locuieşte la Ambasada SUA.

— Şi preşedintele tolerează faptul că generalul Edoura pactizează cu duşmanii?

Hortense zâmbi răutăcios:

— Pentru moment! Dar are viitorul în faţă. Atât doar, că ştie multe lucruri şi are prieteni peste tot. Nu trebuie uitat că aici există cubanezi şi consilieri sovietici. Ei au „ciupit" destul de mulţi ofiţeri formaţi în Uniunea Sovietică. Aceştia sunt pentru libieni.

Altfel spus, preşedintelui îi era frică de şeful Serviciilor de Informaţii.

— De ce poliţia nu a reuşit să meargă pe filieră?

— Generalul e prea puternic şi oamenilor le este frică. Priveşte ce ţi s-a întâmplat şi ţie.

Cel puţin, acum ştia mai multe. Dacă ancheta efectuată asupra sabotajului avionului DC 10 nu a ajuns cu adevărat la capăt, se datora faptului că erau implicate personaje puternice. Libienii îşi aleseseră bine aliaţii. Malko întrezărea o urzeală între libienii înverşunaţi să se răzbune pe americani, între şiiţii libanezi, aliaţii lor împotriva Occidentului şi între congolezii convertiţi.

— Pleci totuşi la Pointe-Noire?

— Da, spuse el. După o scurtă ezitare, adaugă: Aş vrea să mă însoţeşti.

— Eu?

— Da, tu vorbeşti dialectele congoleze. Dacă va trebui să fac investigaţii în oraş, îmi vei fi de mare folos. Evident că după cu i s-a întâmplat lui Barnabe, înţeleg dacă refuzi.

Ea dădu uşor din umeri.

— Ei, asta-i bună, nu mi-e frică! Dar…

— Mi-ai spus că M'Boukou a plecat pentru o săptămână. O să te sune?

Ea zâmbi.

— Nu am telefon. Dar pot să spun că am plecat în satul meu.

Sunt lucruri care se pot aranja. Ştii, oficial, eu sunt mereu „al doilea său birou” şi îmi dă mulţi bani. Priveşte: a fost adus cu un conteiner expediat de Claude Dalie special pentru a mobila Preşedinţia. O să vin totuşi! Aşteaptă-mă!

Când ieşi din baie, ea purta o pereche de jeanşi foarte strâmţi şi o bluză gri din mătase groasă. Îşi îndesase catrafusele într-o geantă mică. Coborâră scările în linişte. Se făcuse complet ziuă. Hortense îl ghida pe Malko să găsească drumul naţional numărul unu.

Drumul era o dantelă de asfalt! Aproape tot învelişul dispăruse, luat de ploi. Land-Cruiser-ul sărea din groapă în groapă, făcând zigzaguri pentru a le evita pe cele mai adânci. Malko, agăţat de volan, se ţinea cât de cât, dar Hortense sărea ca pe arcuri. Şi cum, în plus, toate vehiculele făceau zigzaguri pentru a ocoli porţiunile prea abrupte, se întâmpla des să te doreşti nas în nas cu un camion… Pe stânga lor, torentele din Kinlambou, învăluite încă în ceaţă, ofereau o privelişte superbă.

— O cunoşteai pe Berenice Koukolo? întreba Malko.

— Nu, nu personal, dar mi s-a spus că este foarte Inimoasă. Un manechin.

— Ce făcea ea cu Loukoula?

Hortense scoase un hohot de râs.

— Acesta era una din cocotele masculine cele mai cunoscute în Bacungo. Femeile sunt nebune după bărbaţi bine îmbrăcaţi. Şi apoi, cu siguranţă, era bun la pat. Aici, se ţine la asta.

Liniştea se lăsă din nou, apoi Hortense îşi şterse fruntea de sudoare. Soarele bătea din plin în geamul ei.

— Porneşte climatizorul! ceru ea.

Malko se conformă şi o răcoare delicioasă invadă Land-Cruiser-ul. Deodată, din cauza unei hurducăitori şi mai violente, Malko zări ieşind din unul dintre orificiile climatizorului un fel de creion negru. Nu avu timpul să se întrebe ce era. Că Hortense scoase un urlet strident, cu ochii măriţi de groază.

— Opreşte repede!

Malko strivi pur şi simplu frâna, încât Land-Cruiser-ul se puse de-a curmezişul şi feri la milimetru un microbuz, încărcat cu vreo optzeci de persoane agăţate de unde puteau mai bine.

Hortense deschisese deja portiera şi se năpusti afară.

— Coboară! striga ea. Malko înţelesese. Pe gura climatizorului tocmai ţâşnise un şarpe negru foarte subţire care se târa spre bordul maşinii, chiar deasupra genunchilor săi!

Ajunse lângă Hortense. Ea se făcuse cenuşie, semn de teroare

absolută la negri.

— E un mamba! zise ea cu o voce răguşită. Dacă te muşcă eşti terminat în cinci minute. Nu există antidot…

Malko privi reptila care se târa pe podeaua maşinii şi care se refugie sub unul din scaunele Land-Cruiser-ului. Iată de ce deflectorul său fusese forţat… Nu era o metodă absolut sigură dar avea şanse mari de reuşită. Hortense se aruncă spre el.

— Ce frică mi-a fost!

Mai mulţi şoferi claxonară cu subînţeles văzându-i înlănţuiţi.

— Ce facem?

— O să las o portieră deschisă, spuse Malko, frigul o va face să iasă.

Se aşezară pe un taluz şi, într-adevăr, după zece minute mamba ieşi din maşină şi dispăru în iarbă. Mai pierdură aproape douăzeci de minute ca să inspecteze cele mai mici cotloane ale maşinii pentru a se asigura că acesta nu avea vreun prieten.

— Să ne grăbim! îl sfătui Hortense, nu aş vrea să trecem prin Mayumbe în timpul nopţii.

— Ce este Mayumbe? o întrebă Malko care se aşezase din nou la volan.

— O pădure complet sălbatică între Loubomo şi Pointe-Noire. Este un drum de munte foarte greu de străbătut. Şi apoi e o regiune „sensibilă”, foarte aproape de frontiera angoleză şi zaireză. Soldaţii de acolo sunt nervoşi. Pot să tragă asupra noastră noaptea. Există şi patrule cubaneze.

Traversară un sat în trombă. Drumul se transforma pe nesimţite într-o potecă, o cale strâmtă şi sinuoasă între stânci cu făgaşuri întărite pe unde Land-Cruiser-ul sărea ca un dop, în ciuda greutăţii sale. Malko reperă în oglinda retrovizoare un vehicul străin, un Nissan alb, tot 4x4, înălţat pe nişte roţi mari şi late, cu geamuri negre şi o cabină dublă. Mergea în spatele lor la o distanţă apreciabilă. Absorbit de condus, nu-i acordă prea multă atenţie. La urma urmei, nu exista decât un singur drum ca să ajungă la Pointe-Noire.

În sfârşit, drumul deveni mai bun, din asfalt şi putu să meargă cu o sută de kilometri pe oră. Savana se întindea peste tot în jurul lor. Mai făcură câteva curbe, apoi o „trecere la nivel”, adică un semnal indicând că se traversa o cale ferată. Un salt abominabil şi se treziră în mijlocul unui sat! Era zi de piaţă şi oamenii se înghesuiau grăbiţi în jurul tarabelor ambulante cu fructe şi cu legume. Un tânăr dădu buzna agitând deasupra capului un tapir viu, legat cu o sfoară. Malko căuta drumul. Nu

exista nici unul. Era o fundătură.

Hortense Saboukoulou se aplecă şi întrebă în lingala unde se află. Ei se înşelaseră; răscrucea pentru Pointe-Noire se afla la vreo zece kilometri în urma lor, spre dreapta. Făcură cale întoarsă. Încă o dată, erau cât pe ce să treacă de ea. Începea o şosea de laterită ce tăia în două o pădure. Un indicator decolorat indica „Pointe-Noire”. Malko băgă în a viteza a doua şi, apropiindu-se de curba următoare, simţi cum pulsul i se accelerează: Nissan-ul era acolo, oprit la marginea şoselei!

Trecând pe lângă el, zări în interior patru negri. Cel aşezat alături de şofer era Boris, bărbatul care fusese cât pe ce să-l înjunghie. Probabil, asasinul lui Barnabe.

— Ei sunt! izbucni Hortense.

— Da, spuse el. Ştiu că mergem la Pointe-Noire. Altminteri, nu ne-ar fi aşteptat.

Ea se întoarse, apoi verifică dintr-o privire indicatorul de benzină.

— Îi poţi împiedica să te depăşească… Şoseaua este îngustă, iar ei ştiu că mergi la Pointe-Noire. Ar fi suficient să te aştepte la ultimul baraj înainte de intrarea în oraş. Nu există decât un drumeag în Mayumbe. Sau vor încerca ceva la Loubomo.

— Vom vedea, zise Malko resemnat.

Şarpele nu fusese altceva decât o măsură de prevedere suplimentară. Adversarii îi voiau cu adevărat pielea. Iar acum şi pe cea a lui Hortense Saboukoulou. Prinse bine volanul cu ambele mâini. Drumul era atât de îngust şi de prost, încât s-ar fi putut crede că s-a rătăcit. Urca şi cobora într-un peisaj magnific de savană, cu munţi la orizont.

Trecură peste un pod unde o tăbliţă cu litere roşii avertiza că scăldatul este interzis: bilharioza era în floare… Land-Cruiser-ul lăsa în spatele lui o dâră de praf roşu care îngreuna vederea. Încetini, profitând de o trecere deosebit de dificilă şi verifică dacă Nissan-ul era tot acolo, la o distanţă suficient de mare pentru a nu se umple de praf… îi depăşi un camion cu vreo cincizeci de nenorociţi ce stăteau în picioare, înghesuiţi ca sardinele. Când şi când, traversau în trombă câte un sat în uralele copiilor.

Oamenii care mergeau pe carosabil săreau ca broaştele pe taluz când auzeau că vine vreun vehicul. Ştiau că merge în zigzag pentru a evita gropile. Aici nu existau reguli de circulaţie. Land-Cruiser-ul începu să vibreze din toate încheieturile. Drumul arăta ca o tablă ondulată, cu şanţuri de douăzeci de centimetri. Malko avea impresia că se găseşte pe un covor electric. Agăţată

cu amândouă mâinile de un mâner, Hortense Saboukoulou rezista eroic. Sânii ei de abanos abia se mişcau sub bluză.

— Accelerează, îl imploră ea.

În faţa lor, şoseaua se întindea cât vedeai cu ochii. Apăsa progresiv pedala de acceleraţie. Acul urca: 70… 80… 95… 110.

Masivul Land-Cruiser, cântărind două tone şi jumătate, zbura de-a dreptul pe „tabla ondulată” învăluit într-un nor roşu. Tot interiorul maşinii luase aceeaşi culoare: volanul, tabloul de bord şi scaunele. Malko îşi trecu mâna peste frunte, apoi văzu că se făcuse precum cărămida la culoare. Hortense Saboukoulou părea vopsită în culorile războiului. Mergând pe mijlocul pistei, Land-Cruiser-ul părea că este gata de decolare. Vuietul surd al vibraţiilor producea un zgomot de fond neliniştitor. În orice clipă un cauciuc putea exploda sau un amortizor putea să cedeze; şi asta însemna accident. Apăru o curbă şi un alt nor de praf veni spre ei. Un vehicul venea din sens opus, cu aceeaşi viteză tot pe mijlocul pistei, marginile acesteia fiind impracticabile…

Malko şuieră printre dinţi.

— *Himmel herr Gott!*[15]

Distanţa se diminua văzând cu ochii şi se găseau într-o „collision course”. Cealaltă maşină, tot un 4x4, ţinea axul drumului, sperând că Malko va ceda. La această viteză, de îndată ce roţile muşcau din marginile drumului, puteau să-şi ia zborul… Malko devie direcţia milimetru cu milimetru.

— Atenţie!

Hortense, agăţată de uşă, era desfigurată de groază. Se simţea clar cum Land-Cruiser-ul aluneca spre povârniş, din cauza drumului ca spinarea unui măgar. Dacă Malko rămânea pe această traiectorie, însemna coliziunea frontală; dacă făcea o mişcare prea bruscă cu volanul, începea rostogolirea. Şi bineînţeles, în Africa, centura de siguranţă nu exista decât în visele frumoase ale tehnicienilor…

Treizeci de metri… Douăzeci de metri. El observă trăsăturile şoferului. Ţinea strâns volanul şi îşi vedea de drumul lui. Nici el nu-şi putea permite o manevră bruscă… Malko mai răsuci uşor volanul. Celălalt trebuie să fi făcut la fel. Hortense scoase un urlet de groază. Cele două vehicule tocmai se încrucişau la o distanţă de câţiva milimetri. Pentru câteva clipe, Land-Cruiser-ul pluti din cauza golului de aer şi Malko se întrebă dacă îl va mai putea redresa. Apoi, reuşi să intre pe urmele din mijlocul

[15] Dumnezeule din ceruri! (în lb. germană), (n.t.).

drumului şi să preia controlul vehiculului… Voi să se uite în oglinda laterală şi observă că aceasta dispăruse, smulsă în trecere!

— Dumnezeule! Ce frică mi-a fost! suspina ea.

— Şi mie, recunoscu Malko.

Drumul coborî spre un pod îngust construit din trunchiuri de copaci. Încetini şi zări Nissan-ul departe în urma sa. Încă nu câştigase. În timp ce se hurducau pe trunchiurile de copaci, el le aplecă şi, prin răscroiala bluzei, apucă sânul tare ce stătea ridicat spre nasul lui.

— Te doresc! îi spuse el lui Hortense. Păcat că nu putem opri.

Ea îl privi cu ochii umezi, plină de dorinţă şi spuse:

— Înainte de Loubomo, există treizeci de kilometri de asfalt. Te voi satisface atunci.

De fiecare dată când trecea pe lângă moarte, Malko era încercat de această poftă nebună de a face dragoste. Hortense puse pe jeans mâna ei acoperită de praf şi-şi puse unghiile lungi în mişcare în locul potrivit. Imediat, el simţi o furnicătură ce i producea plăcere… Atât de mare era încordarea lui, continuând puţin, ea l-ar fi satisfăcut în acest fel. Era puţin trist… îşi retrase mâna şi se uită la ceas. Încă patru ore până să ajungă la Loubomo, perla zonei centrale din Congo…

Ca o insectă dăunătoare, Nissan-ul ronţăia drumul, la o distanţă potrivită. Sfârşise prin a se obişnui cu prezenţa periculoasă a adversarilor lui care nu ştiau dacă e înarmat şi nu voiau să-şi asume riscuri; sau aveau un plan pe care el îl ignora cu totul. Generalul Edoura trebuia să beneficieze de complici în toată ţara.

*

* *

Savana accidentată făcuse loc unor câmpuri cu porumb şi unui peisaj neted cu dealuri în depărtare. Pista era mai largă, destul de bună pentru rulaj, dar praful nu dispăruse. Se bucuraseră de o bucată de bitum de câţiva kilometri, în faţa unui pod suspendat care nu-i permisese lui Hortense să-şi îndeplinească promisiunea. Existau pe traseu treceri peste calea ferată nepăzite şi ei se luară la întrecere cu un trenuleţ care-i depăşea şi se oprea apoi în toate satele. Hortense moţăia, roşie ca o femeie apaş!

Malko îşi şterse fruntea de sudoare, mânjindu-se şi mai mult cu laterită. Se transformase într-un pilot de curse: execută viraje mari, apăsă pe acceleraţie şi pe frână. Uneori, câte o denivelare

de teren îl lua prin surprindere şi Land-Cruiser-ul sărea într-o serie de scârţâituri, apoi pornea din nou cu nişte scrâşnete de pinioane martirizate... Drumul spre Pointe-Noire era aproape pustiu, oamenii luând avionul sau trenul. Însă, la ieşirea dintr-o curbă, te puteai oricând trezi în faţa unui vehicul ce rula fără prudenţă înghiţind kilometri întregi din teribila „tablă ondulată”. Avea senzaţia că se deplasează de zile întregi prin acest peisaj monoton. Sudoarea îi curgea în ochi, braţele îl dureau, şalele, de asemenea. Cu toate puterile sale, el se agaţă de o singură idee: să o găsească pe această Berenice Koukolo care părea că deţine cheia sabotajului asupra avionului DC 10. Şi, în urma lor, Nissan-ul se menţinea la aceeaşi distanţă, ca un vultur...

Scrutând orizontul, zări o pată de praf roşu, la dreapta sa, la circa un kilometru, care se deplasa pe un drum perpendicular cu şoseaua. O urmări cu privirea câteva clipe doar ca să se amuze; apoi reveni pe făgaşul său. Dar brusc, un panou montat în vârful unui stâlp indicator îi atrase atenţia: *Societatea Socalib. Prima la dreapta, Tala-Tala. 6 km.*

Socalib! Era societatea mixtă congolezo-libiană de care îi vorbise Thomas Hauser. Se uită din nou la vehicul, descoperind că este vorba de o semiremorcă încărcată cu buşteni. Aceasta urma să ajungă la intersecţia cu drumul pe care se găsea Malko. El încetini brusc, cu ochii în oglinda retrovizoare. Nissan-ul se apropia mai mult. Malko distinse clar că unul dintre pasageri era aplecat peste geamul deschis, cu un walkie-talkie cu antena scoasă.

Trezită de încetinirea bruscă a maşinii, Hortense Saboukoulou era cât pe ce să se izbească de parbriz.

— Ce e? întrebă ea cu vocea înecată de praf.

— Camionul de acolo! spuse Malko. Mă întreb dacă nu este o capcană. La colţ se află o întreprindere libiană.

Acceleră, cu ochii în patru. Semiremorca încărcată cu buşteni tocmai se angajase pe şosea în faţa lui, ocupând toată partea carosabilă. O furnicătură trecu prin stomacul lui Malko. Îi rămânea puţin timp pentru a acţiona. Din nou, se uită în oglinda retrovizoare. De această dată, pe unul din geamuri se vedea ieşind ţeava unei puşti... Şi Nissan-ul accelerase. În timp ce-l supraveghea, Malko văzu că farurile semnalizează de trei ori. Un semnal adresat camionului care se apropia rapid. Malko examină părţile laterale. Era imposibil de trecut. Drumul de laterită era despărţit de câmpurile cu brazde adânci de nişte şanţuri largi. Pentru a trece peste ele, ar fi fost nevoie de mai multe minute,

timp în care camionul îl putea strivi. Hortense se întoarse.

— Au arme! izbucni ea cu o voce strangulată.

Malko privi orizontul pustiu cât vedeai cu ochii: locul ideal pentru comiterea unui atentat ce putea fi considerat un simplu accident de circulaţie.

Capitolul X

Extenuat din cauza tensiunii nervoase, Malko privea cum botul semiremorcii se apropia. Ocupase tot carosabilul, lăsând libere doar două benzi înguste ce nu permiteau să depăşească. Se afla încă la trei sute de metri de cealaltă parte a înclinaţiei pistei. Mai departe, pista se îngusta, trecând peste un râu mititel, pe unul din numeroasele podeţe din butuci care se înşirau de-a lungul drumului. Land-Cruiser-ul se balansa în coborâre. Avea să ajungă primul la podeţ. Malko se întoarse spre Hortense Saboukoulou.

— Ţine-te bine!

Trecu schimbătorul de viteză la punctul mort şi, apucând levierul micuţ al crabotului, îl trase în spate, apoi în jos spre dreapta. În acest fel, erau puse în mişcare cele patru roţi şi cuplajul maxim. El ridică capul. Semiremorca cobora repede panta, ducându-se spre podeţ. Şoferul sună lung din sirena ce semăna cu sunetul de corn. În acelaşi moment, Malko, încetinind puţin, schimbă violent direcţia spre dreapta.

Roţile din faţă ale Land-Cruiser-ului trecură peste butucii ce serveau ca parapet, cu o zguduitură înspăimântătoare care îi proiectă pe amândoi în tavan. După ce reveniră la locurile lor, se întâmplă acelaşi lucru când roţile din spate trecură peste acelaşi obstacol. În timp ce Land-Cruiser-ul cobora spre pârâu în zbor planat, se lăsă o clipă de linişte. Apoi simţiră un şoc îngrozitor împroşcând totul cu noroi în jurul lor. Malko avu impresia că se înfundă în scaunul său până la mijloc.

În spatele lor, se auzi o bubuitură puternică. Camionul care pornise cu viteză foarte mare reuşi să prăbuşească podul sub propria-i greutate. Partea din spate a remorcii rămase înţepenită printre lemnele sfărâmate. Se făcu din nou linişte. Agitat, Malko băgă în viteza întâi şi acceleră. Nimic. Vehiculul nu se mişca.

— Dumnezeule! exclamă Hortense Saboukoulou, îngălbenindu-se de frică.

Peste câteva clipe, pasagerii din Nissan aveau să fie aici, năpustindu-se asupra prăzii.

Văzând beculeţele roşii aprinse pe tabloul de bord, Malko localiză deodată că a calat motorul. Puse pe punctul mort, răsuci cheia în contact şi imediat motorul scrâşni. De această dată, Land-Cruiser-ul făcu un mic salt înainte, hurducându-se prin albia

pârâu lui.

— Să-i dăm drumul! spuse el fericit.

Apa nu ajungea decât până la jumătatea roţilor. Aparent, motorul nu suferise de pe urma zborului prin aer. Malko îşi continuă drumul cu dinţii încleştaţi abia păstrându-şi echilibrul pe bolovanii alunecoşi. Nimeni nu era în urma lor. Când se considera destul de departe de pistă, observă un loc unde malul nu era prea abrupt şi îl escaladă cu greutate, dând într-un câmp de unde nu se mai vedea nici pista.

Imediat, coborî şi examină vehiculul. Miracol: Land-Cruiser-ul se înclina pe stânga, având un arc rupt, însă doar atât…

În schimb, rana de la deget i se redeschise şi sângele-i picura prin pansament.

— Să nu rămânem aici, spuse el. Vor veni după noi.

Plecară pe câmp şi făcură un lung ocol, apoi ajunseră din nou pe pistă.

După ce parcurseră mai mulţi kilometri, întâlniră un drum ce şi şerpuia prin savană şi o luară pe acolo. Acesta dădea în şoseaua principală. Nu se vedea nici un alt vehicul la orizont. Malko viră la dreapta şi acceleră.

— Ei nu ştiu sigur unde se afla Berenice Koukolo, remarcă el. Altfel ar fi lichidat-o… în loc să se chinuie în van să lupte împotriva mea.

Drumul urca şi cobora din nou printre dealurile puţin împădurite. Lui Malko începea să i se facă lehamite. Nici urmă de Nissan. Deodată, simţiră o alunecare uşoară şi fără hurducături ce înlocui drumul plin de hârtoape. Land-Cruiser-ul rula acum pe asfalt! Hortense Saboukoulou suspină mulţumită.

— Peste o oră şi jumătate vom fi la Loubomo, anunţă ea. Ai fost nemaipomenit!

Calm, ea îşi descheie bluza, o scoase, o scutură pe geam lăsând un nor de praf roşu, apoi rămase cu bustul gol, arătându-şi cu mândrie sânii tari.

Simţindu-i degetele lungi ce se strecurau în jeanşi, Malko începu uşor să tremure. Mai întâi ea îi masă îndelung sexul, zgâriindu-i ţesutul aspru cu unghiile, până la limita suportabilă a durerii. În acel moment, ea îl lăsă şi, strecurându-şi capul sub volan îl vârî uşurel în gură. Cu sânii striviţi de coapsa lui dreaptă, îi transmitea căldura lor, mărindu-i excitaţia. Ghemuită între cele două scaune, Hortense îşi achita cu conştiinciozitate promisiunea, în ciuda poziţiei sale incomode. Nu se grăbea. Limba urca şi cobora provocându-l; apoi plimbă o mână pe

pieptul lui Malko, transmiţându-i nişte descărcări electrice în tot corpul. Cu sfârcurile sânilor duri ca nişte creioane, îi freca membrul în erecţie. Simţea că moare de plăcere. Când îl apucă din nou cu gura, un tunel fierbinte şi unsuros, Malko îşi înăbuşi un strigăt de plăcere. De această dată, ea îl înghiţi până la rădăcină, ajungându-i până la glotă. Hortense ridică deodată capul, cu ochii tulburaţi de plăcere şi bazinul fu scuturat de spasme de nestăpânit.

— Asta mă satisface! spuse ea cu o voce răguşită.

Ca o nebună, începu să-şi mişte rapid bazinul, cu ochii ţintuiţi la membru. Deodată Malko simţi că seva-i urcă din şale cu o violenţă nemaiîntâlnită. Avu un spasm atât de puternic, încât capul său lovi plafonul.

Strigase în momentul în care negresa îi luă din nou sexul în gură, înghiţindu-i sperma. Ea linse şi ultima picătură precum îşi linge o pisică puii. Apoi se ridică tot cu sânii goi, chiar în momentul în care trecea pe lângă ei un grup de femei înfăşurate în pânza lor specifică, cu oale de email pe cap, care o fixară cu priviri uluite.

Cu o mână între picioare şi capul răsturnat pe spate, Hortense Saboukoulou îşi satisfăcu apoi plăcerile când ajunseră în dreptul ultimelor case din Loubomo.

*

* *

Toate drumurile erau asfaltate. Loubomo nu era decât un târguşor pierdut în mijlocul pădurii, cu o gară mare, câteva staţii de benzină şi unicul *Grand Hotel.* Malko traversă calea ferată şi se opri la prima staţie de benzină aflată în stânga.

— Trebuie să facem plinul, îl sfătui Hortense. În Mayumbe nu există benzină.

Lui Malko îi era ruşine de ţinuta ei. Ai fi spus că se întorceau de la cursa Paris-Dakar. Era ora trei. Beneficiau de încă trei ore şi jumătate de lumină. Riscau prea mult dacă înnoptau la *Grand Hotel.*

— Plecăm imediat, zise el.

— Ai dreptate, aprobă Hortense. Merg să caut ceva de mâncare. Se reîntoarse după câteva clipe cu un mănunchi de banane! Ei începură să mănânce în timp ce escaladau primele coline din Mayumbe…

Trecură prin faţa enormului baobab scorburos unde Savorgnan

du Brazza[16] dormise acum un secol chiar în faţa unei leprozerii.

Se treziră brusc în infernul din Mayumbe; un drum din argilă roşie cu băltoace adânci, pe care alunecai ca pe polei. Un drum de munte care urca prin mijlocul unei păduri seculare, nespus de inimoasă, şerpuind sub bolţile de bambuşi gigantici ce ascundeau lumina zilei, arbori dezgoliţi ce se-nălţau până la cer. Era pustiu. Nu depăşea patruzeci de kilometri la oră şi trebuia să schimbe viteza la fiecare douăzeci de metri. Uneori, atingând marginea prăpastiei, drumul era dominat de pereţi verticali înalţi de o sută de metri, la poalele cărora curgea un râu.

Hortense şi Malko nu mai schimbau nici un cuvânt. Singurul lui scop era să ajungă la Pointe-Noire înaintea urmăritorilor şi să o găsească pe misterioasa Berenice Koukolo.

După două ore de la plecarea lor, zăriră pe neaşteptate, de-a lungul pistei, o barieră în care era fixat un drapel congolez. Ajunseră la un post de control. Malko opri şi coborî. Patru militari înarmaţi cu Kalaşnikov erau înghesuiţi sub o streaşină mică, semănând cu nişte episcopi. În Africa, în momentul în care, un negru se bucură de puţină autoritate, atunci el devine un alt om. Şeful examină actele maşinii Land-Cruiser şi ale lui Malko cu o mimică ameninţătoare. Apoi ocoli vehiculul şi reveni cu un aer mulţumit:

— Nu aţi plătit taxa de drum?

— Aceasta este o maşină închiriată. Presupun că totul este în regulă.

— Este foarte grav, aţi comis o infracţiune foarte gravă, spuse poliţistul congolez. Eu nu pot să vă las să continuaţi drumul. În prezent, eu răspund de acest sector şi dumneavoastră nu sunteţi în regulă.

Asta le mai lipsea!

Malko se strădui să rămână calm. În Africa, cu răbdare, cu zâmbete, cu şpagă, reuşeşti să treci peste toate obstacolele. Dar discuţiile nu-s pentru câini… îl luă de o parte pe negru şi îi şopti le ureche:

— Doamna trebuie să ajungă în seara asta la Pointe-Noire, are probleme în familie.

— Trebuie să vă întoarceţi la Loubomo, repetă negrul neclintit.

Malko fierbea de furie: maşina Nissan trebuia să fie pe urmele

---

[16] Pierre Savorgnan de Brazza – explorator francez de origine italiană (Roma 1852 – Dakar 1905). A întreprins expediţii, între 1875 şi 1897, punând bazele părţii franceze a Statului Congo, (n.r.).

lor. El se forţa să zâmbească şi zise:

— Nu există nici un alt loc în drum spre Pointe-Noire unde am putea plăti amenda?

Mai întâi se lăsă liniştea… Apoi negrul încheie prin a fi de acord:

— Ba da, la Bilala. Dar nu e prea legal. Trebuie să vă întoarceţi la Loubomo.

În vocea sa, se simţea deja mai puţină convingere… Malko îl bătu amical pe spate.

— La Bilala, aţi putea să beţi o bere. Este cald.

— Asta da, serviciul este dur! sublinie poliţistul, umflându-se în pene.

— Ei bine, să-i dăm drumul, spuse Malko, uitându-se întruna spre curba de unde putea să apară Nissanul.

Dar congolezul deveni din nou reticent.

— Într-adevăr, este foarte cald! repetă el, dar şi colegilor mei li s-a uscat gâtul. Trebuie să-i încurajăm.

— Nu ţine! spuse Malko. Dar poţi să le aduci tu berea din Bilala. O cumpărăm împreună.

— Atunci, să mergem, zise poliţistul, aparent convins de aceste argumente.

Se duse să-şi ia Kalaşnikovul şi se instală în Land-Cruiser după ce o salută politicos pe Hortense Saboukoulou. Unul din zbiri ridică bariera, iar Malko îşi reluă raliul pe pământul argilos. Dar nu pentru mult timp. Nu parcursese o sută de metri, că poliţistul şi anunţă:

— Şefu’, amenda este şapte mii două sute de franci.

— Este scump.

— Da, şefu’, e scump, dar dacă îmi vei da cinci mii, voi aranja cu şefii mei. La urma urmei, eu cobor aici.

Opri din nou. Malko scoase o bancnotă şi i-o întinse.

— Să zicem că astea sunt berile, observă negrul, agasat.

De îndată ce primi încă două mii de franci, îi reveni zâmbetul. Îi întinse lui Malko mâna cu palma roz şi zise:

— Mulţam’, şefu’. Vă urez drum bun. Şi dumneavoastră, domniţă!

Emoţionant. În momentul în care vru să coboare, Malko avu o idee.

— Văd că eşti un poliţist bun, spuse el. Îţi dau o informaţie. Adineauri, când luam benzină din Loubomo, m-am trezit lângă o maşină cu patru bărbaţi. Mi s-a părut că aveau arme ca ale voastre. Spuneau că merg şi ei la Pointe-Noire. Dacă-i vezi

trecând poate că ar trebui să-i percheziţionezi. Este un Nissan alb nou-nouţ, cu geamuri negre.

Soldatul asculta încântat şi uluit.

— Nu mai spune, şefu'! exclamă el cu vocea piţigăiată, cum o au negrii când sunt emoţionaţi. Sunt cu siguranţă bandiţi din FEEC[17]. Aici, este o zonă cu mulţi duşmani. Voi căsca ochii.

El plecă în fugă şi ajunse la postul său, gândindu-se deja la bacşişul gras pe care l-ar putea stoarce de la „bandiţii" din FEEC.

Hortense Saboukoulou râdea pe sub mustăţi.

— Ia zi, cunoşti bine Africa! Nu trebuie să te superi. Sunt foarte prost plătiţi, nu li s-au mărit salariile de zece ani. Şi apoi, există la noi un proverb care spune: „Dacă îl furi pe un alb, înseamnă că nu ai furat".

Malko nu răspunse, preocupat să ocolească o groapă. Mai erau încă trei ore de mers şi se înnopta.

*

* *

Ieşiseră din Mayumbe cu o jumătate de oră mai devreme, dar: io făcuse noapte de mult. Din Hinda, era un drum nisipos pe care Land-Cruiser-ul derapa tot timpul. Hortense, aproape adormită, se îngâna ca un balot; Malko avea impresia că este la volan de zece zile. Deodată, nisipul cedă locul asfaltului şi liniştea îi învălui. Luminile din Pointe-Noire apărură în depărtare.

Capitală industrială a statului Congo şi, datorită petrolului, era mult mai mare ca întindere decât Brazzaville, cu un port enorm, cu rafinării şi o activitate tumultuoasă. Hortense Saboukoulou se lăsă sa alunece într-o parte şi puse capul pe genunchii lui Malko. El îi simţea căldura gurii prin jeanşi şi asta-i trezi dorinţa, în ciuda oboselii zdrobitoare.

Douăzeci de minute mai târziu, el se învârtea pe străzile din Pointe-Noire, ajungând pe bulevardul General de Gaulle, principala arteră ce traversează oraşul dintr-o parte în alta. Din nou Land-Cruiser-ul începu s-o ia razna. Avea mai multe gropi decât un drum obişnuit.

Malko se trezi în faţa gării micuţe şi, după ce întrebă de vreo zece ori pe unde s-o ia, reuşi să găsească hotelul *Zamba,* singurul de pe malul mării. Era mai răcoare decât la Brazzaville, din cauza brizei binefăcătoare.

Recepţionerul le aruncă o privire speriată.

— Ei bine, de unde veniţi în halul ăsta? Aţi traversat prin

[17] Frontul de Eliberare a Enclavei Cabinda.

Mayumbe?

— Da, răspunse Malko şi suntem foarte obosiţi.

Îi conduse într-o cameră minusculă ce dădea înspre piscină. Arăta mai mult a motel decât a hotel şi confortul era minim. Se năpustiră amândoi în baie, certându-se pe duş, lăsând dâre roşiatice pe podea.

Timp de douăzeci de minute, apa curse roşie. Cu cât se frecau mai mult, cu atât ieşea de pe ei mai multă zgură... Ce să mai spună despre păr, care ajunsese o pastă lipicioasă.

În sfârşit, aproape curăţaţi, Hortense şi Malko se aruncară în pat.

— Vrei să mergi acolo imediat? întrebă Hortense Saboukoulou neliniştită.

— Nu, spuse Malko.

Oboseala îi justificase hotărârea. În orice caz, dacă adversarii săi ar fi cunoscut adresa lui Berenice Koukolo, ar fi avut destul timp s-o lichideze.

Înverşunarea cu care au vrut să-l împiedice pe Malko să ajungă în Pointe-Noire arăta că problema nu se punea aşa...

Fără să-şi dea seama, ei adormiră. Malko, nu se gândea că ucigaşii acţionau ziua în amiaza mare. El se trezi pe la ora cinci, din cauza luminii, cu o incredibilă erecţie.

Hortense îi întoarse spatele, întinzându-se pe o parte. El îi mângâie încetişor fundul şi şoldurile începură să-i fremete. Delicat, se lipi de crupa cambrată şi o pătrunse încetişor, fără însă s-o trezească. Fu o înlănţuire scurtă şi plăcută.

Negresa gemu puţin atunci când se goli în ea, apoi căzu din nou într-un somn adânc. Malko rămase treaz, întrebându-se ce-i va rezerva localitatea Pointe-Noire şi dacă va reuşi să afle secretul în legătură cu atentatul asupra avionului DC 10.

Capitolul XI

Intrarea în portul din Pointe-Noire, aflată chiar după gară, era păzită de un soldat blajin care se împotrivi simbolic hârtiei de o mie de franci întinsă de Malko. Fascinat de sânii lui Hortense Saboukoulou, care se mişcau sub bluza sa, el ridică bariera fără să scoată un sunet. Rămânea să găsească *Sundowner,* vaporul lui Jacky Marinarul, informatorul CIA.

Malko mergea de-a lungul cheiurilor încărcate cu containere. Unele erau sparte de hoţi, dar reuşi să dibuiască *Sundowner.* Blocat între două cargouri enorme nigeriene. Era un vapor de pescuit de şaptezeci şi cinci de picioare lungime, foarte nou, care părea pustiu.

— Aşteaptă-mă în maşină, o rugă el pe Hortense.

Trecu pasarela şi dădu o raită pe punte. Duneta era închisă cu un lacăt enorm.

Coborî pe puntea inferioară, care mirosea a vopsea şi avea a se piardă în cotloanele vaporului. Deodată, o voce răguşită ca de beţiv se auzi în spatele lui:

— Nu vă mişcaţi, sunteţi terminat!

În acelaşi timp. Malko simţi ceva rece pe ceafă. Era ţeava unei puşti. Rămase nemişcat în timp ce o mână abilă se asigura că nu avea armă. Apoi bărbatul îl întoarse. Era un blond cu înfăţişare obosită, cu o mustaţă pleoştită, cu un nas ciudat ce semăna cu o trambulină de schi, cu ochi albaştri spălăciţi ca de beţiv înveterat. Era cu bustul gol şi cu un prosop înfăşurat în jurul taliei.

— Ce dracu’ căutaţi pe vaporul meu? întrebă el. Nu este nimic de furat.

— Sunteţi Jacky Marinarul?

— Chiar el. Dar dumneavoastră?

— Malko Linge. Vin din partea lui Thomas Hauser.

Jacky Marinarul scoase un oftat descurajat.

— *Shit!* Nu mă puteaţi preveni! Nu mai era mult şi vă făceam capul ţăndări. Aceste cutre de negri ar fura şi praful de pe tobă. De altfel, sunt foarte neîncrezător. Veniţi în cabina mea.

Malko îl urmă pe un coridor proaspăt vopsit, apoi într-o cabină destul de spaţioasă ai cărei pereţi erau acoperiţi de fotografii care mai de care mai îndrăzneţe. Un televizor mic Akai cuplat la

un video Samsung era gata-gata să se sfărâme de greutatea casetelor porno de pe el.. O negresă tânără era lungită pe pat. Atunci când îl văzu pe Malko, trase cearceaful peste ea. Furios, Jacky Marinarul i-l smulse, dezvelindu-i un corp zvelt de culoarea cafelei cu lapte.

— Arată-ţi fundul, pentru Dumnezeu! spuse el. Este tot ce ai mai frumos.

Prostituata se zbătea ca un vierme, căutând să se acopere. Informatorul CIA îi puse mâna lată pe şale, imobilizând fundul arcuit şi îi aruncă o privire deocheată lui Malko.

— Dacă vreţi să serviţi micul dejun… Târfuliţa asta mică vine direct din satul ei şi nu are SIDA, nu-i aşa Guena?

Malko refuză politicos. Informatorul CIA cu privirea-i întunecată, nu prea îi inspira încredere. Sigur, alcoolul făcea, ravagii la CIA. După Thomas Hauser… Când târfa încercă să-i scape, Jacky trase un fluierat scurt. Imediat, un câine-lup enorm apăru din despărţitura dintre pat şi perete şi îşi puse imediat labele din faţă pe pat.

Negresa trase un ţipăt puternic, ghemuindu-se sub cearceaf.

— Dacă vei continua să faci pe proasta, o ameninţă Jacky, îl voi pune pe Dingo să te reguleze!

Guena rămase liniştită, implorându-l pe Malko din priviri. În mod vizibil, între câine şi el, ea făcuse alegerea. Murmură câteva cuvinte şi Jacky, mărinimos, o goni dându-i o palmă peste fund, cu un zâmbet desfrânat.

— Vă imaginaţi, zise el, congolezii cred că albii le pun pe fetele lor să se reguleze cu câinii… Asta e obsesia lor, Guena este sigură că nu cer decât asta. Bun, ce pot face pentru dumneavoastră? Dacă vreţi să vă scot de aici, nu pot, deoarece am o turbină defectă şi aştept piesa de cincisprezece zile…

Calm, scoase o sticlă de Johnny Walker şi se servi cu un pahar plini ochi cu care puteai adormi chiar şi un mamut în puterea vârstei. Ridică paharul înspre Malko, în semn de noroc.

— Primul pe ziua de astăzi!

Malko îl lăsă să se ameţească puţin, apoi îi explică de ce venise la Pointe-Noire şi toată povestea despre DC 10.

— Îl cunoaşteţi pe Issam Hadjez? întrebă el.

Jacky Marinarul îşi scărpină tatuajele de pe antebraţe, apoi zise:

— Ca toată lumea. Împreună cu prietenii săi are un imobil mare lângă Europcar. Ei sunt mână în mână cu Miliţia şi cu siguranţa Statului şi fac trafic cu tot soiul de mărfuri. Printre

altele, la ei ajung toate mărfurile furate din port şi sunt destule…

— Şi din punct de vedere politic?

— Nu cunosc; aceşti tipi nu fac politică, ard gazul de pomană, asta-i tot.

— Ce ştiţi despre moartea sa?

Jacky Marinarul dădu peste cap o duşcă mai modestă de Johnny Walker.

— Un accident nenorocit! O cunosc pe târfa care era cu el în seara aceea. Este un truc clasic. L-a ademenit într-un loc pustiu pentru ca prietenii ei să-l jefuiască. De obicei, victimele au atâţia bani, încât hoţii nu rezistă. Când a văzut că i-au dispărut biştarii, a înnebunit. Iar vagabonzii i-au făcut felul.

— Cu târfa ce s-a întâmplat?

— Cu Eugenie? Nimic. Pierde vremea prin barul *Zamba* şi *Citez Mickey* la agăţat de „expatriaţi”. Îmi este utilă pentru că-i cunoaşte pe toţi vagabonzii din Pointe-Noire. Este un fel de supermagazin. Când am nevoie de ceva… De exemplu, whisky-ul ăsta a fost furat de la docuri. Nu există legi vamale.

Malko înregistra. Cel puţin un mister fusese înlăturat. Acum trebuia, să ajungă la subiectul adevărat. Scoase din buzunar fotografia lui Berenice Koukolo şi i-o întinse lui Jacky Marinarul.

— O cunoaşteţi?

Americanul privi atent documentul şi dădu din cap negativ.

— Asta pare o curvă frumoasă, remarcă el cu admiraţie. Cu o crupă ca asta, nu cred că se plictiseşte. Nu am văzut-o niciodată prin baruri de noapte, la *Pizzeria,* la *Zamba,* la *Retro.* Şi dacă se întâmplă asta cumva, este trimisă urgent în satul său să se ascundă. Pe aici, cam aşa se procedează.

Nu mai rămăsese decât să găsească magazinul cu firma „La Belle Creature”. Malko luă fotografia. Guena apăru înfăşurată în tunica lungă, cu un platou şi cafea. Ea se aplecă în faţa lui Malko, dezvelindu-şi sânii ascuţiţi. Jacky Marinarul observă cu zâmbetul său de om desfrânat.

— Pe aceasta, cred că o voi lua în croazieră.

— Aţi putea să cereţi o armă prietenilor dumneavoastră, întrebă Malko, până ajungem la această Eugenie?

Jacky Marinarul rânji ironic.

— Ei nu umblă decât cu cuţite de abator sau de măcelari Trebuie să apelezi la Miliţie ca să procuri o armă serioasă.

— La Miliţie?

Celălalt avu un zâmbet dezarmant.

— Da, îl cunosc bine pe şeful PSP din oraş. Pentru o sută de

mii de franci, poţi căpăta un Kalaşnikov cu două sau trei încărcătoare. Acestea vă vor ajunge…

— Dar cum procedează?

— Ei declară arma inutilizabilă… Râcâie seria şi gata. Evident, nu trebuie să vă prindă cu ea… Mă voi ocupa îndată de aceasta. Daţi-mi mălaiul, aşa va fi mai simplu.

Trebuia să aibă încredere în el, nu avea ce face… Malko numără banii, pe care Jacky îi înşfăcă îndată. Se întinse.

— Bun, mă duc să fac un duş; ne întâlnim astă-seară, pe la şase la *Zamba.* Oră la care cei puternici se duc să bea, rânji el. Mă voi lămuri atunci ce este cu tipii care vă urmăresc; vreau să ştiu dacă sunt în oraş. Este foarte mic.

Îl însoţi din nou pe Malko pe chei şi fluieră admirativ când o zări pe Hortense în maşină.

— V-aţi adus bucăţica… Fiţi cu ochii în patru la SIDA.

Hortense Saboukoulou aruncă o privire dezgustată informatorului CIA şi, întorcându-se cu spatele, zise:

— Ce-i cu acest alb? Nu este politicos.

— Nu-ţi alegi mereu aliaţii, explică filosofic Malko.

Plecară spre hotel. Chiar înainte de a intra în parcare, simţii o greutate de plumb în stomac: Nissan-ul era parcat la soare, la zece metri de intrare. Era gol. Hortense îl zări şi se schimbă la faţă.

— Mai sunt încă acolo? oftă ea. Nu miroase-a bine.

Malko şi negresa pătrunseră cu teamă în holul gol. Numai un negru bea singur în bar. Nu era Boris. Dar Malko nu-l identificase pe cei trei acoliţi pe care îi zărise în fugă în Nissan. El ajunse la piscină: era puţină lume, numai o femeie de vreo patruzeci de ani încolăcită în jurul unui tinerel. Amândoi erau albi.

Era o burgheză din Brazzaville venită să se mândrească la Pointe-Noire unde albele erau rare şi expatriaţii numeroşi. Puţin mai departe, trei persoane serveau prânzul sub o umbrelă de soare.

Malko îşi simţi pulsul accelerându-se. Fata era frumoasă, într-un costum de baie decoltat, cu o tunsoare ca a lui Grace Jones, tăiată parcă în stâncă. Unul dintre cei doi bărbaţi era Boris, criminalul cu cuţit, uşor de recunoscut după ochii uşor migdalaţi şi după cioc.

*

* *

Boris se opri din mâncat şi îl fixă pe Malko cu privirea-i puţin

turmentată şi un rânjet uşor sarcastic. Dintr-o privire. Malko constată că nu aveau arme. Deci, nu-i ameninţa un pericol imediat. Hortense îl strânse de braţ şi murmură cu o voce periată.

— Să plecăm de aici, mi-e frică.

Cu gesturi ferme, Malko o duse la o masă mai îndepărtată de cea a tâlharilor şi luară loc acolo. Boris începu să mănânce din nou, în aparenţă indiferent.

Malko parcursese cu o privire distrată meniul pe care tocmai îl primise.

Boris şi acoliţii lui se aflau pe urmele lui ca să-l lichideze. Aveau să aştepte momentul propice. Datorită ajutorului acordat de Jacky. Putea să facă faţă acestei probleme. Numai că situaţia se complica cu Berenice Koukolo. Căci, înainte să-l omoare, Boris îl supraveghea. Deci, Malko risca să-l ducă direct la Berenice, dacă ar reîntâlni-o.

— Vrei să iau legătura cu poliţia de aici? îi sugeră Hortense liniştită.

— Nu, spuse Malko, după ce se gândi câteva minute. Nu ar servi la nimic. Am o idee mai bună. Bineînţeles, dacă accepţi să mă ajuţi!

— Fireşte.

— Cunoşti oraşul Pointe-Noire?

— Da, destul de bine.

— Avem nevoie de un loc izolat unde să ne întâlnim.

Hortense răspunse după câteva secunde de gândire.

— Da, la Clubul Nautic, pe plaja Mondaine. De ce?

— Ne vom despărţi imediat. Vei lua un taxi şi te vei duce în oraş s-o cauţi pe Berenice Koukolo.

— Dar mă vor urmări! protestă ea.

— Nu, afirmă Malko.

Atunci când termină de explicat, Hortense era puţin mi liniştită…

— Dacă o găsesc, ce fac?

— Trebuie s-o convingi să vină cu tine la Clubul Nautic unde voi fi şi eu.

— Şi dacă nu vrea?

El făcu un gest de neputinţă.

— Să încercăm.

Hortense îi spuse deodată cu voce şoptită:

— Priveşte! Pleacă!

Boris şi însoţitorul său tocmai se ridicaseră de la masă. Se

îndreptară spre bar şi dispărură. Negresa care servise prânzul cu ei, se întinse, apoi dădu o raită pe la piscină, legănându-se în modul cel mai provocator, apoi se aşeză pe o saltea şi îşi suflecă până la talie partea de sus a costumului de baie. Era o frumoasă târâtură tropicală în aşteptarea vreunui client…

— Pleacă tu întâi, spuse Malko. Să nu-ţi fie frică. Totul va bine.

Hortense se ridică cu un zâmbet crispat. Abia se atinsese de racii delicioşi. Malko o lăsă să facă câţiva paşi, apoi se ridică şi el, traversând barul şi holul. Hortense se îndreptă spre cele două taxiuri ce staţionau în faţa hotelului; erau albastre ca toate taxiurile din Pointe-Noire. El merse fără grabă spre parcare. Nissan-ul era tot acolo în spate, la câţiva metri de Land-Cruiser. Din cauza geamurilor negre, era imposibil vezi ce se-ntâmplă în interior. Cu coada ochiului, el o zări pe Hortense urcând în primul taxi. Se sui în Land-Cruiser, porni motorul fără să accelereze, urmărind cu coada ochiului Nissan-ul. Aproape imediat, văzu un fum albastru ieşind din ţeava de eşapament. Taxiul era pe punctul de a vira ca să se îndrept spre oraş. Nissan-ul dădu cu spatele. Malko trecuse primul mergând cu viteză mică spre ieşirea din parcare. Se opri blocând-o. Nissan-ul tocmai ciocni cu forţă Land-Cruiser-ul îndoindu-i bara de protecţie. Şoferul realiză imediat ce petrece. El dădu înainte pentru a se elibera. Malko făcu la fel rămânând în spatele Nissan-ului. Manevra dură două sau în minute, până ce şoferul din Nissan opri şi deschise portiera.

Malko avu timp să vadă un bărbat sărind din vehicul, cu un pistol la brâu. Era Boris! Atunci, el dădu înapoi rapid, ieşind din parcare. Taxiul în care se urcase Hortense era departe. Îi fu greu s-o mai ajungă, de vreme ce-i recomandase negresei s-o şteargă cât putea de repede.

Furios că-l văzu fugind, Boris se urcă din nou în maşină. Malko demară, luând-o spre centru. Fără prea mari iluzii. Nissan-ul era mai rapid decât bătrânul Land-Cruiser, deci nu putea să se descotorosească de ei… Oricum, prima parte a planului său era îndeplinită. Rămânea cea de a doua.

*

* *

De vreo zece minute, Malko se învârtea prin cartierul Bondji, din Pointe-Noire, situat la vest de gară şi de calea ferată. Vile elegante, depozite de lemne, terenuri virane şi marele bulevard ce mergea de-a lungul Coastei Sălbatice. Nissan-ul rula la câţiva

metri în spatele lui.

Un şuier de sirenă ce venea de la gară îi dădu semnalul de începere a acţiunii. Viră pe o potecă de pământ bătătorit ce dădea spre trecerea la nivel fără bariere, traversând calea ferată în direcţia oraşului. Se auzi şuieratul locomotivei şi se formă un şir de maşini. La stânga, un imens mărfar tocmai se punea în mişcare în direcţia Loubomo.

Încetini, apoi se opri în spatele unui camion. Nissan-ul făcu la fel. Bătrâna locomotivă diesel, se apropia cu viteză mică, trăgând în urmă vagoane cu platformă pline de copii şi de candidaţi la o călătorie gratuită, aşezaţi pe buşteni. Convoiul se găsea la douăzeci de metri de trecerea la nivel. Malko băga într-a-ntâia şi, din aceeaşi poziţie, scoase din viteză, fiind destul de atent să nu vină prea aproape de camion.

Depăşind coloana de maşini oprite, sosi primul la trecerea la nivel. Din locomotivă ţâşni un şuierat ascuţit. Aceasta se afla la mai puţin de zece metri. Învârtind volanul spre dreapta. Malko se înghesui în faţa primei maşini din coloană şi se aşeză de-a curmezişul peste şinele de cale ferată. Când roţile din spate părăsiră balastul, bara de protecţie a locomotivei se afla la câţiva centimetri în spatele lui. Îl zări pe mecanicul locomotivei făcându-i semne furibunde. În timp ce pasagerii clandestini din vagoane aplaudau gălăgios fapta sa… Se întoarse. Vagoanele de marfă se deplasau cu o încetineală exasperantă şi erau vreo patruzeci la număr. Surprins, şoferul Nissanului nu avu timp să reacţioneze.

Traversă sensul giratoriu şi ajunse în Piaţa Poştei pe nişte străzi desfundate. Parcă maşina în faţa pieţei de fildeş şi plecă pe jos pe bulevardul Charles de Gaulle.

Mai avea timp să caute un taxi şi apoi să ajungă la locul de întâlnire cu Hortense Saboukoulou. Şi dacă totul mergea bine şi cu Berenice Koukolo. Făcu semn unui taxi albastru şi se urcă în el.

— Unde mergi, şefu’?

— La Clubul Nautic, pe plaja Mondaine.

*

* *

Hortense Saboukoulou fu lăsată de cel de-al doilea taxi la sensul giratoriu de la intrarea în oraşul vechi, acolo unde se găsea un evantai de bulevarde înfigându-se ca nişte degete în imensul oraş african. Acestea purtau denumiri oficiale, dar toată

lumea îl botezase pe fiecare cu numele zilelor săptămânii. Se apropie de o femeie chircită în faţa unei tarabe cu legume.

— Bună ziua, caut un magazin de modă, „La Belle Creature”.

Aceasta îşi scarpină parul încâlcit şi slinos şi-i adresă un zâmbet ştirb.

— Cred, doamnă, că e pe Strada Miercuri, după a doua intersecţie la dreapta, în centrul cartierului Fouks.

Hortense mulţumi şi plecă pe jos, salutată de fluierăturile tinichigiilor care ciocăneau cu sculele lor direct pe trotuar. Tunica lungă mulată îi punea în evidenţă toate formele şi negrii nu-şi ascundeau admiraţia. Unul dintre ei strigă:

— Asta da femeie, este mai bună decât o albă.

Contrar legendei, negrii nu prea sunt atraşi sexual de albe. Ei găsesc că acestea miros urât, că au o piele neplăcută şi nu au fese… înfăţişarea lui Hortense Saboukoulou îi asigura renumele de „al doilea birou”. Aceste lucruri sunt respectate în Africa. Curioşi, câţiva puşti începură să o urmărească, în timp ce ea îşi strâmba tocurile înalte pe trotuarele desfundate ale bulevardului Miercuri.

Cazangiii şi atelierele mecanice făcură loc dughenelor cu haine, băcăniilor, acelor prăvălii africane unde se vând de toate. Un măcelar oferea bucăţi de carne pline de muşte, chiar la marginea trotuarului… Hortense începea să transpire şi inima îi bătea mai tare. Se uita de mai multe ori în spate îngrozită. Dacă ceilalţi o urmăriseră, erau în stare să-i taie gâtul. Se întrebă brusc de ce face toate acestea pentru un alb pe care abia îl cunoscuse… în cele din urmă, recunoscu în sinea ei că o excita. Îi plăcuse să i-o ia în gură şi să-l simtă violându-i trupul.

Absorbită de gânduri, era cât pe ce să treacă de magazin. O firmă albastră indica: *La Belle Creature. Haute Couture. Creations de Mode.* Alături de firmă, zări o femeie pictată naiv cu sânii mari şi înfrumuseţaţi. Mai multe muncitoare erau aplecate asupra maşinilor de cusut instalate direct pe trotuar. În interior, erau câteva baloturi de materiale, nişte etajere, fotografii de modă decupate din reviste. Două vânzătoare tocmai discutau cu nişte cliente, ce păreau enorme în tunicile lor largi. În spate, se găsea un atelier cu un manechin vechi pe care era prinsă în ace o rochie.

O vânzătoare se apropie, atrasă de bijuteriile şi înfăţişarea de femeie înstărită a lui Hortense Saboukoulou.

— Bună ziua, doamnă, spuse ea cu acea politeţe exagerată a africanilor. Este prima dată când veniţi la noi. Veţi fi mulţumită.

Cu un corp ca al dumneavoastră, o să facem minuni…

Hortense Saboukoulou zâmbi.

— Mulţumesc. Aş putea să o văd pe patroană?

Aceasta nu se formaliză.

— Doamna Celine? Bineînţeles, acum este în birou, vorbeşte la telefon. Puteţi să aşteptaţi?

Hortense se aşeză pe un taburet, ascunzându-şi neliniştea.

Discret, ea examina trăsăturile tuturor celor ce se aflau acolo. Nici una nu putea fi Berenice Koukolo a cărei fotografie o avea în geantă. Poate că logodnica lui Alphonse Loukoula nu avea nici o legătură cu acest magazin. Putea foarte bine să fi pozat ca manechin, doar ocazional. Fixa uşa în spatele căreia se afla „patroana”. Oare cum avea să o primească?

Câteva clipe mai târziu, uşa biroului se deschise şi apăru o femele tânără cu părul scurt, aproape perie. Înaltă şi subţire, ea era strânsă într-un costum bej deschis, care, ca o salopetă, se deschidea dintre picioare până la gât cu un fermoar. Centura lată din imitaţie de panteră îi punea în contrast talia subţire cu şoldurile superbe. Fermoarul combinezonului era coborât destul de jos pentru a lăsa descoperită dantela albă a unui sutien jumătate de cupă bine umplut. Hortense Saboukoulou avu senzaţia că primeşte o lovitură de pumn în stomac. „Doamna Celine” nu era nimeni alta decât Berenice Koukolo!

După ce angajata îi şopti câteva cuvinte la ureche, patroana se apropie de ea cu un zâmbet comercial.

— Bună ziua, doamnă, se adresă ea cu o voce melodioasă, aţi cerut să mă vedeţi, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Da, doamnă, confirmă ea, am putea merge în birou?

„Doamna Celine” îi adresă un zâmbet complice, gândindu-se că este vorba de o femeie întreţinută care voia ca amantul său să-i ofere nişte haine şi dorea să încheie o mică înţelegere cu croitoreasa ca să-i returneze o parte din preţ. Practica obişnuită.

— Vă poftesc în biroul meu, îi propuse ea, dar este foarte mic.

Într-adevăr, abia încăpeau amândouă în picioare. Pereţii dispăreau sub schiţele şi eşantioanele de ţesături. Patroana se strecură pe scaunul ei.

— Sunteţi din Pointe-Noire? întrebă ea.

— Nu, spuse Hortense Saboukoulou. Am sosit ieri de la Brazzaville.

„Doamna Celine” zâmbi, simţindu-se flatată.

— Şi aţi auzit de magazinul meu?

Hortense Saboukoulou îşi ţinu respiraţia şi o privi drept în faţă.

— Oarecum. Caut pe cineva şi cred că dumneavoastră mă puteţi ajuta. Pe o anume Berenice Koukolo.

Un licăr de groază străbătu privirea patroanei. Îi trebuiră câteva secunde să răspundă cu o voce nesigură:

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Trebuie să fie vorba de o greşeală.

Hortense îşi aţinti privirea în a ei şi-i spuse cu un zâmbet binevoitor.

— Dumneavoastră sunteţi Berenice Koukolo. Ştiu şi nu vă vreau răul. Dimpotrivă. Priviţi: sunteţi chiar dumneavoastră!

Scoase din geantă fotografia primită de la Malko şi o puse pe birou. Berenice Koukolo o examină cu atenţie, apoi ridică capul.

— De unde o aveţi? întrebă ea cu o voce tulburată.

— Înainte de a muri, în urmă cu câteva zile, prietena dumneavoastră i-a dat-o cuiva.

Nervoasă, Berenice Koukolo lua o ţigară „Mustang” şi o aprinse. După câteva fumuri, i se adresă lui Hortense:

— E adevărat, eu sunt Berenice Koukolo. Dar de şase luni, mă numesc Celine Nongo. Sub acest nume am deschis magazinul. Nimeni nu-mi cunoaşte adevărata identitate. Dar dumneavoastră cine sunteţi? De ce aţi venit de la Brazzaville să mă căutaţi?

În această clipă, Hortense Saboukoulou avu o sclipire de geniu. În loc să-i răspundă direct, ea o întrebă pe un ton prietenesc.

— Nu bănuiţi de ce?

O străfulgerare de uşurare străbătu privirea întunecată a lui Berenice Koukolo. Încet şi emoţionată, ea întrebă:

— Îmi aduceţi veşti de la Alphonse?

Capitolul XII

Hortense Saboukoulou avu impresia că cineva îi unge gâtul cu miere. Niciodată n-ar fi sperat să fie atât de simplu. În faţa ei, Berenice o cercetau o privire neliniştită şi tristă. Aceea a unei femei îndrăgostite. În sinea ei, îl admira pe Malko pentru tenacitatea sa. De asemenea şi pe amantul său, colonelul M'Boukou, pentru că a avut dreptate în pofida părerii tuturor.

— Este adevărat, am venit din cauza lui Alphonse, confirmă ea.

Faţa croitoresei se lumină:

— S-a întors din Zair?

De aici, se intra în zona periculoasă. Hortense nu răspunse folosind o strategie prefăcută:

— Cum v-am mai spus, am venit special din Brazzaville că să vă întâlnesc. Mai e o persoană căreia i-ar face plăcere să vă vorbească.

O strălucire de nelinişte străbătu ochii negri ai lui Berenice Koukolo.

— Cine? Nu cumva e Alphonse...?

Lasă fraza neterminată.

— Este un alb, completă Hortense Saboukoulou. Îl cunosc bine. Puteţi avea încredere în el.

— Un alb?

De această dată, logodnica dispărutului era absoluţi înnebunită. Cu privirea străpungând-o pe cea a lui Hortense, ea spuse încet:

— Nu vreau să-l văd. Nu ştiu cine sunteţi. N-ar fi trebuit să vă primesc deloc.

Hortense Saboukoulou nu era femeia care să se intimideze atât de uşor; ea nu se mişcă şi adăugă simplu:

— Ar fi mai bine să plecaţi de aici. Am fost urmăriţi de la Brazzaville de nişte oameni care nu vă vor binele. O cunoaşteţi pe o oarecare Miranda?

Berenice Koukolo răscoli prin memoria sa şi până la urmă opuse:

— Da, se prostitua de când eram la Brazzaville. De ce mă întrebaţi?

— Pentru că a murit. A fost asasinată. Există nişte oameni care

vor pielea dumneavoastră şi pe cea a lui Alphonse Loukoula. Bărbatul care este cu mine vrea să vă protejeze. Trebuie să-l primiţi.

Se vedea cât de colo că Berenice era depăşită de evenimente… Privirea se plimba când la Hortense, când la uşă. Simţind că vizitatoarea sa nu renunţă, ea zise:

— Bun, merg cu dumneavoastră. Pentru o probă. Nimeni nu trebuie să fie la curent.

Cele două femei ieşiră din magazin. Hortense privi neliniştită în jurul ei. Nimic suspect. Se grăbea să-l întâlnească pe Malko. O simţea pe Berenice dezorientată şi era momentul s-o exploateze.

— Unde vreţi să mergeţi? întrebă aceasta.

— Avem întâlnire la Clubul Nautic pe plaja Mondaine. Să luăm taxiul.

*

* *

Malko crezu că leşină de bucurie când o văzu pe Hortense Saboukoulou urcând scările de lemn ce duceau la terasa clubului de iahting, însoţită de o negresă superbă cu părul scurt ca peria. Nu ar fi recunoscut-o, poate, pe Berenice: în fotografie ea avea părul lung… Ei erau, practic, singurii clienţi din barul de pe terasa ce domina plaja cu nisip cenuşiu plin de gunoaie; oceanul aducea la mal o peliculă de păcură. Departe, în larg, zăreai platformele de foraj pregătite a fi remorcate pe mare de şlepuri enorme. Totul amintea mai mult de Henin-Lietard decât de Saint-Tropez.

Un roi de ţânţari se învârtea deasupra capului său, după toate aparenţele, purtători de malarie. La această oră, nu era aproape nimeni: oamenii veneau seara. Hortense făcu prezentările şi Berenice Koukolo se aşeză în faţă lui, în mod evident, înspăimântată. Ea, se întorcea întruna, ca şi cum fantoma logodnicului ei avea să apară. Malko îşi savură câteva secunde victoria. Hortense rupse tăcerea zicând:

— Berenice credea că-i aduc noutăţi despre Alphonse Loukoula.

Tânăra negresă întoarse privirea îngrijorată către Malko.

— Cum? Nu l-aţi întâlnit?

Privirea ei se tulbură.

— Nu, spuse calm Malko, dar mi-aş dori mult să-l găsesc. Cu acest scop am venit în Congo.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Berenice îşi înfipsese unghiile în palmă. Aplecată în faţă, îl

privea pe Malko de parcă ar fi diavolul.

— Fac o anchetă asupra exploziei avionului DC 10, replică el. Zborul în care prietenul dumneavoastră ar fi trebuit să piară.

Berenice Koukolo se ridică dintr-o dată ca un arc. Ar fi fugit dacă Hortense nu ar fi ţinut-o strâns de mână. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Hortense îi vorbi câteva secunde şi o convinse să ia loc din nou. Îşi mişcă capul de la dreapta la stânga ca şi cum ar fi lovit-o damblaua. Lui Malko îi era milă de ea. Adevărat şi Berenice Koukolo era o victimă. Dar era în viaţă, ca şi amantul său, în ciuda celor o sută şaptezeci de pasageri ai zborului fatal.

El făcu semn chelnerului şi comandă două Cointreau cu gheaţă şi o votcă. Aşteptă apoi ca Berenice Koukolo să se calmeze şi se aplecă spre ea.

— Berenice, spuse el, cu o voce caldă şi calmă, am nevoie să colaborezi cu mine. Cunosc deja multe elemente ale acestei afaceri. Eram aproape sigur că Alphonse Loukoula nu a fost omorât, pentru că un terorist nu aruncă bomba ca să sară şi el în aer. Dar, ştiu că nu el este adevăratul responsabil al atentatului şi că posedă informaţii care-i pot pune viaţa în pericol. Au făcut totul pentru a mă împiedica să-i vorbesc. Au ucis oameni şi au încercat să mă omoare. Dacă va apărea, vi fi lichidat. Singura lui şansă este de a-mi mărturisi ceea ce ştie. Dacă-l găsesc înaintea mea, este mort… Şi dumneavoastră, probabil.

Hortense Saboukoulou susţinu această prezentare a problemei cu o pledoarie îndelungată în lingala. Pe măsură ce îi vorbea, Berenice Koukolo parcă se făcea tot mai mică. Nu se atinsese paharul de Cointreau şi tenul capătă nuanţa de gri specifică africancelor cuprinse de spaimă. Încercă să-l privească pe Malko, apoi lăsă ochii în jos. Acesta din urmă insistă:

— Berenice, spuneţi-mi tot ce ştiţi. Este cel mai mare, serviciu pe care îl puteţi face pentru Alphonse Loukoula, dacă ţineţi la el.

Apoi tăcu pentru a o lăsa să se gândească. Desigur, cu condiţia ca ea să nu toarne gogoşi! Se apropia de ţintă, dar nu îndrăznea să o bruscheze. Dacă Berenice s-ar închide ca o nătângă în ea, misiunea s-ar da peste cap. Mai ales atunci când obţinuse dovada că Alphonse Loukoula era în viaţă, deci ca toate supoziţiile despre atentat erau false. Stadiul următor era să se reconstituie ceea ce se petrecuse, cu adevărat, acum un an, la Brazzaville.

O idee îi trecu prin gând:

— Îl cunoaşteţi pe un oarecare Rafik, întrebă el, un libanez şiit

care are o afacere de import-export, în Brazzaville?

Colţurile gurii lui Berenice coborâră într-o grimasă de dispreţ.

— Ce ticălos! De ce nu vă duceţi să-l interogaţi pe el? Întrebaţi-l de ce nu s-a îmbrăcat în ultimul moment? Doar avea bilet…

Aceasta nu făcea decât să confirme convingerea lui Malko. Libanezul făcea parte dintre instigatorii atentatului… Simţea că Berenice e gata să vorbească. Se aplecă înspre ea cu zâmbetul său cel mai liniştitor.

— Cum s-a întâmplat cu Alphonse de s-a implicat în această poveste?

Secundele care se scurseră îi păreau lui Malko secole. Câţiva pescăruşi ţipau deasupra capetelor lor. Un elicopter de pe petrolier trecu pe cer. Un cargou şuiera. În josul plajei, nişte negri curăţau un vapor cu jeturi mari de apa, râzând în hohote. Malko înregistra orice zgomot. Deodată, vocea lui Berenice le acoperi pe toate.

— Din cauza lui Issam Hadjez, spuse ea, cu o vocea plină de ură. Acest libanez murdar!

— Era un prieten de-al lui Alphonse Loukoula?

Berenice înghiţi puţin Cointreau, după aceea, răspunse:

— Nu era nici un prieten, îl corectă ea, dispreţuitoare. Ca toţi libanezii, căuta să facă bani pe spinarea negrilor săraci şi imbecili. El se folosea, pentru micile sale traficuri murdare, de Bernard Moulouki, un amic de-al lui Alphonse, nu prea inteligent.

— Explicaţi-mi!

— Moulouki mergea la Abidjan să ia nişte pachete pentru Issam. Şi cum îi cunoştea pe vameşi, era uşor. De fiecare dată, el aduna cinci mii de franci. În plus, îi plăcea mult să se ducă la Abidjan; se simţea om de afaceri. El care abia ştia să meargă cu pantofi în picioare.

— Ce fel de pachete?

Berenice îl fixă pe Malko ca şi cum ar fi coborât dintr-o farfurie zburătoare.

— Droguri. Heroina care sosea din Beirut şi pleca spre Europa. Abidjan fiind foarte bine păzit, era mai bine să se facă tranzitul prin Brazzaville.

— Şi Alphonse făcea asta?

— Uneori, dar Alphonse muncea. El îşi deschisese un magazin, „Le Carrefour de la Sape”. Lua comenzi pentru costume, cămăşi, haine bărbăteşti, apoi pleca la Paris cu trei valize mari, goale şi le aducea pline. Chiar plătind vameşii, aceasta îl costa zece la sută

din taxele vamale. La noi, totul este foarte scump.

Malko o ştia: Congo ocupa locul al treilea pe lista celor mai scumpe ţări din lume, după Japonia şi Nigeria… încă un plan local despre care nimeni nu-i vorbise.

— Şi, Berenice, dumneavoastră ce făceaţi?

Pentru prima dată, ea îi zâmbi.

— Când l-am cunoscut pe Alphonse, eu eram manechin…! Apoi, el s-a îndrăgostit de mine şi mi-a dat bani pentru un bilet de avion şi m-am dus să cumpăr rochii şi încălţăminte pentru prostituatele pe care le cunoşteam.

— Şi apoi. Ce s-a mai întâmplat?

— Afacerile mergeau bine. Dar Alphonse voia mereu să-mi facă cadouri, dar nu avea bani. Şi într-o zi, Issam Hadjez i-a spus că era o prostie să plece cu valizele goale… El putea să i le umple. Şi ar câştiga mulţi bani.

— Dar vameşii? obiectă Malko. Bănuiesc că îi cerea să transporte droguri.

Berenice Koukolo înclină din cap afirmativ.

— Bineînţeles. Dar la Brazzaville, Alphonse îi cunoştea pe vameşi sau avea un aranjament. Şi la Paris, cred. A acceptat şi a câştigat mulţi bani. Mie îmi era frică, eu nu am vrut şi m-am certat cu Issam. Dar ei au continuat să facă afaceri împreună.

— Dar cu atentatul cum s-a întâmplat?

Berenice se posomori din nou.

— Nu ştiu prea bine. Am asistat numai la început, într-o seară, Bernard Moulouki a venit acasă la noi cu o valiză mare albastră şi cu un bilet de avion, din partea lui Issam. I-a spus lui Alphonse că trebuie să meargă împreună la Paris. Valiza era adusă din Abidjan, ca de obicei.

— Asta se întâmpla aici?

— Nu, la Brazzaville. Alphonse a luat valiza şi a ascuns-o cub pat. S-a mirat pentru că de obicei, Issam îi aducea pachetele puse în plastic şi apoi el le aranja în valiză împreună cu sculpturile în lemn pe care le vindea unui văr din Paris. Issam i-a spus că la Paris va veni cineva să i-o ceară, dar că nu era nici o problemă.

— Şi apoi?

Se ajungea la punctul crucial. Berenice nu răspunse imediat.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat în realitate, mărturisi ea. Nu l-am însoţit pe Alphonse la aeroport pentru că mama mea era foarte bolnavă. A doua zi dimineaţă, am aflat despre explozia din timpul zborului. Am crezut că înnebunesc. Ca şi rudele celorlalţi

pasageri, m-am dus la biroul companiei care mi-a confirmat că Alphonse se afla la bord şi că nu erau supravieţuitori.

— Apoi, când aţi primit veşti de la el? o interogă Malko.

— O lună mai târziu. Prin prietena mea, cea care v-a dat fotografia. În momentul acela, nu era aşa de bolnavă. Într-o doară, ea a venit să mă caute, chipurile să mergem la nişte prieteni. Noi am fost într-un restaurant-discotecă în aer liber, *Les Rapides.* Şi acolo m-am pomenit faţă-n faţă cu Alphonse! Îşi lăsase părul să crească şi nu-şi mai decolora tenul ca să capete culoarea fructului de papaya ca un adevărat dandy. Mi-a spus că nimeni nu trebuie să ştie că trăieşte. Altfel, l-ar căuta şi l-ar împuşca.

— Unde locuieşte?

— Nu a vrut să-mi spună, în cazul în care aş fi interogată, iar cred că a trecut clandestin fluviul. Nu este foarte greu cu o pirogă: există călăuze de profesie.

— V-a pomenit ceva despre Issam Hadjez?

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi.

— Da, mi-a spus că este un ticălos, că l-a trădat şi că libanezul îl crede mort.

În final, există şi o dreptate divină… Issam Hadjez murise şi Alphonse Loukoula trăia… Dar mai există încă multe conuri de umbră.

— După aceea, v-aţi întâlnit des?

— Din când în când, mărturisi femeia. El a vrut ca eu să vin la Pointe-Noire. Pentru că altfel, ar fi fost tentat să mă vadă ş ar fi riscat…

Ea tăcu. Soarele era încă sus pe cer, iar căldura copleşitoare. Picături mici şi fine de sudoare îi broboneai fruntea lui Berenice. De îndată ce tăcu, îşi roti privirea în toate direcţiile, ca şi cum o pândea un pericol.

— De cine îi era teamă? întrebă Malko.

Berenice îl înfruntă cu privirea.

— Nu ştiu chiar totul, zise ea cu o voce nesigură. În repetate rânduri, am primit telefoane neclare de la Issam Hadjez. Mă atrăgea în capcană ca să afle dacă Alphonse *era* mort. Dar sunt isteaţă şi nu i-am căzut niciodată în plasă.

— Asta-i tot?

— Nu. La Brazzaville, nişte oameni de la Siguranţa Statul s-au dus la părinţii lui. Nici aceştia nu păreau deloc siguri că el murise. Părinţii i-au alungat; credeau că fiul lor e mort.

Jocul de puzzle începea să capete contur. Alphonse Loukoula

era singurul care îi cunoştea pe toţi participanţii atentat. Evident, aceştia aveau tot interesul ca el să fie crezul mort. Dar Malko nu înţelegea nepăsarea lui Thomas Hauser, şeful CIA. Avea mulţi „captatori” la omologii săi congolezi. De ce nu îi alertase niciodată pe cei de la Langley în legătură cu ancheta despre. Alphonse Loukoula şi despre ipoteza că acesta ar trăi? Şi de ce un businessman libanez care nu făcea politică, se băgase într-o astfel de afacere?

— Ce veţi face?

Vocea tristă a lui Berenice Koukolo îl smulse pe Malko din gândurile sale.

— Trebuie să mă ajutaţi să-l găsesc pe Alphonse, spuse el. Şi el este o victimă. Când l-aţi văzut ultima dată?

— Acum o lună.

— Unde?

— La Brazzaville. Ne-am întâlnit la o verişoară care nu ştiu cine este. A stat fix două ore. Cum avea la el mai multe cutii de caviar pe care le aducea din Zair pentru vânzare, am mâncat şi apoi am făcut dragoste. Eu voiam să rămână peste noapte, dar îi era frică.

— Aveţi un mijloc prin care luaţi legătura cu el, întrebă Malko, Cum v-au fixat întâlnirile? Vă lăsa vreun mesaj undeva?

Berenice îşi băgă nasul în paharul său cu Cointreau, adulmecând aroma degajată de contactul alcoolului cu cuburile de gheaţă. Hortense începu să-i vorbească din nou cu o voce apăsată. Berenice se încordă.

— Dacă vă spun, nu o să vrea să mă mai vadă niciodată. Mi-a jurat…

— Este pentru binele lui, afirmă Malko. Nu va putea să se ascundă la infinit.

Liniştea fu tulburată de râsetele negrilor de pe plajă. Apoi Berenice mărturisi cu o voce imperceptibilă:

— Îi telefonez în mod regulat cuiva care îmi dă un mesaj.

— Cine?

— O femeie care se numeşte Tania.

— O congoleză?

— Nu. O rusoaică. Sunt destule la Brazzaville. S-au căsătorit cu congolezi, apoi au divorţat. Se descurcă cu comerţul de tot soiul…

— Îl cunoaşte pe Alphonse?

— Cred că fac afaceri împreună, dar nu ştie cine este. Îl cunoaşte sub numele Antoine. Când vine la Brazzaville, ea îmi

spune numai că va avea o livrare în acea zi. Mă duc la verişoara mea şi-l aştept.

Au ajuns din nou într-un moment cheie.

Malko avea impresia acum că trage din apă o plasă foarte subţire cu un peşte enorm înăuntru…

Încercă să ia aerul cel mai indiferent posibil, apoi o întrebă:

— Când are loc viitoarea livrare?

— Lunea următoare.

Berenice răspunsese cu un ton absent, fără să-l privească.

— Trebuie să veniţi cu noi la Brazzaville, spuse Malko. Veţi lin ascunsă până atunci; voi veni şi eu la verişoara dumneavoastră. Trebuie să vorbesc neapărat cu Alphonse Loukoula.

În mod vizibil, această eventualitate nu o entuziasma pe Berenice Koukolo.

— Pot să-i transmit mesajele dumneavoastră, sugeră ea, ca să vă contacteze.

— Nu o va face, spuse Malko. Trebuie să-l văd personal.

Berenice dădu din cap cu un aer disperat.

— Nu pot să fac asta. Nu mi-o va ierta.

— Nu aveţi de ales, afirmă Malko. V-am spus că am fost urmăriţi de la Brazzaville de nişte oameni care vor să lichideze pe Alphonse. Vor trece prin ciur tot Pointe-Noireul pentru a vă găsi. Dacă vor ajunge aici, vă vor prinde şi vă va obliga să vorbiţi. Prin toate mijloacele. Cea mai bună protecţie este să veniţi cu noi.

Hortense Saboukoulou întări spusele lui în lingala. Conversaţia dură mai multe minute. După expresia feţei ei, Malko ghicea că Berenice se va lăsa convinsă până la urmă. Apoi, Hortense se întoarse spre el:

— Mă voi duce cu Berenice la magazin ca să-i anunţe salariaţi de plecarea sa. Apoi o însoţesc la ea acasă şi întâlnim la hotel.

Cu o privire semnificativă, îi dădu de înţeles să comenteze. Îşi termină coniacul, lăsând numai cuburile gheaţă. Hortense se arătă o aliată de calitate. Îşi termină dintr-o dată băutura şi se ridică, însoţind-o pe Berenice. Malko le urmări cu privirea, chinuit de nelinişte, ca nu cumva logodnica lui Alphonse să se răzgândească.

Capitolul XIII

Climatizorul zumzăia uşor. Malko se întoarse primul la hotel la să ia Nissan-ul pe care îl ascunsese. Stratagema sa reuşise perfect, dar nu putea s-o mai reînnoiască... Etapa următoare era s-o ia pe Berenice Koukolo şi să pornească la drum. De acum trebuia să găsească o modalitate de a scăpa de asasinii din Nissan; să se roage ca Berenice Koukolo să nu dispară.

Se auzi o bătaie în uşă. El se ridică, dădu perdeaua la o parte şi o zări pe Hortense, Nu era singură. Berenice o însoţea. În mână avea o geantă de voiaj. Când cele două femei intrară, Hortense îi explică:

— Îi era frică şi de aceea am adus-o aici. Pasagerii din Nissan au văzut-o cu siguranţă...

Malko nu avu timp să-şi manifeste furia: telefonul sună. Era vocea de beţivan a lui Jacky Marinarul.

— Sunt jos spuse el, am un secret pentru dumneavoastră. Pot să urc?

— Cum să nu? spuse Malko.

După trei minute, informatorul intră în cameră cu un pachet mare sub braţ. Îi ieşiseră ochii din orbite când le văzu pe cele două femei. Mai ales pe Berenice care era în profil. Rămase câteva secunde cu privirea ţintuită la curba şalelor, înainte să trântească:

— Îmi vine s-o azvârl pe Guena peste bord. Măiculiţă, ce mai fund!

Jenată, Berenice lăsă ochii în jos. Jacky Marinarul avea ochii mult mai injectaţi decât dimineaţă. Johnny Walker parcă trecuse prin ei. Puse pachetul pe pat şi-l desfăcu cu grijă: conţinea o maşinărie combinată, aproape ruginită: era un Kalaşnikov cu patul despicat, sub care fixase un aruncător de grenade M 16. Alături se aflau trei încărcătoare şi patru grenade.

— Cu asta, puteţi să vă apăraţi frumuseţile, zise el. Este un jaf, dar curăţă tot în jur... Cred că provine din Liberia. Îmi mai datoraţi douăzeci de mii de franci.

Malko îl plăti. Jacky se uită la ceas.

— Am întâlnire cu târfuliţa de Eugenie, spuse el. Trebui să-mi dea nişte informaţii despre tipii pe care îi căutaţi. Mă găsiţi la vapor.

După ce plecă, Malko puse un încărcător în Kalaşnikov, băgă un cartuş pe ţeavă şi strecură o grenadă cu tubul gros sub ţeavă. Cu asta putea să respingă un atac serios. Puse toţi pe scaun, gata pregătit pentru a-l folosi. Hortense se dezbrăcă lăsându-şi doar slipul portocaliu şi suspină înainte de dispărea din baie…

Berenice se instalase într-un fotoliu mare şi se uita la televizor. Malko intră şi el în baie. Hortense lăsă apa să curgă.

— Eşti nebună! izbucni el. Nu trebuia s-o aduci aici. A reperat-o. Vor face tot posibilul s-o omoare.

Brusc, Hortense se aşeză în faţa lui furioasă:

— Dacă nu o aduceam, puteai să-ţi iei adio de la ea. Era moartă de frică. Voia să se ascundă în satul ei. Nu am avut el ales.

— Ai fi putut să rămâi la ea peste noapte.

Hortense bătu din picior cu furie.

— Niciodată nu eşti mulţumit! Îţi dai seama ce fac pentru tine? Crezi că mie nu mi-e frică?

Brusc, ochii i se umplură de lacrimi. Malko înţelese că fata avea dreptate. Alesese cel mai mic risc dintre toate. Acum era rândul lui să-i ofere protecţie lui Berenice. O îmbrăţişă pe Hortense care se lipi imediat de el, exprimând fără ocolişuri voia de la Malko. Începu să-i tragă în jos slipul portocaliu, că ea îl opri brusc.

— Nu aici, nu e prea comod. Du-te în dormitor, vin şi imediat.

*

* *

În cămăruţă domnea o linişte absolută şi o semiobscuritate plăcută. Noaptea se lăsase de tot. Cu ochii deschişi, Malko supraveghea uşa, cu Kalaşnikovul lângă pat. Berenice păr să fi aţipit în fotoliu, în faţa televizorului cu ecranul gol strălucitor. Hortense părea să-şi fi pierdut veleităţile sa amoroase atunci când el apăruse în baie. Se întinsese încet, dar adormi imediat. Malko începea să-şi pună la punct un plan ca să scape de supravegherea Nissanului. Hortense, lungită pe o parte, se întoarse şi, deodată, se lipi de corpul lui Malko, înghesuindu-se strâns în el. Foarte repede, gândurile lui Malko se risipiră în fierbinţeala pântecelui ei. Hortense se mişcă puţin, împingându-se mai mult în el. Era de nestăpânit… Încet, el îşi dădu jos pantalonii şi se lipi de fundul tinerei negrese. De această dată, ea începu să se onduleze cu perfidie.

El simţi, prin materialul subţire al slipului său, pielea arzând.

Când se dezbrăcă complet, membrul său alunecă şi se cuibări cu totul normal între cele două globuri. În acel moment, Hortense scoase un geamăt ca şi când avea un coşmar. Malko aruncă o privire înspre Berenice care părea că adormise. Era destul de întuneric pentru ca ea să distingă ce se petrecea.

Cu piciorul lui, îl ridică pe cel al lui Hortense şi, aproape fără efort, i-o vârî până la rădăcină prinzând-o de şolduri ca să o pătrundă mai bine. Se mişcă încet şi patul începu să scârţâie. Hortense respira din ce în ce mai repede şi mai tare, acoperind bâzâitul televizorului. Acest episod erotic ce se consuma între două pericole era delicios. Probabil că ar fi terminat repede şi discret, dacă Hortense nu s-ar fi aşezat imediat pe burtă, scăpându-i…

Frustrat, el se îndreptă şi fără să vadă privirea lui Berenice. După poziţia capului ei, ghici că ea îi urmăreşte. Prea târziu! Nu putea să se mai stăpânească. Se întinse peste Hortense şi imediat ea se arcui desfăcându-şi coapsele musculoase. Malko se afla în poziţia care-i plăcea; în genunchi, în spatele tinerei femei. Fără să-i pese de Berenice, o pătrunse din nou. Aparent, avea aceleaşi gusturi ca şi Hortense. Ea începu să puncteze fiecare mişcare cu gemete sacadate pe care Berenice nu putea să nu le audă, decât dacă ar fi fost surdă…

Un scârţâit ce venea dinspre fotoliu îl intrigă. Ochii săi fiind obişnuiţi cu semiîntunericul, o văzu pe Berenice care tocmai îşi, trase fermoarul combinezonului până la refuz şi îşi băgă o mână între coapse. Participa şi ea în felul ei.

Asta reuşi să-l dezvinovăţească pe Malko şi să-l ducă cu gândul la situaţia de acum câteva zile, în camera de motel, când năvala asasinilor îl împiedicase să termine. El se retrase, contemplând câteva secunde fundul nemaipomenit al lui Hortense înainte să-i pună vârful sexului pe deschizătura dintre coapse.

Hortense îşi desfăcu fesele cu mâinile pentru a-i uşura trecerea. Era prea frumos. Rămase doar câteva clipe abia înfipt, strâns de inelul pe care urma să-l violeze, apoi se lăsă cu toată greutatea pe negresă. Carnea ei rezistă o secundă apoi, dintr-o mişcare, i-o băgă până la rădăcină. Câteva fracţiuni de secundă de neuitat… Se auzi un ţipăt scurt urmat de un scârţâit de fotoliu.

Berenice ţipase întinzându-şi brusc picioarele; imaginea lui Malko sodomizând-o pe Hortense îi declanşase orgasmul. Ecranul televizorului împrăştia aceeaşi lumină albăstruie.

El se dezlănţui. Hortense începu să se mişte, desfăcându-se pentru ca membrul să pătrundă şi mai adânc; se trase, apoi alunecă şi, deschizându-se şi mai mult, fiind respins de elasticitatea fundului ei. Hortense gemea din ce în ce mai puternic, cu mâinile încleştate pe cearceaf. Ea mai căuta încă forţa să se ridice ca să se întoarcă cu faţa la Malko. Acesta, cu un ultim avânt, se goli în adâncul şalelor şi rămaseră lipiţi unul de celălalt, datorită transpiraţiei, ca nişte timbre poştale Hortense strigă la Berenice cu o voce tulburată:

— Ar fi bine să vii şi tu…

Berenice îşi ridicase fermoarul scuturând din cap:

— Nu, eu nu vreau, din cauza lui Alphonse.

Malko regretă înţelepciunea sa. Să aibă două femei ca ele în acelaşi timp era o amintire de neuitat.

Hortense dispăru în baie. Malko coborî încet pe pământ: ar fi trudit ore în şir la această crupă de abanos. El se scutură cuprins parcă de frisoane. Acum trebuia să se întâlnească cu Jacky Marinarul. Pauza se terminase.

*

* *

Flăcările formau o linie punctată luminoasă la orizont indicând direcţia oceanului. Malko – cu Kalaşnikovul sub braţ, înfăşurat într-o pânză, ţâşni pe culoarul exterior ce făcea legătura între camere, fiind urmat de Hortense şi Berenice Erau mult mai încordaţi.

Barul era gol ca şi holul. Ieşi sub copertină, în faţa hotelului *Zamba,* studiind împrejurimile. Nu zări pe nimeni la orizont şi nici un vehicul.

Privirea lui Malko se îndreptă imediat spre locul de parcare Pulsul se acceleră. Erau mai multe vehicule, dar nici unul care să semene cu Nissan-ul. Privi mai departe, spre clădirile Elf. Apoi spre fundătura de pe aleea care dădea în bulevardul ce mergea de-a lungul Coastei Sălbatice. Nissan-ul plecase! Era de neînţeles şi prea frumos totodată. De ce aceşti misterioşi adversari întrerupseră brusc urmărirea?

Farurile maşinii Land-Cruiser nu luminară nimic suspect în timp ce hurducăia pe urmele vechi de roţi. Nu rezolvase încă misterul, atunci când se opri în faţa vasului *Sundowner* luminat ca o navă de război. Un proiector mobil îi mătură cu un fascicul de lumină şi vocea dogită a lui Jacky Marinarul îi interpelă:

— Grăbiţi-vă, mi-e sete!

Curtenitor, le ajută pe cele două femei să intre într-o cabină, reţinându-se în mod vizibil ca, în trecere, să nu le pipăie pe fese.

— Unde aţi găsit asemenea creaturi? gemu el. Credeam că nu există decât în benzile desenate.

Deveni sentimental. Desfăcu o sticlă de Moet, luată dintr-o cutie de carton, cu siguranţă furată de pe docuri şi îi făcu semn lui Malko să-l urmeze în cabină. Erau, parcă, într-un alambic. Guena, micuţa negresă, dormea pe pat, încolăcită ca pisică.

Jacky Marinarul îşi fixă ochii albaştri şi spălăciţi asupra lui Malko.

— Trebuie să vă spun un lucru neplăcut, gâjâi el. M-am interesat puţin şi m-am lămurit că nu miroase-a bine pentru dumneavoastră şi prietena dumneavoastră. Nu ştiu care din cele două.

Malko simţi o greutate ca de plumb în stomac.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nişte tipi vă vor pielea. Nişte barosani sosiţi din Brazzaville cu o maşină mare japoneză 4x4. Sunt plini de biştari şi au recrutat, pe loc, toţi vagabonzii pe care i-au găsit în oraşul Pointe-Noire, în frunte cu gealaţii care declanşează grevele şi jefuiesc magazinele. În plus, pe lângă cuţitele lor, le-au furnizat şi arme adevărate. Va trebui să plecaţi când ei nu se vor aştepta la asta; dacă nu, lăsaţi maşina aici şi luaţi trenul sau avionul.

Malko prefera această soluţie, dar nu înţelegea neputinţa lui Jacky.

— Mi-aţi spus că aveţi prieteni la Miliţie, îi aminti el. Nu există nici un mijloc prin care să ne asiguraţi protecţia?

Informatorul dădu din cap.

— Nu împotriva acestora. Sunt acoperiţi de Siguranţa Statului. Altfel spus, te pot tăia în bucăţi pe bulevardul Charles de Gaulle şi oamenii vor întoarce capul în altă parte.

Părea de necrezut.

— Cum aţi aflat toate acestea?

— De la Eugenie Kangou. Se pare că ea îl cunoaşte pe unul dintre tipii veniţi de la Brazzaville. I-a cerut să-i recruteze prietenii. Dar vă va spune chiar ea.

— Cum aşa?

— Vom cina cu ea astă seară în oraş. Aici n-ai ce hali…

Lui Malko nu-i mai era foame.

— Şi dacă am pleca imediat din Pointe-Noire?

— Sunteţi nebun? Aici este o zonă „sensibilă”. Negroteii se joacă de-a războiul ca să producă panică. Vă vor mirosi la barajul

de la ieşirea din oraş şi, la Mayumbe, riscaţi să tragă asupra dumneavoastră. Eu cred că nu vă vor face nimic atâta timp cât sunteţi în oraş, deoarece nu vor să facă valuri. Acum să mergem să halim. Dacă vreţi, puteţi să vă culcaţi toţi pe vapor.

Fără a aştepta răspunsul lui Malko, ieşi din cabină şi ajuns la dunetă. În şoaptă, Malko o puse lă curent pe Hortense cu ultimele descoperiri. Ea se întristă.

— Nu pot să-l găsesc pe colonel decât peste câteva zile. Numai el poate interveni.

Berenice gustase din Johnny Walker şi-i străluceau ochii Jacky Marinarul îi scoase afară şi se-ngrămădiră în Land Cruiser.

— Eugenie ne aşteaptă acolo, spuse el, în timp ce demara.

*

* *

Eugenie Kangou, într-o rochie de strech roşie mulată ca mănuşă, cu o figură trufaşă, le primi pe cele două negrese, ci dispreţul pe care-l au adesea curvele faţă de femeile cinstite Prezentările au fost făcute cu răceală. Dintr-o dată, ea nu avea ochi decât pentru Malko, începând a-şi pune picior peste picior într-un mod atât de indecent, încât el îi zări blăniţa de sub abdomen.

Se aflau în centrul oraşului, într-un restaurant în aer liber situat pe trotuar. Vreo douăzeci de mese din lemn afumate din abundenţă de grătarul aşezat puţin mai departe, unde se prăjeau bucăţi de peşte şi crevete. Toată burghezia neagră din oraş se afla acolo. Jacky ocupă o masă afară şi strigă la o pocitanie care servea:

— Hei, chelner, adu-ne berea!

Fără bere, Africa s-ar ruina. Puse o lumânare pe masă şi se i priviră chiorâş ca pisica cu câinele. Malko se întrebă ce avea să-i spună Eugenie.

Nu departe, un negru grăsan pălăvrăgea cu voce tare, biciuind putregaiurile regimului. Jacky rânji.

— Congolezii au gura mare, dar nu fac niciodată nimic…

Malko nu avu timp să-i răspundă. Aşezat cu faţa la şosea, tocmai văzu apărând botul alb al Nissanului ce rula cu viteză mică. Un val de adrenalină îi invadă arterele. Şi Eugenie văzuse vehiculul. Ea se ridică brusc, încălecă banca pe care era aşezată şi se repezi spre masa vecină. Malko făcu la fel.

— Atenţie! Culcaţi-vă, strigă el.

Zărise ţeava unei arme ce-şi fixa gura neagră printr-una din

ferestrele lăsate ale Nissanului. Cu o violentă lovitură neaşteptată, o făcu pe Hortense, ce era aşezată în partea stângă, să se dea înapoi. Jacky, obişnuit cu loviturile dure, îşi şi băgase capul sub masă, urmat de Malko. Numai Berenice Koukolo, înspăimântată, stând cu spatele la Nissan, binevoi să se întoarcă…

Pârâitul unei puşti de asalt acoperi dintr-o dată zgomotul vocilor. Malko simţi o arsură pe braţ. Vor fi măcelăriţi. Nissan-ul se opri în faţa restaurantului ca să-i mitralieze în voie.

Portiera din faţă se deschise şi un bărbat sări la pământ. Boris, cu privirea mai dementă ca niciodată, cu o expresie de ură pe faţa-i osoasă, ţinea Kalaşnikovul în poziţie de tragere, încet, asasinul avansă spre masa lui Malko, în mijlocul urletelor de spaimă ale clienţilor ce fugeau în toate părţile; era foarte hotărât să ducă la bun sfârşit masacrul.

Capitolul XIV

Nişte scântei galbene ţâşniră din ţeava puştii de asalt ce depăşea portiera Nissanului. Asurzit de bubuituri şi fierbând de furie, Malko se târî ca să se îndepărteze de masa unde proiectilele treceau prin lemn spărgând farfurii, ricoşând în toate direcţiile. Ajunse la Land-Cruiser unde se afla Kalaşnikovul. Clienţii fugeau, se aruncau la pământ, unii erau răniţi, alţii morţi. Bărbatul grăsan de la masa vecină nu mai pălăvrăgea; avea capul străpuns de un glonţ, iar obrajii sfârtecaţi. Lângă el, însoţitoarea lui, un fel de „Mamie”, îmbrăcată într-o tunică împestriţată, se rostogolea la pământ urlând ca o sirenă.

Jacky Marinarul zbieră de sub masă:

— Chemaţi miliţia! Chemaţi miliţia!

Tirul se opri brusc. Malko ridică capul. Nissan-ul demară în trombă. Pasagerii săi nu aveau chef să dea nas în nas cu o patrulă de miliţieni. Hortense reuşise să se refugieze în spatele unui ziduleţ de ciment care o proteja. Jacky se ridică în acelaşi timp cu Malko şi se aruncă la timp ca s-o prindă pe Eugenie de glezne. Se prăbuşi peste ea şi o strânse de gât cu atâta violenţă încât ea nu avu timp să ţipe.

— Să ştii că n-o să ajungi în rai pentru ce ai făcut!

O ridică şi o trase în afara zonei luminate spre Land Cruiser. Nimeni nu acorda atenţie incidentului. Majoritatea clienţilor erau pe punctul de a fugi; alţii, şocaţi, rămaseră încremeniţi. Nişte răniţi gemeau încă prăbuşiţi sub masă sau la pământ. Mai multe femei erau în pragul unor adevărate crize de nervi.

Malko se repezi la Berenice Koukolo prăbuşită cu faţa pe masă. Spatele costumului său nu mai era decât o enormă pată roşie. Ea fusese împuşcată în spate încă din primele secunde cu cei puţin şase gloanţe. Sângele se prelingea pe pământ.

— Ticăloşii, explodă Hortense Saboukoulou, cu ochii arzând de furie. Unde este târâtura aia?

— A luat-o Jacky, spuse Malko. S-o ştergem înainte să sosească miliţienii.

Nu mai era nimic de făcut pentru Berenice. Se pierdură uşor prin mulţime şi fugiră până la Land-Cruiser.

Eugenie era sprijinită pe caroserie, iar Jacky în faţa ei. Văzându-i de departe, ai fi spus că este un cuplu de

îndrăgostiţi... Dar degetele informatorului CIA erau încleştate în jurul gâtului fetei, ţinând-o în acelaşi timp în picioare. Întoarse spre Malko o privire de nebun.

— Sunt un prost! zise el scurt. Un neghiob. Nu m-aş fi gândit niciodată ca târfa asta să-mi dea o astfel de lovitură... Dar mi-o va plăti. Să mergem la vapor!

Malko preferă să nu-i mai răspundă, fiind furios pe el însuşi că a avut încredere în informatorul CIA. Deschise maşina şi Jacky urcă în spate împingând-o în faţa lui pe Eugenie. Abia urcaţi în maşină, acesta îi trase un cot între coaste; ea scoase un ţipăt de durere şi se îndoi. Dintr-o lovitură, o aruncă pe podea şi îi puse un picior pe cap.

Malko străbătu oraşul ca un somnambul, fără să se gândească că drumul ce ducea la Alphonse Loukoula era iremediabil pierdut. Adversarii săi reuşiseră...

Ajunşi în faţa vasului *Sundowner,* Jacky deschise portiera şi-o trase pe Eugenie Kangou afară. Negresa amuţi de spaimă; ochii săi se învârteau în orbite ca bilele de la loto.

— Mergeţi să vă luaţi catrafusele de la hotel şi veniţi înapoi, spuse informatorul. E mai bine să vă culcaţi aici. În acest timp, voi vorbi cu fata asta. Ea are lucruri interesante să-mi povestească.

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, o împinse pe negresă pre pasarelă. Malko demară. Hortense Saboukoulou izbucni deodată în hohote de plâns isterice. Trebui să oprească într-un e pustiu ca s-o liniştească.

— Este oribil! zise ea. De ce această sălbăticie?

— Sunt interese enorme în joc, spuse Malko. Cei care au înscenat atentatul asupra avionului DC 10 ştiu că, prin Alphonse Loukoula, putem să ajungem la sursă şi să aflăm totul. Au complici congolezi şi îi folosesc, iată de ce sunt siguri că nu vor pedepsiţi.

După un timp, el reuşi să plece. Hortense aproape că se calmase. Înainte de a ajunge, la *Zamba,* luă Kalaşnikovul de sub scaun, îl armă şi-l puse pe genunchi. Numai după ce inspectă cu grijă locurile fără să vadă nimic suspect, el opri maşina şi intră în hotel. Îşi ascunse arma în învelitoare şi, în cinci minute, îşi făcură bagajele şi plătiră. Se îndreptau spre port.

*

* *

Jacky Marinarul se ivi din tambuchi cu puşca în mână, chiar în

secunda în care Hortense şi Malko puneau piciorul pe vasul *Sundowner.* Avea bustul gol, privirea glacială şi mâinile pline de sânge!

— Auzisem zgomot, spuse el.

— Ce aţi făcut? exclamă Malko scârbit de aspectul informatorului.

Ai fi spus că era un măcelar care tocmai a înjunghiat un porc. Avea sânge peste tot! Pe braţe, pe piept şi chiar pe bascheţi.

— Veniţi, zise el, o să vă arăt.

Ei îl urmară prin măruntaiele vaporului *Sundowner* până în spate, unde se găseau buncărele. Pentru depozitat crevetele. Şi, când ajunse în ultimul, Jacky luă o lampă electrică şi o îndreptă spre fundul încăperii. Fasciculul lumină o formă în picioare, rezemată de perete.

— Dumnezeule, exclamă Hortense Saboukoulou, cu o voce speriată. Nu-i posibil.

Eugenie Kangou era de nerecunoscut; rochia era ruptă în bucăţi şi flutura în jurul taliei. Vârful de oţel al unui cârlig de măcelar, agăţat de un lanţ în tavan îi străpunsese umărul. Jacky Marinarul o atârnase ca pe o bucată de carne. O carcasă de oaie zăcea întinsă pe tabla de pe jos. Cu ochii sticloşi Eugenie nu părea să-şi dea seama de prezenţa lor. Malko tresări când descoperi un amănunt îngrozitor. Urechea dreaptă a lui Eugenie fusese retezată de la rădăcină, probabil cu un cuţit de abator. O dâră lungă de sânge, coborând până la umăr, semăna parcă cu un fular roşu.

— Este îngrozitor! explodă Malko. De ce aţi mutilat-o?

— Aţi văzut ce au făcut! ripostă Jacky. Această târâtură nu vrea să îmi spună nimic. Atunci am urmat obiceiul local. Aici hoţilor li se taie o ureche pentru a-i determina să mărturisească unde şi-au ascuns prada. În general, nu aşteaptă să le spui de două ori ca să aştearnă totul pe masă.

— Dar ce aţi vrea să vă spună?

— Mai întâi, să ne zică ce s-a petrecut adineauri. Numai ea putea să le spună unde halim. Jură că nu ştia ce avea să se petreacă. Eu nu cred nimic din toate acestea. Am văzut-o punându-se la adăpost. Şi apoi, ea mi-a comunicat o grămadă de alte lucruri interesante. Va fi greu pentru noi să părăsim oraşul…

Tăcu, lăsându-i lui Malko timp să-i rumege vorbele; nu-i venea să creadă urechilor. Ai fi crezut că a revenit timpul filmelor „western”.

— Ce vreţi să spuneţi?

Jacky îi aruncă o privire dispreţuitoare şi spuse cu un ton ironic:

— În cazul în care nu aţi remarcat, Pointe-Noire este o fundătură. Aici eşuează toate epavele ce se târăsc în Africa Centrală, apoi nu mai este decât Atlanticul…

— Dar există aeroportul, obiectă Malko, drumurile şi trenul.

Informatorul CIA dădu din cap cu ironie tristă.

— Sigur, dar această târâtură mi-a povestit ce v-au pregătit aceşti tipi. Cu prietenii pe care i-au recrutat, au destui bărbaţi care vă aşteaptă la aeroport sau la gară. Este simplu: sunt puţine avioane şi un singur tren pe zi pentru Brazzaville. Acolo, nu pot acţiona imediat; vor aştepta să ajungeţi în mijlocul pădurii Mayumbe ca să vă taie gâtul şi să vă atârne în bambuşii gigantici.

— Dar drumurile?

— Care drumuri? Nu există *drumuri,* ci numai pista pe care aţi venit. Este o singură rută cu puncte obligatorii de trecere. Primul se găseşte la Hinda, la vreo douăzeci de kilometri de aici, păzit de miliţie. Este locul, unde veţi cădea în capcană. Vă vor opri sub un pretext sau altul, ceea ce le v-a permite să vă ia de o parte şi să vă lichideze cu uşurinţă.

Se făcu din nou linişte în cabina micuţă. Niciodată Malko nu s-ar fi gândit că Pointe-Noire putea fi o asemenea capcană…

— Aşteptaţi, asta nu e tot, continuă informatorul. Am aflat de la ea încă o treabă urâtă. De mâine, rafinăriile sunt în grevă. Se pare că toată lumea o ştie şi nu mai există nici o picătură de benzină în oraş. Aţi făcut plinul?

— Nu, mărturisi Malko. Aveam de gând să-l fac mâine dimineaţă.

— Atunci, luaţi-vă gândul de la plecare. Nu există pompe până la Loubomo…

— În acest caz, cum vom putea pleca? îl interogă Malko. Îmi spuneţi că supraveghează gara şi aeroportul.

Jacky Marinarul zâmbi răutăcios.

— Veniţi, vă voi explica.

— Dar fata…

— Lăsaţi-o acolo unde este, răspunse tranşant informatorul.

Malko nu se mişcă din loc.

— Dă-i drumul! ordonă el. Este inuman.

Ochii albaştri ai lui Jacky se întunecară şi strânse pumnii.

— Sunteţi cu adevărat neghiob, bâigui el. Târâtura asta era gata să ne lichideze pe toţi. Şi, în fond, sunt pe vaporul meu.

— Asta nu-i un motiv, zise Malko pe un ton glacial. Este un tratament inuman. Nu mă voi mişca de aici.

Câteva secunde, cei doi bărbaţi se măsurară din priviri apoi, Jacky Marinarul, bombănind, avea să o ia pe Eugenie de mijloc, o ridică din cârlig şi o lăsă să se prăbuşească pe podea.

— Aşa vă convine? mormăi el.

— Nu, spuse Malko. Are nevoie de apă şi de pansamente. Mergeţi să aduceţi ceea ce îi trebuie.

Din nou, informatorul cedă. Eugenie era întinsă inconştientă pe duşumea. Jacky reveni cu o trusă de urgenţă şi îi pansă în silă rănile tinerei negrese. Apoi îi puse o sticlă cu apă lângă ea şi se ridică cu o dorinţă năprasnică de a omorî în priviri.

Malko îi zâmbi.

— Mersi. Nu trebuie să devenim duşmani. Ei părăsiră buncărul pe care Jacky îl închise cu un lacăt enorm şi ajunseră la dunetă. Informatorul luă o sticlă de Johnny Walker şi bău din ea câteva înghiţituri bune. Apoi, proasta sa dispoziţie îi dispăru. Bombăni totuşi la adresa lui Malko:

— Dacă era altul în locul dumneavoastră, îi spărgeam botul.

— Spuneţi-mi ce idee v-a venit, îi ceru Malko prefăcându-se că nu l-a auzit.

— Iată despre ce este vorba: mergem la gară şi staţi la vedere. Acolo nu riscaţi nimic.

— Şi după aceea? întrebă Hortense Saboukoulou, vizibil speriată.

Jacky îşi frecă barba şi zâmbi cu viclenie.

— Există o chichiţă pe care nu o ştiţi. Traseul parcurs de trenuri este relativ nou. Există o cale ferată veche care nu mai este folosită decât de drezine. Ocoleşte mai mult, dar ce vă pasă? Veţi ajunge totuşi primii la Loubomo. Acolo v-a trebui doar să luaţi un taxi pentru Brazzaville.

— Dar cum vom găsi o drezină? se miră Malko.

— Cunosc un băiat la gară. Pentru cincizeci de mii de franci vă va lua. Face uneori curse pentru turişti.

Părea tentant. Informatorul CIA preciza imediat:

— Mâine dimineaţă, mă duc acolo în jurul orelor şase şi aranjez totul. Mă găsiţi cu puţin înainte de plecarea trenului, pe la şapte.

— Am putea să dăm lovitura în tren, remarcă Malko. Datorită dumneavoastră, suntem înarmaţi.

— Şi dacă, într-o gară oarecare – aceşti tipi vă trimit miliţienii pe cap? Vor confisca atunci Kalaşnikovul şi veţi rămâne gol-goluţ.

— Este corect, recunoscu Malko. Vom încerca planul dumneavoastră.

*

* *

Prin geamlâc, Malko privi cerul albastru. De data asta timpul era frumos.. Jacky îl scuturase zdravăn cu o oră mai devreme, înainte de, a pleca la gară. Se uită la ceas. Era şapte şi jumătate. Trebuia să plece. Hortense îl privi fix cu un aer neliniştit.

— Crezi că asta va merge? îl întrebă ea.

— Sper, spuse Malko.

Ei coborâră de pe vasul *Sundowner* şi luară maşina Land-Cruiser, la bordul căreia dormise unul dintre marinarii lui Jacky, pentru orice eventualitate. Făcură cinci minute până la gară. În faţa lor era aglomeraţie şi înghesuială. Mulţimea era încărcată cu pachete şi înconjurată de copii: mai erau şi vânzători ambulanţi. Era o animaţie gălăgioasă şi veselă.

Plecarea unicului tren cotidian pentru Brazzaville era totuşi un eveniment. Malko parcă Land-Cruiser-ul, luă Kalaşnikovul înfăşurat în pânză şi se duseră cu toţii pe peron unde era trasă garnitura de tren. Era imposibil, în această învălmăşeală, să-şi distingă adversarii. Jacky Marinarul se ivi din mulţime cu un zâmbet satisfăcut:

— Veniţi, spuse el.

Se îndreptară spre vagoanele de clasa întâi, mai puţin murdare decât celelalte. Ei erau singurii albi. În afară de câţiva excentrici, nici un expatriat nu lua trenul. O mulţime resemnată era înghesuită în vagoanele de clasa a doua, într-un spaţiu incredibil de mic, ticsit cu coşuri, cu copii, cu tot felul de bagaje bizare, totul într-o harababură de nedescris. Câţiva soldaţi se plimbau pe peron.

Jacky dădu la o parte un grup ce obstrucţiona intrarea într-unul din vagoanele de clasa întâi.

— Urcaţi aici.

Malko şi Hortense îl urmară. Mirosul nu mai era aşa de puternic, dar nu găsiră nici un loc liber. Informatorul deschise imediat cealaltă uşă ce dădea înspre linia ferată şi sări. În această parte, gara era pustie.

— Măi, flăcăule, te aştept acolo, îi spuse Jacky, lângă castelul cu apă. În principiu, ceilalţi tântălăi nu îşi vor face griji, pentru că v-au văzut urcând în tren.

Ei traversară liniile ferate ca să ajungă la drezină, o

locomotivă diesel cu o platformă ce serveşte, în mod normal, la transportul muncitorilor care repară căile ferate. Un negru era aplecat peste motor. Bătu palma cu Jacky, ca africanii, apoi îi strânse ceremonios mâna lui Malko şi lui Hortense.

— Asta-i şefule, anunţă el. Totul e pregătit. Dar am gâtul uscat...

Eterna aluzie la berică... Malko dădu o mie de franci şi conductorul plecă cât putu de repede spre vânzătorii ambulanţi. Malko şi Hortense se instalară cum putură pe nişte cufere şi observară că trenul se pusese în mişcare. Din păcate, erau uşor de reperat, ca muştele într-un pahar cu lapte. Secundele se scurgeau. Deodată, la o sută de metri mai departe, un bărbat sări din trenul ce staţiona urmat de un altul şi apoi de un al treilea. Ultimul era Boris, ucigaşul din Brazzaville. Tocmai acum înţeleseseră ce se petrecuse.

În acelaşi timp, conductorul drezinei reveni cu berea într-o cutie de carton. Jacky strigă la el să se grăbească. Cei trei bărbaţi se apropiau fugind de-a lungul şinelor. Boris scoase un pistol de la centură şi urlă către conductor:

— Hei, tu, nu pleci nicăieri!

Malko desfăcu pânza care ascundea Kalaşnikovul şi duse puşca la umăr. Boris se opri brusc.

— Albul ăla e nebun! strigă el.

Mecanicul drezinei, cu berile în braţe, holba nişte ochi înnebuniţi. Fără a-i lăsa timp să reacţioneze, Jacky îl luă de ceafă şi îl ridică în locomotivă.

— Haide, dă-i drumul! ordonă el.

— Dar, şefule, i-ai văzut pe ăia trei?

Boris şi prietenii săi mormăiau în lingala interzicându-i să se mişte. Stăteau la distanţă, fiind ţinuţi la respect de Kalaşnikov. Malko voia să evite să tragă. În spatele lor era un tren înţesat de călători.

— Mişcă-te când îţi spun! insistă Jacky.

— Ei spun că sunt de la *polisie.*

Informatorul îl apucă de claia de păr ondulat:

— Poliţie sau nu, îţi sparg capul dacă nu-i dai drumul! Doar mă cunoşti.

Forţat, negrul porni locomotiva diesel şi drezina se zgudui scârţâind. Boris urlă de necaz şi ridică pistolul. Malko nu ezită. Rafala atât de scurtă a Kalaşnikovului făcu să sară pietricelele în faţa asasinului ce fugi să se adăpostească în spatele vagoanelor din gară. Cei doi complici rămaseră acolo bălăbănindu-şi braţele.

Cu o încetineală exasperantă, drezina se îndepărta de gară. Malko puse la loc Kalaşnikovul înainte de a ajunge la trecerea la nivel. Doi puşti se agăţară de drezină, bucuroşi. Câteva şuturi date de Jacky îi desprinseră de ea. Acesta îi întinse mâna lui Malko.

— Noroc! Sunt bucuros că am putut să vă fiu de ajutor. Amintiţi-i prostănacului ăstuia să schimbe macazul când ajungeţi la calea ferată veche, altminteri riscaţi să fiţi prinşi.

— Mulţumesc, spuse Malko, ce-i veţi face lui Eugenie?

— Nu ştiu, nimic.

— Să nu o omorâţi.

— OK, cedă Jacky sărind din drezină, când ajunse în dreptul clădirilor Elf.

Cu siguranţă, conductorul drezinei ar fi făcut la fel. Malko se întoarse: gara se afla deja la un kilometru depărtare. Fără Jacky Marinarul, nu ar fi ieşit niciodată din Pointe-Noire. Aşezată pe un cufăr, Hortense Saboukoulou privea distrată peisajul anost din jurul lor.

Ei nu spuseră nici un cuvânt până când ajunseră la macaz. Conductorul coborî ca să treacă drezina pe şinele vechi şi puse apoi la loc dispozitivul.

În faţa lor, verdeaţa din Mayumbe închidea orizontul. Dieselul torcea liniştit şi-şi schimba ritmul când panta devenea mai abruptă… Imediat, salcâmii făcură loc bambuşilor uriaşi. Trecură pe lângă o uzină de cărbune de pădure şi se înfundară în masivul muntos. Temperatura scăzu treptat. Priveliştea era minunată, cu văi, cu râuri, cu pereţi abrupţi. Arborii. Gigantici se înălţau drepţi până la cer. Totul era bine, cu condiţia ca cei care îi urmăreau să nu găsească vreun avion sau vreun elicopter! În caz contrar, va fi un moment dificil la Loubomo…

Aşezată pe cufărul său, Hortense privea drumul îngust din faţa ei, care părea înghiţit de pădurea sălbatică.

— Trebuie neapărat să-l găsim pe Alphonse Loukoula, zise ea. Dar nu va fi uşor.

Drumul era lung până la Brazzaville. Malko avea timp să analizeze totul.

Capitolul XV

Epuizat de drum, Malko, aproape adormit şi incapabil să lege două vorbe, sălta inert la fiecare hop. Ei străbăteau acum Congo. Hortense dormea, prăvălită peste el. Călătoria era obositoare. Parcurseseră drumul în cinci ore pe serpentinele ameţitoare din Mayumbe. Apoi, colac peste pupăză, drezina a rămas în pană, iar ei stăteau cu teama în suflet ca nu cumva trenul să sosească înaintea lor în Loubomo. Îi apucase şi o ploaie torenţială care îi udase până la piele. În fine, un taxi amărât, o vechitură de o murdărie crasă, cu arcurile slăbite, îi duse, pentru douăzeci de mii de franci, până la Brazzaville. Când primele lumini din Kinshasa şi din Brazzaville apărură la orizont, şoferul se întoarse către el şi îl întrebă:

— Încotro, şefu'?

Înainte că, Malko să poată răspunde, Hortense deschise ochii şi spuse în lingala, apoi îi traduse lui Malko.

— E mai bine să vii la mine. Nu vor îndrăzni să-mi atace casa; ştiu cu cine sunt.

Luminile din bulevardul Djoue îl scoaseră pe Malko din toropeală. După Loubomo, Brazzaville semăna cu un oraş mare, cu multe lumini şi un trafic relativ intens.

Abia se ţinea pe picioare când urcară scările acasă la tânără femeie. Hortense se prăbuşi imediat într-un pat mare; creaţie a lui Claude Dalie, cu oglinzi tăiate oblic unde se reflectau formele sale splendide. Nici măcar nu se dezbrăcase.

Când Malko se trezi, se făcuse ziuă! Se uită la ceas: era ora cinci şi patruzeci de minute. Se ridică încet, se dezbrăcă şi se duse să-şi facă un duş. Primul lucru pe care urma să-l facă era să o caute pe misterioasa Tania, femeia cu care Alphonse Loukoula făcea afaceri. Hortense Saboukoulou deschise şi ea ochii.

— Va trebui să mă ajuţi să o găsim pe Tania, spuse el. Pentru tine e mai simplu.

— Voi încerca, răspunse ea.

— De acord, în acest timp, mă voi duce să-l văd pe Thomas Hauser.

Plecă înaintea ei şi ajunse la Ambasada americană cu taxiul.

Thomas Hauser îl primi cu nervozitate.

— *Holy cow!* Înnebuneam de îngrijorare. De ce nu mi-aţi

telefonat?

— Nu am avut timp, zise Malko. S-au petrecut destule lucruri rele în Pointe-Noire.

— L-aţi găsit pe Loukoula?

— Nu. Dar ştiu că trăieşte.

Când termină ce avusese de spus, Thomas Hauser era şi mai nervos. Îi era greu să-şi ascundă tremurul. După plecarea lui Malko, trăsăturile feţei se ascuţiseră şi mai tare.

— Feriţi-vă de Hortense Saboukoulou. Nu face altceva decât să vă manipuleze. Dacă congolezii vor pune mâna pe acest tip, nu-l vom mai vedea niciodată. Şi călătoria dumneavoastră nu va servi la nimic.

— Voi fi atent, promise Malko.

Americanul aprinse nervos o ţigară.

— Cel mai bine, spuse el gânditor, ar fi ca Tania să-i întindă o cursă şi să-l lichideze.

— În acest caz, obiectă Malko, nu vom afla niciodată adevărul.

Thomas Hauser tresări.

— Care adevăr? Acum îl cunoaştem. Libanezii i-au încredinţat o valiză-capcană lui Issam Hadjez pe care acesta i-a trimis-o lui Alphonse Loukoula. Iar el a reuşit s-o expedieze fără să se urce la bord şi să provoace explozia avionului DC 10. El este răspunzător de această catastrofă. Credeţi că nu merită să-i tragem două gloanţe-n cap?

— Bineînţeles, recunoscu Malko, dar ar fi mai bine să fiţi judecat de justiţia americană.

— Nu vom reuşi să-l scoatem din ţară, afirmă americanul. De altfel, după sosirea dumneavoastră, am primit câteva instrucţiuni clare de la Langley. Dacă punem mâna pe Alphonse Loukoula, trebuie să-l eliminăm, în pofida intereselor noastre…

Cu alte cuvinte, trebuia lichidat fizic. Malko îşi ascunse mirarea. Când şeful Centralei din Viena îi încredinţase misiunea, nu se pusese, problema lichidării lui Alphonse Loukoula. Erau rare cazurile în care existau destule probe în acţiunile teroriste pentru a aduce pe cineva în faţa justiţiei. Dar Loukoula, care nu fusese decât un curier, putea să ducă la alţi oameni mai importanţi decât el.

— Este curios, spuse el. Eu nu am primit nici o instrucţiune de acest fel. Mi-ar plăcea să-mi confirme Centrala Langley. Poate exista o neînţelegere.

— Asta vă uimeşte? îl întrebă Thomas Hauser. Totuşi, după câte ştiu, este modul în care aţi acţionat cu teroristul zborului

103 al companiei Pan Am. în Austria.

— Exact, spuse Malko, dar el era responsabilul, nu executorul.

Thomas Hauser ridică din umeri.

— *Bullshit!* Cu toate acestea, principalul răspunzător există: acela care a plasat bomba. Şi nu este decât mizerabilul de Loukoula. În privinţa celorlalţi – unul este mort – Issam Hadjez. Iar altul e acum în mâna congolezilor. Până la urmă, îl vor spânzura în celulă.

— Şi libienii?

— Nu-i veţi putea implica niciodată. Nu există nici un martor.

— În afară de Loukoula.

— El nu a tratat direct cu ei. În orice caz. Dacă eliminarea lui vă va crea probleme, mulţumiţi-vă doar să mă anunţaţi când îl veţi găsi. Voi lua cu plăcere povara asupra mea.

— N-am ajuns încă acolo, sublinie Malko. Totuşi, luaţi din nou legătura cu Langley şi discutaţi acest subiect.

Americanul îl conduse, dar îi strânse mâna cu mai puţină căldură.

Malko plecă pe jos, trecând prin faţa palatului prezidenţial. Temperatura era copleşitoare faţă de Pointe-Noire şi cămaşa din pânză era lipită de spate când urcă scările la Hortense Saboukoulou. El sună şi tânăra îi deschise imediat.

El simţi un şoc plăcut. Hortense redevenise apetisanta târfă tropicală pe care o cunoscuse. Machiată ca regina din Saba, ea era încântătoare într-un costum albastru – un pulover foarte mulat şi o fustă ultrascurtă – care părea să-i accentueze bazinul cambrat moştenit de la natură.

Ea citi dorinţa în ochii lui şi îi zâmbi:

— Am găsit-o pe Tania.

*

* *

În creierul lui Malko. Mesajele fură bine recepţionate, dar imediat, el o apucă pe Hortense de talie, lipind-o de el. Sânii ei se zdrobiră de cămaşă şi îşi strecură pulpa între picioarele lui Malko. Simplul contact cu acest corp splendid îl răscolea.

— Nu vrei să afli mai multe? întrebă ea năpustindu-se asupra gurii lui.

— Ba da, spuse el, furişând o mână sub fusta mini smulgându-i slipul de un alb imaculat. Doar n-o să-şi ia zborul.

Se desprinse de ea cu febrilitate. Amuzată, Hortense puse un picior pe masa joasă cu postamentul în formă de labă de leu din

argint masiv, creaţie a lui Claude Dalle. Fără să-i ridice fusta, Malko o străpunse dintr-o singură mişcare, ca un soldăţoi.

— Şi tu, acum! suspină ea.

Totul se petrecu foarte repede. Ochi în ochi, se jucau cu limbile. Hortense ţipă când el îi împrăştie sămânţa-n pântece, se împleticiră, gata să se prăbuşească. Când Malko se retrase, ei se rostogoliră pe canapeaua din mătase, sleiţi de puteri.

— Acum, mă vei asculta, poate, spuse Hortense Saboukoulou. Tania este rusoaică. Se numeşte Missitout şi acum trei ani a divorţat de un ofiţer din Securitatea Militară. De atunci, ea a câştigat mulţi bani cu prietenele rusoaice. Au cumpărat un bar vizavi de agenţia Aeroflot, care se numeşte *Black and White* şi au pus la cale tot soiul de combinaţii.

— Ce afaceri putea face ea cu Alphonse Loukoula?

— Mi-a venit o idee, continuă Hortense. Una dintre prietenele mele o cunoaşte puţin. Ea îi comandă adesea aparatură electrocasnică şi malahit. Toate astea provin din Zair… Dacă Alphonse Loukoula s-a refugiat aici, înseamnă că aduce marfă de contrabandă.

— Şi ea ce i-o da în schimb?

Ochii lui Hortense străluciră.

— În primul rând. Franci. În Zair, toţi sunt morţi după lovele, pentru că aici devalorizarea se face rapid, cam de două ori pe lună. Şi apoi caviarul. Îţi aminteşti? Berenice a spus că Alphonse l-a adus…

Totul se potrivea.

— Cum aş putea să intru în legătură cu ea fără să o alertez?

— Prietena mea se întâlneşte cu ea în mod regulat. Îi va spune că eşti un străin abia sosit şi că te plictiseşti. Că îţi cauţi un „al doilea birou”. Fetele astea n-au decât un singur gând: să se mărite cu un străin ca să o şteargă din Congo. Nu au chef câtuşi de puţin să se întoarcă în Uniunea Sovietică.

— Cum arată?

— Brunetă, cu părul scurt, sexy, îi cam place să tragă la măsea. În fiecare seară e pe terasa *Black and White*, spre ora opt. Ar trebui să te descurci şi să o agăţi.

— Dar ce facem cu Boris şi cei care sunt în spatele lui?

Hortense făcu un gest de neputinţă.

— Nu putem întreprinde nimic împotriva lor. Dar colonelul se întoarce mâine. El va lua măsuri să te protejeze, însă până atunci, trebuie să fii foarte atent.

*

* *

Black and White era un mic pavilion rotund în prelungirea căruia se afla o terasă, chiar în faţa Agenţiei Aeroflot, lângă sensul giratoriu din capătul bulevardului Patrice Lumumba.

Când Malko se aşeză pe terasă, aici se afla doar un alb în vârstă. Un poliţist ascuns într-un colţ al sensului giratoriu pândea maşinile ce încălcau regulile de circulaţie ca să stoarcă ceva bani de la şoferii neatenţi. Se găsea în plin centru al oraşului Brazzaville, dar credea că a poposit în fundul unui oraş de provincie.

Două femei apărură de pe o stradă laterală. Blonde, foarte machiate, cu nişte rochii ce coborau până la glezne. Una, cu o gură mare de secătură şi cu ochii imenşi albaştri, îl privi în trecere pe Malko cu coada ochiului, interesată. Ele se aşezară la o masă învecinată şi comandară Gaston de Lagrange în nişte pahare mari în formă de balon. Ruşii au fost întotdeauna înnebuniţi după coniacul bun.

Malko se aşeză cu faţa spre sensul giratoriu. Fără armă, se simţea totuşi foarte vulnerabil. Boris şi şefii lui nu intenţionau, cu siguranţă, să-l slăbească din ochi… Din nefericire, nu prea putea să aducă un Kalaşnikov pe terasa unei crâşme…

Zgomotul unei discuţii aprinse îl făcu pe Malko să ridice capul.

La câţiva metri de el, un negru era cufundat într-o altercaţie violentă cu o femeie brunetă cu părul tuns băieţeşte, îmbrăcată cu un taior de jeans foarte scurt. Faţa ei dură şi osoasă, aproape masculină, era înfrumuseţată de o gură senzuală, machiată ţipător. Amândoi vorbeau în rusă!

Malko ciuli urechile şi îşi dădu seama că era vorba de o întâmplare confuză cu o maşină vândută şi prost reparată în care negrul fusese păcălit; se îndepărtară puţin, apoi se despărţiră sărutându-se. Femeia veni la celelalte două blonde şi începură să pălăvrăgească în rusă.

Malko o urmări pe cea care venise la urmă. După descrierea lui Hortense, trebuia să fie Tania Missitout. El aşteptă puţin, apoi, când una din cele două se ridică şi trecu pe lângă el, o interpelă:

— Sunteţi cumva Tania Missitout?

— Nu, răspunse blonda, dar nici ea nu-i departe, v-o trimit imediat.

Aceasta se întoarse la masă şi discută cu celelalte în şoaptă. Bruneta în taior de jeans se ridică şi se înfiinţă dinaintea lui

Malko.

— Eu sunt Tania Missitout, anunţă ea. Mă căutaţi cumva?

Privirea ei îl străpungea ca un laser. O fixă şi el la rândul lui.

Două riduri fine îi încadrau gura şi, în ciuda părului scurt, ea degaja un fel de senzualitate animalică.

Malko se ridică cu zâmbetul său cel mai fermecător.

— Exact! zise el. Mi s-a spus că aţi putea să mă ajutaţi să cumpăr anumite lucruri care nu se găsesc în Brazzaville. Lucrez pentru BOS[18] şi tocmai am sosit aici. Beţi ceva?

Tania Missitout râse puţin forţat.

— Dacă aveţi bani e uşor... Beau un Cointreau cu multă gheaţă.

Ospătarul apăru ca prin miracol. Ea îi îndepărtă pe vânzătorii de ceasuri cu gestul unui om plictisit. Nu era nici pe departe o tandră. Sânii îi jucau sub puloverul foarte fin şi, în ciuda aiurii băieţoase, avea nişte unghii lungi, vopsite cu ojă roşie.

— O, cred că am în pungă tot ce-mi trebuie! zise Malko cu un ton liniştitor. Se ştie că viaţa este foarte scumpă aici.

— Atunci, pot să vă ajut, spuse simplu Tania Missitout. Aici se găsesc de toate. E suficient să mergi în Zair şi să le aduci. Am legături bune.

— Mi-ar plăcea să vorbesc despre toate acestea cu dumneavoastră, spuse Malko „timid”. Aş putea să vă invit la cină?

Ea nici măcar nu-l refuză de formă.

— Sunt cu o prietenă, spuse ea. Nu-mi convine s-o las baltă.

— Şi ea e bine venită, afirmă Malko.

Îşi luă totuşi răgazul să deguste puţin Cointreau. Apoi se întoarse la masa ei. Legătura era stabilită. Câteva clipe mai târziu, Tania reveni, însoţită de blonda cu gura mare.

— V-o prezint pe Olga, spuse ea. E rusoaică ca şi mine şi îi place viaţa.

— Bună seara, *gospodin,* murmură Olga cu un zâmbet plin de senzualitate.

Ea îşi pironi privirea în ochii lui Malko şi pe fruntea ei părea scris „regulează-mă”.

— Să mergem să mâncăm la *M’Bamou,* sugeră Tania, este cel mai bun restaurant.

*

[18] Bouygues Off Shore – societate franceză de construcţii şi lucrări publice, înfiinţată în 1952 (n.r.).

* *

Blonda Olga îi strângea piciorul lui Malko între ale ei pe sub masă, gângurind excitată. Erau aşezaţi ultimii în imensul salon. Ca prin minune, cele două rusoaice se mai ţineau încă pe scaunele lor, cu pomeţii roşii, cu râsul gălăgios şi privirea aprinsă. Ele mâncaseră cât patru, băuseră cât şapte şi mai încheiau cu încă un Cointreau *on ice,* servit în pahare de whisky. În aparenţă, îşi împărţiseră sarcinile: Tania afacerile, iar Olga sexul.

Comportamentul ei faţă de Malko nu lăsa nici urmă de îndoială cu privire la intenţiile sale. Tania se ridicase de trei ori de la masă ca să dea telefon şi nu se ocupa deloc de Malko.

Ea se ridică a patra oară, după câteva cuvinte murmurate încet la urechea prietenei sale, în timp ce Malko achita o notă de plată ce clasa *M'Bamou* printre restaurantele cele mai scumpe din lume. Uşurat de un imens teanc de bancnote, Malko o întrebă pe Olga:

— Unde este Tania?

— A plecat, bâigui Olga, avea o întâlnire de afaceri. Însă eu n-am nimic de făcut.

Îşi băgă piciorul desculţ între pulpele lui Malko şi începu să-l maseze sub privirea aiurită a şefului de sală congolez. Era timpul s-o ia din loc… Abia putând să se ţină pe picioare, ea se agăţă de braţul lui Malko atât pentru a nu cădea, cât şi pentru a se putea freca mai bine de el.

— La ce hotel stai? îl întrebă ea în timp ce traversau holul.

— La nişte prieteni acasă.

Olga nu se descurajă:

— Nu face nimic, aici găsim întotdeauna unde să mergem.

În loc să iasă, ea se năpusti direct spre recepţie şi se întoarse spre Malko.

— Costă treizeci de mii de franci cu vedere spre fluviu şi o sticlă de Moet.

Malko ezită. Dacă rupea legătura cu ea, risca să nu mai pună mâna pe Tania. Resemnat, plăti şi o urmă pe rusoaică.

Abia urcaţi în lift, Olga îl atacă cu adevărat, băgată în el, vârându-i limba în gură întărâtându-l cu îndemnare. Ajunşi la etajul şase, ea se lăsă uşor în genunchi în hol şi şi-o înfundă în gură. Cum el se ferea, ea îşi ridică privirea înceţoşată de alcool şi declară cu un glas greoi:

— Îmi place să fac asta în genunchi.

El o târî până în cameră, unde se despuie, dându-şi jos rochia lungă cât ai clipi din ochi. Surpriză: ea avea nişte ciorap puţin cam scurţi, prinşi cu nişte jartiere late, sexy, un păr bogat şi blond şi o poftă nebună de a se lăsa posedată. Îndată ce o pătrunse, începu să îndoaie picioarele ca o broască ca să-i intre mai bine, gemând ca o muribundă. Era prea beată ca să joace teatru. Malko îşi zise că ar fi idiot să nu profite de ea. Avea nişte fese albe, pline şi tari şi nu se supără când simţi că Malko îi violează deschizătura dintre coapse. Când el îşi dădu drumul cu o mişcare puternică, Olga căzu sub greutatea lui ca o păpuşă de cârpă, îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că adormise… în cele din urmă, acest episod fusese neplăcut. Nu ştia ce atitudine să adopte. Resemnat şi furios că nu a putut să o anunţe pe Hortense Saboukoulou, se întinse alături de ea.

Malko deschise ochii, smuls din somn de o senzaţie extraordinară. Olga, în genunchi alături de el, cu părul lung şi blond despletit, se străduia să-i trezească dorinţa, asemenea unei vestale conştiincioase. Se hotărî să se supună, iar ea îşi duse la bun sfârşit sacerdoţiul până în momentul în care el îşi dădu drumul în gura ei; zguduindu-se din tot trupul.

— A fost bine? îl întrebă Olga vioaie.

— Delicios! recunoscu Malko.

Ea se retrase, apoi îl sărută pe gură ca o soţie bună.

— Trebuie să merg la muncă, anunţă ea. Sunt casieră la *Score.* Din fericire, nu e departe. Mai rău e că nu mă voi schimba. Dar aseară am uitat să-ţi spun ceva. Băusem cam mult.

— Ce anume?

— Te costă douăzeci de mii de franci. Am fost drăguţă cu tine în această dimineaţă pentru că ai fi putut s-o ştergi în timp ce dormeam.

Apreciind tăcerea lui Malko drept un reproş, ea adăugă imediat:

— Ştiu că este scump! Tania îmi opreşte cinci mii. Dacă vrei, data viitoare, vii şi mă cauţi la *Score* şi nu-i mai spui nimic. Dar va trebui să mergem la tine acasă, pentru că aici. Va afla şi va fi prost pentru mine. Ea poate fi foarte rea.

— Chiar aşa? zise Malko.

Olga dădu din cap în timp ce îşi trăgea ciorapii.

— Trebuie să mă crezi! Odată, ea a desfigurat-o pe o fată cu un cuţit de tăiat hârtie. Aceasta o înşelase într-o afacere cu icre negre.

— Se ocupă şi de caviar? întrebă Malko cu nevinovăţie.

Olga se îmbrăcase: îşi trăsese ciorapii, se pieptănase şi îşi dăduse buzele cu ruj.

— Vrei să spui că asta este principala ei afacere? Are un aranjament dubios cu şeful de la Aeroflot şi cu vameşii. În fiecare săptămână importă zece kilograme de caviar de la Moscova... îl vinde în toată lumea. Evident, cutiile trebuie alese. Dacă vrei să cumperi de la ea, îţi voi spune eu care. *Haraşo?*

— *Haraşo*, aprobă Malko, strecurându-i două bancnote de zece mii de franci în dantela sutienului.

Olga se agăţă de gâtul lui, frecându-şi cu sârg partea de jos a abdomenului.

— M-am regulat bine aseară! comentă ea. Nu-mi mai amintesc, dar după ce beau, o fac foarte bine.

Ajunsese la uşă, dar se întoarse.

— A, era cât pe ce să uit! Iată numărul de telefon unde poţi să o găseşti pe Tania. Nu vorbi prea mult, linia este cu siguranţă ascultată. Nemernicii ăştia de la Securitatea Militară[19] vor să ştie totul, ca şi când noi ani fi nişte spioni, iată-l: 765354. Este de acasă.

— Unde locuieşte?

— Ca noi toţi: în „blocul ruşilor”, chiar vizavi de puşcărie!

Imediat ce închise uşa, Malko se îmbrăcă şi el. Toate aceste rusoaice trebuiau totuşi să facă în mod regulat rapoarte pentru KGB. Or, KGB era în mod sigur în relaţii bune cu cei ce-l urmăreau, libieni sau congolezi pro sovietici. Doar să nu fie o apropiere prea supărătoare.

Fără a mai lua micul dejun, coborî şi sări într-un taxi. Hortense Saboukoulou trebuia să fie tare îngrijorată. Din precauţie, coborî puţin mai înainte de locuinţa ei.

*

* *

Hortense nu era îngrijorată, ci nebună de furie. Ea ascultă păţaniile lui Malko din seara trecută cu o exasperare crescândă şi până la urmă explodă:

— Voi, albii, sunteţi toţi la fel! Vă place să posedaţi o negresă din când în când pentru că ele au funduri mai frumoase decât femeile voastre şi pe urmă, vă întoarceţi tot la albe.

— Hortense, protestă Malko, am cunoscut-o pe Tania! Asta contează acum.

Hortense fierbea de furie.

---

[19] Serviciul militar de contrainformaţii, (n.t.).

— Nu trebuia să te culci cu scroafa aia, izbucni ea, o cunosc eu. E foarte adevărat că-i place să se reguleze. Directorul companiei Aeroflot e nebun după ea. De fiecare dată când vrea să meargă la Moscova, el îi dă un bilet şi o posedă în biroul lui. Se aud cum răcnesc în tot imobilul.

Malko vru să o cuprindă în braţe, dar ea îl respinse cu mândrie. Atunci el îşi dădu seama că, în ciuda orei matinale, ea era îmbrăcată, machiată, foarte elegantă într-o tunică lungă albastră.

— Te aşteptam, spuse ea, avem întâlnire.

— Unde? întrebă Malko surprins.

Ea merse la fereastră şi ridică perdeaua. Malko zări o maşină cu albastru şi alb a poliţiei congoleze. Hortense dădu drumul la perdea.

— Cu colonelul M'Boukou, anunţă ea. Vrea să-ţi vorbească. Este foarte important. A trimis şoferul după noi. Vino!

Malko o urmă ca un automat. Încă o pacoste! Congolezul îi salvase viaţa şi acum mergea să-i achite nota de plată. Nu trebuia să fii vrăjitor ca să-ţi dai seama că avea de gând să ceară ceva ce Malko nu putea să-i dea. Asta nu-i convenea.

Capitolul XVI

Intraseră într-o gheţărie! Nu exista un alt cuvânt pentru a caracteriza biroul colonelului M’Boukou. Acesta îl primi pe Malko cu acelaşi zâmbet binevoitor. Hortense Saboukoulou se instalase în biroul alăturat, discretă, aşa cum îi stă bine unei femei africane.

— Am aflat că aţi avut probleme la Pointe-Noire, spuse ofiţerul congolez. Sunt mulţumit că aţi putut să vă derutaţi adversarul.

Malko folosi prilejul şi spuse:

— Colonele, ce se întâmplă că nu puteţi face nimic împotriva lor? Congo este un stat de drept. Aceşti oameni nu se ascund chiar deloc! În Pointe-Noire se pare că beneficiază chiar de complicitatea oficialilor din miliţie.

M’Boukou zâmbi jenat.

— Este o problemă foarte complicată, domnule Linge. Foarte, foarte complicată. Şi dumneavoastră nu ştiţi totul…

El tăcu şi în birou se aşternu o linişte apăsătoare, tulburată de pârâiturile emise de walkie-talkie.

— L-am identificat pe unul dintre aceşti bărbaţi, sublinie Malko. Un anume Boris…

Colonelul M’Boukou dădu din cap cu regret.

— Îl cunosc. În prezent este căutat pentru omor. Dar nu reuşim să punem mâna pe el. Ştiţi, cu fluviul acesta, este atât de uşor să treci în Zair. Acolo este debandadă. Dacă dai un bacşiş gras, totul se aranjează. Şi poliţia din Zair nu colaborează cu noi aşa cum ar trebui.

Telefonul sună şi colonelul se angajă într-o discuţie lungă în limba sa, abandonându-l pe Malko.

— Scuzaţi-mă, spuse el după ce a pus telefonul în furcă. Sunt convocat la Preşedinţie. Pentru ca ancheta dumneavoastră să meargă înainte, aş vrea să vă spun că ar fi extrem de profitabil să-mi raportaţi în timp util progresele pe care le faceţi. În cazul acesta, o să vă dau numărul de telefon direct şi pe cel de la domiciliu.

Malko înghiţi această cerere neaşteptată cu un zâmbet rece.

— Pretindeţi cam mult, colonele. După cum ştiţi, excelentele noastre relaţii nu ne permit să mergem atât de departe.

— Domnule Linge, sublinie M’Boukou. În prezent sunteţi în

pericol de moarte. Ştiu de la Hortense că ancheta a înaintat mult şi că sunteţi pe punctul de a-l găsi pe Alphonse Loukoula.

— Nu încă, spuse Malko, eu ştiu doar că trăieşte. Din nefericire, singura persoană care putea confirma acest lucru a fost asasinată…

Congolezul dădu din cap.

— Ştiu. Dar mai aveţi o pistă. Ceea ce vă ofer eu este o colaborare, sub forma unei protecţii apropiate care îi va descuraja pe eventualii dumneavoastră agresori. În schimb, de îndată ce îl veţi găsi, mi-l veţi preda pe Alphonse Loukoula. Ceea ce este normal, deoarece este congolez şi noi suntem în Congo.

Malko nu cedă.

— Colonele, ce vă împiedică că continuaţi ancheta cu poliţia congoleză?

Colonelul M'Boukou ezită câteva secunde să răspundă, fiind în mod evident încurcat.

— Nu pot încă. Să vă spun, încheie el. Sunt interese puternice în joc. De altfel, serviciile domnului Hauser nu s-au făcut deloc simţite, remarcă el cu perfidie. Numai o persoană neutră ca dumneavoastră, singură, dar perseverentă, ar putea să ajungă la un rezultat. O anchetă *oficială* nu ar scoate la iveală nimic.

— Sunt obligat să vă cred, spuse Malko, care nu înţelegea toate aceste şiretlicuri ale sumbrei intrigi africane.

— Trebuie să vă las, zise colonelul ridicându-se. Vă rog să vă gândiţi.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna, dar nu cu căldură, înainte de a ieşi, colonelul spuse cu o voce obişnuită:

— Domnule Linge, începând de mâine, doi dintre oamenii mei, cei mai de nădejde, vă vor supraveghea. O vor face cât mai discret posibil. Dacă voi descoperi că ascundeţi anumite elemente ale anchetei dumneavoastră, sunt forţat să vă expulzez de pe teritoriul congolez.

Când o reîntâlni pe Hortense Saboukoulou, Malko nu îşi putea ascunde furia. Manevra era clară: congolezii nu voiau ca CIA să-l poată interoga pe Alphonse Loukoula în legătură cu sabotajul avionului DC 10. Ipoteză verosimilă pentru că el putea face dezvăluiri care i-ar fi pus în încurcătură.

Evident, colonelul nu cunoştea ideea lui Thomas Hauser să-l facă să tacă definitiv pe Alphonse Loukoula… Nu ar ma avea decât să-l pună în mormântul care îi fusese deja pregătit, pentru ca lucrurile să intre în normal şi ca să nu se afle niciodată cine a pus borna în DC 10 şi de ce. Malko se află într-o situaţie

imposibilă. Hortense îşi dădu seama.

— Ştii, e viclean colonelul, nu-i spune baliverne, sublinie Altfel se va supăra foarte rău: Unde vrei să mergi acum?

— Trebuie să găsesc un telefon, spuse Malko şi să închiriez altă maşină.

— Du-te la poştă, îl sfătui ea. Eu am de făcut cumpărături, un şofer al colonelului trebuie să vină să mă ia. Pot să te duc şi pe tine.

Malko acceptă oferta ei şi coborâră în curte. Cum trecură de poartă Malko văzu în spatele lor un Peugeot 505 cu doi bărbaţi la bord, ce venea în urma lor. Şoferul era garda de corp a lui Hortense… Colonelul îşi ţinuse promisiunea. Malko era „protejat”.

Ajuns în faţa poştei, la intrarea în bulevardul Lumumbu, el se întoarse spre Hortense.

— Mă duc din nou la *Olympic* Voi veni să iau bagajele de la tine la sfârşitul zilei. Vei fi acasă?

— Prefer să trec eu pe la hotel, spuse Hortense, spre ora opt.

Din cauza şoferului, ei nu se sărutară. Malko pătrunse în clădire şi găsi o cabină liberă; formă numărul dat de Olga. Sună ocupat! El încercă de mai multe ori până când o voce de femeie răguşită întrebă în franceză:

— Cine este la telefon?

— Tania, tu eşti? întrebă Malko. Ne-am întâlnit ieri seară. M-ai lăsat cu prietena ta, Olga…

Tania Missitout râse din gât.

— A, domnul cu ochi aurii… Olga mi-a spus că aţi petrecut o seară plăcută.

— Excelentă, recunoscu Malko, dar aş dori totuşi să vă revăd; pentru alte lucruri.

— Bineînţeles, spuse Tania. Doriţi să treceţi astăzi pe la mine, eu nu lucrez. Întrebaţi de blocul ruşilor. Stau la apartamentul 143, etajul al treilea. Veniţi după prânz. Vom bea votcă.

Când ieşi de la poştă, Malko se simţi cu adevărat mai bine. Îngerii păzitori aşteptau afară. Pentru moment, el aprecia prezenţa lor. Dar ar fi trebuit s-o şteargă. Plecă pe jos să închirieze o maşină.

*

* *

Aleea Chaillu, umbrită de copaci, străbătea Ravena Ciad, urcând spre piaţa Maya-Maya. Pe partea dreaptă, Malko zări închisoarea, o clădire cam veche şi pătrată, în faţa căreia

santinela dormita. Aproape în faţă, în josul străzii, se afla un fel de construcţie veche de culoare neagră, cu apartamente ieftine din cărămidă roşie, construită pe piloţi, distrusă de umiditate, care ar fi făcut de râs chiar şi un cartier de magherniţe. Caroserii de maşini putrezeau în faţă. Acesta era blocul ruşilor.

Coborî şi parcă maşina în spate, într-un loc ce dădea direct spre un teren viran, plin de diverse rămăşiţe, ce cobora până în Havana Ciad. Îngerii săi păzitori se opriseră puţin mai departe.

Nu exista ascensor. Nişte puşti se jucau peste tot. El zări câteva rusoaice, îmbrăcate fără gust, ca nişte ţigănci, ce vorbeau cu nişte negri. Rufele atârnau la ferestre; un miros de varză, de murdărie şi de putreziciune îţi venea în nas. Era mai rău decât în cartierul negrilor. O luă pe o scară ai cărei pereţi erau atât de întunecaţi, încât păreau zugrăviţi cu funingine. Gunoaiele erau împrăştiate peste tot. Al treilea etaj nu era mai bun Aici domnea o căldură năclăită, greu de suportat. Malko era ud de transpiraţie când sună la uşa cu numărul 143.

Soneria nu funcţiona. Bătu şi auzi zgomotul unor zăvoare trase. Tania deschise, gata pentru sacrificiu. Era coafată frumos, cu părul negru, cu o gură mare, bine conturată, cu o bluză de mătase, fără sutien, destul de răscroită ca să-i ghiceşti mărimea sânilor; avea o centură lată care îi marca talia şi o fustă, ciorapi şi escarpeni. O răcoare plăcută domnea în apartament.

— Intraţi repede! zise ea.

Un frigider enorm ocupa un întreg perete din salon, închis cu un lanţ gros, zăvorât cu un lacăt masiv. În restul încăperii, era o harababură incredibilă.

În fund, era o cameră eu un pat mare şi scund, acoperit cu o cuvertură africană pestriţă. Mobilă nu exista aproape deloc, ci nişte cutii de carton stivuite peste tot... Uşa era blindată, închisă cu patru încuietori şi o bară de fier. Ferestrele aveau grilaj. Te-ai fi crezut într-o închisoare. Tania se aşeză pe un taburet foarte scund, descoperindu-şi cu generozitate coapsele.

— Aici trăim aproape ca oamenii de vizavi, sublinie ea. Din cauza hoţilor. Ei ştiu că depozitez mărfuri aici şi, încearcă să intre. O dată, l-am alungat pe unul cu focuri de armă în plină noapte, când încerca să-mi demonteze climatizorul ca să intre în casă...

În aparenţă era un apartamentul clasic congolez. Un motan mare persan, cu blana roşcată, veni şi se frecă de picioarele lui Malko.

— Ei, de ce aveţi nevoie? spuse Tania. În afară de mine...

Cel puţin era directă.

— Voi fi încântat să încep cu asta, sublinie Malko galant.

Tania îi zâmbi carnal.

— Asta va fi mai târziu. Olga nu vă ajunge? După părerea celor care au încercat-o, e o bucăţică grozavă… Eu sunt prea scumpă.

— Cum aţi aterizat în Congo? întrebă Malko.

Rusoaica ridică uşor din umeri.

— Ca şi celelalte. Eram vânzătoare la Gum în Moscova. Am întâlnit un student congolez care era la Universitatea Lumumba şi am devenit amanta lui. (Ea râse.) Nu m-aş mai întoarce acolo. În timp ce sovieticii beau ca nişte porci şi nu-şi regulează nevestele niciodată, el nu înceta să mă tragă în chestia aia enormă pe unde apuca. Îmi povestea că are o situaţie grozavă în ţara lui. Eu, cu cele două sute patruzeci de ruble şi trei ore cu metroul pe zi, eram într-o situaţie exasperantă din această cauză, l-am întrebat pe cei din KGB dacă pot să mă căsătoresc cu el şi mi s-a aprobat. Am obţinut un paşaport şi-am devenit Tania Missitout.

— Şi apoi?

— Eram o naivă, spuse Tania, cu un rânjet plin de amărăciune. M-am trezit în cartierul negrilor, pe „o parcelă” cu părinţii, surorile şi fraţii lui. Haleam manioc şi pui furat de pe tarabă. Soţul meu era funcţionar, muritor de foame pe viaţă… Dacă nu mi-aş fi găsit prietene, m-aş fi ţăcănit. Când m-am plâns consulului nostru, a rânjit şi mi-a spus că ar fi trebuit să mă căsătoresc cu un sovietic de nădejde, nu cu un negru şi că sunt o târâtură căreia îi plac penisurile mari…

Am simţit că înnebunesc în ziua în care fratele soţului meu a vrut să mă reguleze, explicându-mi că în Africa se împarte totul… Şi iată… mi-am reluat cetăţenia sovietică. Prin intermediul întâlnirilor pe care *Rezidentul* KGB[20] le organiza săptămânal ca să-i aducem ultimele bârfe ca să aibă ce să treacă în raportul pe care îl trimitea la Moscova şi pe care nimeni nu-l citea… Eu mă descurc. Apropo, beţi ceva? O votcă?

Ea se ridică, îşi netezi fusta peste fesele rotunde şi se îndreptă spre enormul frigider care înlocuia comoda obişnuită. Când îl deschise, Malko zări cutii de caviar de cinci kilograme îngrămădite una peste alta.

---

[20] Şeful sectei KGB. Persoană însărcinată cu recrutarea, formarea şi conducerea unei reţele de spionaj pe teritoriul unui stat străin sau într-un spaţiu continental (n. t.).

— Aveţi şi caviar? spuse el, profitând de ocazie. Puteţi să-mi vindeţi şi mie?

Tania luă sticla de Stalicinaia şi închise frigiderul la loc, sprijinindu-se de uşă ca şi când Malko avea de când să-i înfulece icrele negre.

— Nu din acestea! Este o comandă pentru Zair ce va pleca peste patru zile. Dar dacă doriţi, de îndată ce primesc următoarea tranşă, vă voi pune deoparte. Acum e o harababură la Moscova, încât nu mai eşti sigur de nimic. Dacă Perestroika continuă, o să ne trezim în aceeaşi situaţie ca şi negrii.

Încă o adeptă a progresului. Inima lui Malko bătea puţin mai repede. Primise încă o confirmare a venirii lui Alphonse Loukoula la Brazzaville. Făcu o altă mutare.

— Aş vrea o combină hi-fi completă, spuse el, însă eu sunt cam maniac. O aduceţi tot din Zair?

— Evident.

— Nu ar fi. Posibil să-l întâlnesc pe cel care v-o aduce ca să-i explic exact ceea ce doresc eu?...

Tania îl măsură din cap până în picioare, cu un zâmbet glacial.

— Vreţi să-mi luaţi pâinea de la gură... Nici nu se pune problema, acestea sunt micile mele secrete. Îmi spuneţi ce doriţi, îmi daţi un avans, fac comanda şi marfa soseşte cu următorul transport, dacă nu o saltă la vamă. Nu aveţi prea mult de ales.

— E sigur că vine peste patru zile?

Ea dădu energic din cap.

— Sigur.

— Bine, cât vreţi acum?

— Pentru combina Benz şi Olvesen. Cu toate opţiunile, douăzeci de mii de franci acum.

Malko scoase bancnotele şi le aşeză pe masa joasă, iar Tania le înhăţă imediat: Ea le împături, le strecură în geantă, se uită la ceasul Cartier fals şi spuse cu o voce mult mai dulce:

— Trebuie să ies. Puteţi să mă lăsaţi şi pe mine undeva? N-am maşină.

— Cu plăcere, spuse Malko.

Puse din nou lacătul ce proteja caviarul, verifică ferestrele şi, înainte de a ieşi, se apropie de Malko aproape să-l atingă. Apoi, atingându-i uşor cu buzele, îi spuse cu o voce plină de erotism:

— Când vei veni după combina hi-fi. O vom încerca împreună. De îndată ce o am, te sun la hotel.

Vârful ascuţit al limbii ei, ce se jucă o clipă cu limba lui Malko, prevestea foarte bine viitorul... Tania avea simţul comerţului.

Zăvorî cu grijă apartamentul şi ajunseră la noua Toyota Corvela a lui Malko.

— Eu merg la Beach, anunţă Tania.

Adică la debarcaderul pentru Zair. Coborâră în centru, trecând prin faţa somptuosului turn ELF şi pe lângă. Ambasada sovietică, apoi o luă pe drumul noroios ce ducea la Beach. Pe stânga lor, se afla un hotel decrepit, hidos şi negricios: *Cosmosul*, oferit de Uniunea Sovietică. Puţin mai departe, în faţă la Beach nişte grupuri discutau cu animaţie în mijlocul şoselei: totul se vindea şi se cumpăra. La intrarea în Beach, Malko zări o îmbulzeală confuză. Vameşii congolezi băteau ca la fasole călătorii ce soseau din Zair cu mărfuri de contrabandă, ameninţându-i cu sancţiunile cele mai dure.

Unii se aruncau în apă, alţii îşi încovoiau spinarea sub lovituri, agăţându-se de marfa lor amărâtă… Unul dintre ei, un negru mare şi deşelat, apăru cu faţa plină de sânge, cotonogit fără milă de doi vameşi ce îl snopiseră în bătaie cu lovituri de picior şi de baston. Pachetul i se deschise, scrumierele de malahit împrăştiindu-se peste tot, iar prietenii săi se năpustiră imediat asupra acestora ca nişte vulturi, în timp ce vameşii îşi isprăveau chelfăneala. Tania rânji:

— Tipul ăsta nu şi-a plătit „sistemul”… Toate acestea sunt prefăcătorii! Când vrei să treci, plăteşti. Am plecat, pe curând.

Ea coborî şi se îndreptă spre mulţimea gălăgioasă ce debarca de pe bac. Era o femeie şi jumătate. Malko plecă. Acum îi mai rămânea un singur lucru de făcut: să-l intercepteze pe Alphonse Loukoula. Şi asta nu avea să fie prea uşor. Între îngerii păzitori ai colonelului M’Boukou şi ucigaşul de Boris. Avea patru zile ca să-şi rezolve toate problemele.

Capitolul XVII

Malko îşi dădu seama că mai este urmărit de îngerii săi păzitori, în momentul când sosi la *Hotel Olympic.* Un taxi verde nu ezitase să intre în incinta hotelului şi trecuse pe roşu la semafor sub nasul unui poliţist ce se postase în faţă la BEC. Când tendinţa de a extorca bani a acestor funcţionari amărâţi, plătiţi sub valoarea muncii prestate, era bine cunoscută, trebuia ca şoferul să fie ferit de aceste tracasări. Ceea ce nu era cu siguranţă cazul unui *adevărat ş*ofer de taxi.

În loc să parcheze lângă peronul hotelului, Malko ocoli parchingul şi ieşi din nou spre Bulevardul Misiunilor. Taxiul nu avu timp să facă manevra şi se intersectară. În trecere, Malko distinse faţa turtită a şoferului şi, alături, ciocul şi mustaţa lui Boris…

Pulsul i se acceleră: vânătoarea începuse din nou. Coborî puţin, apoi reveni la hotel, urmat de „îngerii păzitori” oficiali.

Taxiul dispăruse. El parca maşina şi urcă în camera sa. Nu ştia un lucru capital: oare Boris îl văzuse în compania Taniei? Dacă se întâmplase aşa, situaţia era gravă. Se găsea între ciocan şi nicovală. Dacă Malko îi spunea rusoaicei ceea ce căuta cu adevărat, risca să nu o mai vadă niciodată, i-ar fi fost frică. Dacă ar tăcea, l-ar conduce pe Malko la Alphonse Loukoula, dar şi pe Boris…

Degeaba îşi bătea capul, o dată cu dispariţia lui Berenice, el nu vedea totuşi un alt mijloc, de a-l găsi pe Alphonse Loukoula decât prin intermediul Taniei. Brusc, o idee îi trecu prin minte. Se năpusti spre telefon şi-l sună pe Thomas Hauser.

— Trebuie să-l găsesc pe Jacky Marinarul, zise Malko. Este posibil?

— Normal, e deja pe mare, replică Thomas Hauser. Oricum, nu există decât staţia radio VHF de pe traulerul *Sundowner.* O să încerc. Care e mesajul dumneavoastră?

— Vin eu, spuse el, vă voi explica.

*

* *

Malko şi Thomas Hauser coborâră la al doilea etaj al Ambasadei Statelor Unite, în sala de transmisiuni unde se găsea şi cifrul, Malko explică ce doreşte şi operatorul de serviciu începu

să lanseze apeluri pe frecvenţa vasului *Sundowner.* Mai rămânea ca informatorul să asculte mesajele. Un sfert de oră se scurse fără rezultat. Thomas Hauser, prins cu problemele sale, urcă din nou în birou, lăsându-l pe Malko cu operatorul. Acesta îşi întrerupse transmiterea mesajelor urgente şi apoi le reluă puţin mai târziu. Se scurse un sfert de oră, după care, printre paraziţi, auziră o voce foarte slabă.

— Aici *Sundowner*, vă recepţionez slab. Vă ascult.

— Jacky, sunt Malko. Mă auziţi?

— Prost, spuse informatorul. Unde sunteţi?

— La Brazzaville. Dar dumneavoastră?

— Tot în port. Bulangii ăştia nu au piesa de care am nevoie. Ce doriţi?

Era delicat să-i comunice fără bruiaj ce dorea, dar Malko nu avea de ales…

— Vă amintiţi de prietena noastră, cea care a fost omorâtă? spuse el în microfon. Se ducea regulat la Brazzaville la nişte verişori. Am nevoie de adresa şi de numele lor…

Urmă o clipă de tăcere şi pârâiturile paraziţilor.

— Nu va fi prea uşor, spuse în cele din urmă Jacky Marinarul. Încerc. Unde vă pot găsi?

Malko îi dădu numărul de la *Olympic* şi orele la care putea fi găsit a doua zi. Peste patru zile, Alphonse Loukoula ar fi la Brazzaville pentru câteva ore, apoi va pleca din nou spre ascunzătoarea sa misterioasă. Cu condiţia să nu fi aflat de moartea lui Berenice. În Africa, chiar fără ziare, ştirile circulau repede… Dacă aşa stăteau lucrurile, el nu se va duce poate la întâlnirea cu Tania. Şi, cu siguranţă, nici la verişorii lui Berenice. Nu avea decât să se roage.

*

* *

Prost dispusă, Tania Missitout ajunse la *Rezidentul* KGB. Convocarea urgentă a acestuia o făcuse să piardă o întâlnire de afaceri foarte importantă. Dar, dacă voia să-şi păstreze paşaportul sovietic, era obligată să-şi păstreze bunele relaţii.

Oleg Kazimov era un funcţionăraş care îşi văzuse spulberate speranţele de a face carieră sub soarele african. Noua politică a KGB acorda puţină importanţă ţărilor „surori”, mai ales dacă acestea erau negre, iar bugetele simţeau din plin consecinţele acestui lucru. Nu-şi făcea nici o iluzie: Piaţa Dzerjinski trecuse deja Republica Populară Congo pe lista de pierderi şi de

cheltuieli. Oleg Kazimov trimisese degeaba rapoarte din ce în ce mai alarmante despre influenţa americană şi tendinţa lui Sassou N'Guesso spre multipartitism. Căci nu primea nici un răspuns, nici o directivă. Chiar se întreba dacă materialele lui sunt citite…

Cu toate acestea, menţinea legături strânse cu omologii congolezi. Dacă politica nu mai interesa pe nimeni, existau afacerile. O reţea ţesută cu răbdare, în cinci ani de zile putea servi la o mulţime de lucruri.

— Ce se întâmplă? întrebă Tania, aşezându-se într-un fotoliu adânc, din piele, foarte uzat, în faţa *Rezidentului.*

— Am să-ţi cer un mic Serviciu, îi explică rusului. E în legătură cu Edoura.

— Mai are chef să mă reguleze? mârâi Tania.

Nu era deloc prost. Generalul îşi exercita dreptul seniorului de a se culca primul cu rusoaicele stabilite în Congo, ceea ce îi permitea să economisească bani pentru celelalte amante.

Oleg Kazimov îi făcu un gest liniştitor.

— Nu, nu, nici vorbă!

Ultima dată, Edoura, o regulase pe Tamara în biroul lui înainte de a-i reînnoi permisul de şedere… Ea nu-şi făcea iluzii. Dacă nu ar fi fost el, ar fi fost altul.

— Atunci, are nevoie de o prietenă?

— Nu, spuse *Rezidentul* KGB, ar vrea să vorbească cu tine.

— Încetează, *tavarişci!* rânji Tania, maimuţoiul ăsta nu ştie să vorbească decât cu mâinile.

Rusul se întunecă la faţă.

— E o problemă serioasă, Tania Ivanovna, o problemă de stat. Nu mi-a spus mai mult. Te aşteaptă în această seară la birou la el, la ora şase. Să nu întârzii.

Oricum, el va afla de la Tania despre ce este vorba. Tania Missitout se ridică suspinând obosită.

— Mă duc doar ca să-ţi fac plăcere, Oleg Kazimov…

Oleg Kazimov o conduse până la uşă, mângâindu-i fundul în trecere.

— Ai motive serioase să rămâi aici! Se pare că la Moscova nu se mai găseşte deloc votcă…

— Eu mă descurc întotdeauna, replică Tania, plină de dispreţ. Fundul meu nu-i făcut doar pentru stat pe scaun.

*

* *

Aşezat comod pe terasa camerei sale, Malko admira luminile

din Kinshasa, acolo unde se ascundea Alphonse Loukoula. Înverşunarea de a-l lichida pe falsul „mort” vorbea de la sine: era, cu siguranţă, un martor care incomoda mulţi oameni. El ştia ce s-a întâmplat în realitate pe aeroport. Dar ştia oare să-i indice pe responsabilii *reali* ai atentatului. Chiar Issam Hadjez fusese doar un intermediar.

Şi comportamentul lui Thomas Hauser era la fel de neliniştitor. Cu certitudine. CIA pierduse trei agenţi importanţi în acest caz, dar de ce luase decizia de a-l lichida? De obicei, americanii reacţionează cu mai puţină patimă.

Ar fi dat orice ca să poată lua legătura cu Divizia Operaţiuni de la Langley. Numai că singurul mod de a ajunge aici era să-i ceară aprobarea lui Thomas Hauser… Avea impresia că se găseşte în mijlocul unui teatru de umbre. Cât despre Rafik, libanezul, el părea sigur de imunitatea lui pentru că nici măcar nu părăsise Brazzaville după ce o asasinase pe Miranda, târfa de la *Ram-Dam.*

Telefonul sună.

— O doamnă vă aşteaptă la recepţie, spuse funcţionarul.

Malko coborî şi o găsi pe Hortense Saboukoulou într-unul din fotoliile din hol. Împopoţonată în stil african, cu tunică şi turban, machiată şi plină de bijuterii, cu valiza lut Malko alături.

— Frumos din partea ta că ai venit, spuse Malko. Putem cina?

— Am o treabă în familie în seara asta, explică ea. Dar dacă vrei, mă poţi găsi mai târziu.

— M’Boukou nu vine în vizită la tine?

Ea îi aruncă o privire plină de furie.

— Din cauza ta m-a părăsit! Pentru o secătură mică de cincisprezece ani pe care a luat-o cu el în nord, într-o călătorie. Un cadou din partea unuia dintre subordonaţii săi.

— Sunt profund mâhnit, spuse Malko.

Hortense dădu din umeri.

— Nu-i nimic grav; sunt atâţia bărbaţi în Brazzaville care vor fi fericiţi să aibă o femeie ca mine.

— Te voi căuta în această seară, promise el.

— Fii atent, îl avertiză ea. Acum, acel Boris, pe care tu îl cunoşti, este pe urmele tale.

— Plus „gărzile tale de corp” care mă protejează.

O conduse şi, pe peron, ea se împinse puţin în el.

— Eşti un ticălos, ca toţi bărbaţii! suspină ea. Dar mă exciţi.

*

* *

Terasa *Black and White* era puţin mai aglomerată. Din cauza temperaturii potrivite, era unul din locurile cele mai plăcute din Brazzaville. Malko tocmai se aşezase la întâmplare, ştiind că poate Tania va veni. Nu putea să o alerteze pe tânăra femeie, urmărind-o prea mult. Însă hazardul putea aranja lucrurile… Cu cât va şti mai mult despre întâlnirea cu Alphonse Loukoula, cu atât şansele ar fi mai mari.

Două mâini îi acoperiră ochii şi o voce languroasă spuse:

— Ghici cine e?

Parfumul îl făcu imediat să-şi dea seama.

— Olga.

Rusoaica izbucni în râs şi se trânti lângă el. De această dată, ea purta o rochie de mătase mov, pe cât de lungă pe atât de sexy.

— Mă aşteptai, *golubcik*[21], întrebă ea.

— Nu speram să te văd…

În ochii albaştri ai Olgăi străluci o licărire de nelinişte. Puse picior peste picior într-un mod provocator, ca Malko să-i poată zări marginea ciorapilor şi pielea albă ce se ivea din ei.

— Crăp de sete, spuse ea comandând un Cointreau cu gheaţă. Şi târâtura aia de Tania mi-a tras clapa.

— Chiar aşa?! făcu Malko nu prea interesat.

Olga se aplecă spre el şi-i spuse pe un ton confidenţial:

— Reuşisem să fac rost de nişte jamboane pentru furnizorul ei de icre negre, dar nu aveam banii necesari. Afaceri care se fac la *Score.* Ea nu a venit, lucru ce nu-i stă în obicei. Chiar a telefonat să-mi spună că este obligată să se ducă la o întâlnire importantă.

Lui Malko i se aprinse un beculeţ. Putea fi o coincidenţă, dar şi altceva. Olga se apropie de el.

— Ce faci în seara aceasta? gânguri ea.

*

* *

Construcţia uriaşă din marmură roşie cu bare de metal la ferestre îi dădea întotdeauna fiori Taniei Missitout. Aici era nucleul Siguranţei Statului, unde pe timpul marxismului, s-au întâmplat multe orori. Controlul populaţiei continua, dar fără abuz de putere. Generalul Edoura întocmise dosare pentru toată lumea şi mulţi continuau să tremure din cauza lor. Chiar şi cei aflaţi în cele mai înalte sfere ale puterii. În cincisprezece ani de

[21] Porumbelule (n.a.).

ascultări telefonice, se înmagazinaseră ceva informaţii.

Tania mergea în urma soldatului, care, cu Kalaşnikovul la umăr, o conduse până la lift. Generalul o aştepta în uşa biroului său. Nu se schimbase deloc, scund de statură, cu o faţă perfect rotundă şi un zâmbet sclipitor, dar cu o privire dură, lipsită de expresivitate. Era în ţinută militară cu stelele pe umăr şi o centură de care atârna un pistol Makarov. Biroul lui era cufundat în penumbră. Îi făcu semn Taniei să ia loc într-un fotoliu de scai de culoare maro în faţa unei mese joase şi se aşeză şi el pe marginea canapelei.

— Tot ce vom discuta este strict secret! o avertiză congolezul.

Tania dădu din cap şi îşi aprinse o ţigară. Nu-i plăcea acest început.

Bineînţeles, spuse ea cu voce răguşită.

— Dumneavoastră sunteţi o prietenă a ţării noastre, continuă generalul, deşi unele dintre activităţi nu sunt deloc legale.

Tania simţi cum i se usucă gâtul. Asta mirosea a jecmăneală. Dar generalul congolez îşi puse părinteşte o mână pe a ei:

— Ştiu că viaţa e grea. Cât se poate de grea. Aţi cunoscut ieri un străin. Un anume Malko Linge. Un bărbat blond...

— Da, spuse Tania, dar nu-i ştiam numele.

— Dar cum a ajuns la dumneavoastră?

În privinţa aceasta, era ca şi căzută din nori.

— Nu ştiu exact, afirmă ea, cineva i-a dat numele meu. Îşi reamenajează apartamentul şi caută nişte lucruri pe care nu le poate găsi aici. Mi-a comandat o combină hi-fi şi mi-a dat douăzeci de mii de franci în avans.

Devenise volubilă. Generalul o urmărea cu atenţie. Interogase destui oameni ca să-şi dea seama dacă spune adevărul.

— Asta e tot? întrebă el.

Tania simţi din nou cum i se pune un nod în gât.

— Nu chiar totul, mărturisi ea cu un zâmbet lubric. El era absolut singur. Prietena mea Olga şi cu mine am cinat cu el i-am lăsat singuri. Olga mi-a spus că s-a culcat cu el.

Generalului îi păsa de asta cât negru sub unghie, fiind la curent cu mica reţea de prostituate a rusoaicei. Uimit, el insistă:

— Sunteţi sigură că nu uitaţi nimic?

Tania dădu uşor din cap.

— Absolut sigură.

Înfruntarea lor dură câteva secunde. Apoi, el îşi aprinse un trabuc Coiba procurat de prietenii săi cubanezi şi scoase un fum.

— Acest bărbat ne interesează. Avem motive să credem că el

complotează împotriva securităţii statului congolez.

Tania ridică sprâncenele mirată.

— De ce nu-l arestaţi?

L-ar fi convenit, căci ar păstra acontul… Generalul mai trase un fum din trabuc.

— Nu pot, spuse el, din anumite, motive dar trebuie să ştiu absolut *tot* ce face. Numele tuturor celor cu care întâlneşte.

Accentuase cuvântul *tot.* Tania se revoltă.

— Dar eu nu-l cunosc pe acest tip! Trebuie doar să-l anunţ când primesc comanda.

— Ei, bine. Încercaţi să-l revedeţi, o sfătui generalul. Mi-ar plăcea să aflaţi mai multe despre ei. Veţi veni să-mi daţi raportul aici în fiecare seară. Nu folosiţi *niciodată* telefonul. Dacă vă cere să-i prezentaţi vreo persoană, anunţaţi-mă imediat. Acum, cineva vă va conduce. Puteţi să-i transmiteţi şi lui informaţiile.

El se ridică, marcând sfârşitul întrevederii. O conduse până la uşă şi reveni, apoi se aşeză la birou şi trase vârtos din trabuc. Era stupefiat. Rusoaica îi spusese tot ce ştia. În acest caz, de ce a mai contactat-o agentul CIA? Misiunea lui în Congo era de a-l găsi pe Alphonse Loukoula. Povestea pe care i-o spuse Taniei era falsă. Şi rusoaica fusese singura legătură pe care o contactase de la întoarcerea lui din Pointe-Noire. Toate activităţile acestui agent CIA aveau legătură cu obiectivul său. Deci, el credea că Tania îl poate duce la Alphonse Loukoula. Chiar dacă ea nu-şi dădea seama de acest lucru. Ridică receptorul şi o chemă pe secretară.

— Invită-l pe Mohammed.

*

* *

Mohammed Tarki părea şi mai firav ca de obicei. Parcă mai slăbise. Mâna lui, numai piele şi os, dispăruse în cea a generalului Edoura. Plutea în cămaşa sa verzuie fără cravată. Nasul rămăsese doar o muchie osoasă şi toată vitalitatea se cuibărise în micuţii ochi negri înfundaţi în orbite.

— Boris m-a dezamăgit! începu deodată generalul Edoura.

Libianul făcu un gest de neputinţă.

— Eu i-am dat totuşi ordine precise. A avut ghinion.

Edoura alungă ghinionul cu un gest sec făcut cu trabucul său.

— Nu trebuie să regretăm trecutul. De acum înainte, Boris ascultă de alte ordine. După cum ştii, îi redăm libertatea pentru că nu am putut să-l eliminăm pe agentul americanilor şi avem de

gând să ne folosim de el.

Mohammed Tarki tresări.

— Cum?

— Permiţându-i să ne conducă la Alphonse Loukoula. I-am dat ordin lui Boris să nu mai încerce nimic împotriva agentului CIA. Sunt sigur că e pe urmele lui Loukoula. Vom împuşca doi iepuri dintr-o lovitură: îl vom lichida pe acest tip şi-l vom pune, în sfârşit, pe ticălosul de Loukoula la locul lui în mormânt.

— Eşti sigur de asta? întrebă Mohammed Tarki.

Generalul Edoura râse vesel.

— De această dată, lasă-mă pe mine. Îţi voi trimite capul lui Alphonse Loukoula înainte de a-l îngropa, chiar la ambasadă. Îl vei putea fotografia şi trimite fotografia şefilor tăi.

Se ridică şi-l conduse pe libian până la uşa biroului, apoi reveni să-şi termine trabucul aşezându-se într-unul din fotolii.

Interesul său fără limite pentru acest caz avea o motivaţie precisă. Valiza-capcană sosise în Congo împreună cu valiza diplomatică libiana, la Brazzaville. Pentru a pune agenţii pe piste greşite, Mohammed Tarki i-a trimis-o lui Issam Hadjez, la Pointe-Noire. Acesta din urmă pretinsese că valiza a sosit din Coasta de Fildeş. O singură persoană cunoştea adevărul. Dacă, odată prins, Alphonse Loukoula ar face mărturisiri complete, ar pune sub acuzaţie această persoană, care ar vorbi de nevoie.

Deci, s-ar ajunge la Mohammed Tarki, protejat şi prieten al generalului Edoura… Chiar cu puterea de care se bucura, acesta din urmă nu ar mai putea scăpa. Trebuia, cu orice preţ ca Alphonse Loukoula să dispară fără urmă.

*

* *

Olga se arăta din ce în ce mai provocatoare, comportându-se aproape ca o maimuţă în călduri. Malko se întreba cum ar putea scăpa de ea… Brusc, ea se întoarse şi strigă:

— Iat-o pe târâtura de Tania!

Malko urmări direcţia privirii sale şi zări o maşină care tocmai se oprise lângă trotuar. Tania era aşezată alături de şofer, aparent absorbită de discuţia aprinsă cu el. Când ea deschise portiera, bărbatul o deschise pe cea din partea lui. Când acesta coborî din maşină, Malko avu senzaţia că primeşte o lovitură de pumn în stomac. Acesta era Boris!

Tania fusese deci „ciupită”! Capcana se închidea. Nu trebuia ca Boris să-l zărească. Se întoarse spre Olga:

— Prefer să nu mă vadă, făcu el, o să vă las.

Rusoaica îşi înfipse unghiile în coapsă şi îl întrebă pe un ton aproape dureros:

— Nu-ţi mai plac?

— Ba da, spuse Malko.

Olga nu dădu importanţă reţinerii lui.

— Ah, înţeleg! făcu ea, nu vrei să plăteşti suprataxa! Bun, şterge-o, ne întâlnim unde vrei tu. Îi voi spune că sunt moartă de oboseală.

— La Hotel *Olympic,* făcu Malko, camera 323.

— Perfect, afirmă rusoaica, sunt acolo într-o oră.

Malko o luă din loc. Discuţia între Tania şi Boris continua. Ajunse la maşină şi se îndepărtă făcând un ocol. Dacă Jacky nu reuşea, urma să aibă mari probleme…

*

* *

— E o doamnă jos care întreabă de dumneavoastră, anunţă vocea melodioasă a recepţionerei.

— Spuneţi-i să urce, făcu Malko.

Nu se încredea în manifestările ei în public… Cu bustul gol, merse să deschidă uşa.

Tania Missitout, cu picioarele puţin depărtate, cu privirea de târâtură foarte pătrunzătoare şi gura mare roşie, îi adresă un zâmbet provocator. Îşi schimbase taiorul cu o fustă şi un pulover care îi puneau în evidenţă formele corpului… Ea intră în cameră, îşi aruncă geanta pe pat şi se întoarse spre Malko.

— Sper că este o surpriză plăcută, spuse ea ştrengăreşte.

Capitolul XVIII

Dacă Malko nu ar fi văzut-o pe Tania Missitout discutând aprins. Cu Boris, ar fi crezut că ţine pur şi simplu să nu piardă controlul asupra unei mine de aur. În tot cazul, sau Olga îi povestise baliverne, sau Tania era mai puţin credulă decât credea ea… Rusoaica se aşeză pe pat, foarte comod, uitându-se la Malko.

— Olga avea un alt angajament, explică ea. Am crezut că nu-i veţi purta pică că vă trage clapa… Cu condiţia să o înlocuiesc eu.

— Drăguţ din partea dumneavoastră, spuse Malko. Să mergem să cinăm.

Ea îi bară drumul, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută cu multă pricepere până ce simţi că dorinţa i se trezeşte. Mulţumită, îşi dezlipi gura de a lui şi îşi lăsă puţin capul pe spate, apoi îi spuse pe un ton batjocoritor:

— În plus, cu mine aveţi un avantaj! Este gratuit! Din când în când, îmi permit acest capriciu…

Exact în această clipă, Malko ştiu că ea joacă teatru: Tania nu obişnuia să dea *ceva* gratuit, nici măcar să spună cât e ora… Totuşi, pântecele ei se lipea tot mai tare de el. Văzând că Malko ezită, ea râse cu răceală.

— Vă este frică de SIDA? Putem face şi altfel.

Ea îngenunchease deja în pat şi desfăcea catarama de la centura. În mod vizibil, Tania cunoştea un singur fel de a dialoga cu bărbaţii. Malko o prinse de subsuori şi o ridică. Era inutil să se întreacă în şiretenii.

— Nu despre SIDA e vorba, făcu el. Vreau doar să vă scutesc de o corvoadă.

Privirea Taniei oscilă. Ea nu se aşteptase la vreo rezistenţă din partea lui… O forţă să se aşeze pe pat.

— Tania, continuă el de această dată în rusă, nu există nici un litigiu între noi. Însă putem să ne facem enorm de mult rău unul altuia.

— Eşti rus?

— Nu, spuse el, dar dacă îi comunici numele meu *Rezidentului* KGB de aici, iar el îl transmite la Moscova, atunci, te va sfătui probabil să mă ajuţi.

De la misiunea sa la Moscova, Malko credea că are un credit

pe lângă KGB, până atunci eternul lui duşman[22]… Era în tot cazul o şansă de încercat.

— Nu înţeleg, obiectă Tania, revenindu-şi, *Rezidentul* nu mi-a vorbit niciodată de tine… Cine eşti…

— I-ar fi fost foarte greu! recunoscu Malko. Nu ştie cine sunt şi nici de prezenţa mea la Brazzaville. Cu toate acestea, numele meu este cunoscut de superiorii săi. Chiar foarte cunoscut. Problema nu este asta. Nu lucrez pentru KGB, ci pentru o altă ţară.

Tania îl asculta cu gura căscată.

— De ce îmi spui toate acestea?

— Pentru că eşti într-un fel neutră şi am nevoie de tine, replică Malko. Ştiu că ai fost „recrutată” de oameni care nu-mi vor binele. Dacă tu le spui cine sunt, afacerile tale riscă să sufere chiar din acest motiv.

— Cum aşa! se revoltă ea. Aceasta e…

Malko o opri.

— Nu îţi cer nici un nume! Nu sunt sigur de identitatea celor care te-au contactat. Însă, eşti în pericol.

Ea îl fixă, sincer uimită. Şi descumpănită în acelaşi timp.

— Atunci, după tine, ce ar trebui să fac eu?

— Nimic, spuse Malko. Mai ales să nu faci nimic. Nu trebuie să ne mai întâlnim.

— Dar comanda ta?

— Păstrează banii.

Simţi că ezită şi se hotărî să mai facă un pas.

— Ţi-au pus întrebări despre bărbatul căruia trebuie să-i livrezi caviarul?

— Nu, de ce?

— Să nu-l pomeneşti niciodată! îi recomandă Malko. Dacă ai face-o, rişti să-ţi distrugi reţeaua comercială şi poate chiar mai rău. Presupun că ai multe legături comerciale…

— Da, bineînţeles.

— Perfect. Când te întâlneşti cu el?

— Ţi-am spus, peste trei zile. La…

— Nu-mi spune!… Şi nu da nimănui de bănuit că există o legătură între mine şi acest bărbat. Pentru că aceşti oameni l-ar scoate imediat afară din circuit, dacă înţelegi ce vreau să spun…

Tania părea complet debusolată. Se încruntă şi întrebă:

---

[22] Aluzie la SAS nr. 99 – *Misiune la Moscova*, în versiunea românească, *Complot împotriva lui Gorbaciov*, (n. t.).

— Îl cunoşti?

Malko avu pentru câteva fracţiuni de secundă o îndoială oribilă: şi dacă traficantul care venea din Zair n-avea nimic de a face cu Alphonse Loukoula? Dar realiză de îndată că fugarul nu se plimba sub adevărata sa identitate. Vru, totuşi, să-şi ia o piatră de pe inimă.

— Cum l-ai cunoscut?

— Printr-un zairez cu care lucram înainte… Mi l-a prezentat pe Antoine pentru că el părăsea Kinshasa.

— De mult?

— Stai puţin… în noiembrie trecut. Aproximativ, acum un an. Dar de ce îmi pui toate aceste întrebări? Cine eşti tu? Toate astea mă înspăimântă.

Existau prea multe coincidenţe. Totul se brodea: Antoine era Alphonse. Malko puse mâna pe coapsa tinerei femei, cu un zâmbet liniştitor.

— Tania, să mergem să mâncăm şi apoi *nicevo*[23]*!* Dacă te întreabă, vei spune că nu înţelegi. Ar fi la fel de util să cauţi să mă întâlneşti aici, la hotel, chiar de mâine. Să-mi laşi mesaje la care, bineînţeles, nu voi răspunde. Pentru ca ceilalţi să nu spună că lucrăm mână-n mână.

Tania dădu afirmativ din cap.

— *Haraşo.*

În momentul în care ieşeau pe uşă, Malko zise:

— Mai am o singură întrebare. La ce oră ai întâlnire cu Antoine peste trei zile?

— La ora zece seara, răspunse Tania, dar poate că va întârzia. Condiţiile de trecere nu sunt întotdeauna uşoare.

— Mulţumesc, spuse Malko.

În ascensor, ea se lipi brusc de el, dar nu în acelaşi fel şi murmură cu o voce schimbată, mai puţin metalică:

— Pot să rămân totuşi cu tine, imediat după masă. E aşa de mult de când nu am mai făcut-o în stil rusesc.

*

* *

Tania plecase. Făcuseră dragoste şi fusese foarte plăcut. Avea o tehnică extraordinară şi cele trei pahare de Gaston de Lagrange pe care le băuse după cină îi puseseră în valoare şi mai mult temperamentul slav. O panteră pe care Malko o îmblânzise timp de o oră, călărind-o ca pe o iapă. Frecându-se de el,

[23] Fie ce-o fi! (n. a.).

fermecătoare şi udă leoarcă… Conveniseră că, dacă Malko o suna, urma să se întâlnească peste o oră jos, la ea acasă. Trebuia să prevadă şi un posibil eşec din partea lui Jacky Marinarul. În acest caz, Malko ar fi obligat să-şi asume riscul uriaş de a-l găsi pe Alphonse prin Tania. Prefera să nu se gândească la această posibilitate…

Cu fereastra deschisă, pentru a profita de răcoarea nopţii tropicale, Malko încerca să recapituleze elementele acestui caz complicat…

Mulţumită eforturilor sale, reuşise să dea de urma lui Alphonse Loukoula. Nici nu se gândea să-i scape printre degete în ultima clipă…

Hotărârea era luată: nu-l va preveni nici pe Thomas Hauser şi, bineînţeles, nici pe colonelul M'Boukou. Voia mai întâi să-l interogheze el însuşi pe Alphonse Loukoula. Evident, acest lucru avea să-i pună o problemă de logistică. Era imposibil să-i interogheze acasă la Hortense care l-ar fi avertizat de îndată pe fostul ei amant… Trebuia, cu orice preţ, să găsească o soluţie.

*

* *

Telefonul îl trezi aproape de ora şapte dimineaţa. Legătura era aşa de proastă, încât crezu că este o greşeală. Apoi recunoscu vocea lui Jacky Marinarul şi pulsul se acceleră.

— Unde sunteţi? întrebă el.

— La poşta din Pointe-Noire, ţipă informatorul în aparat. Voi veni…

— Veniţi?

— Îhî! Nu-mi găsesc piesa pentru turbină aici la Pointe-Noire. E un tip din Brazzaville care spune că o are. Iau imediat avionul. Vreji să ne întâlnim pentru o haleală. Există un loc retras aproape de dumneavoastră, îi zice *Le Terroir*[24]. Chiar alături de Ambasada Libiei.

— Perfect, spuse Malko.

— Apropo, adăugă Jacky, am informaţia pe care o doreaţi…

Profitând de faptul că legătura era din ce în ce mai proastă, Malko închise telefonul. Aveau toate şansele să fie ascultaţi.

Dimineaţa trecu încet. Nu mai primise nici un telefon. Adversarii se supravegheau reciproc. Malko se ruga ca Tania să nu-l trădeze. Din fericire, se gândea că o satisfăcuse destul de bine ca să nu se răzgândească. Aparent. Alphonse Loukoula

[24] Restaurant cu specific local, (n.t.).

devenise unul dintre cei mai importanţi clienţi ai ei. Risca să-l piardă oricum, dar asta ea nu o mai ştia…

*

* *

Le Terroir era un restaurant în aer liber care nu făcea impresie, cu o boltă acoperită cu verdeaţă. La ora asta era complet gol. Malko, din ce în ce mai neliniştit, bea o votcă aşteptându-l pe Jacky Marinarul. Era aproape două fără un sfert şi ospătarii începeau să-l privească curioşi. Se hotărî să comande: o salată de avocado şi o tocană de mistreţ african. După treizeci de secunde. Jacky Marinarul îşi făcu apariţia, cu ochii mai albaştri ca niciodată, în costum de blue-jeans, neras.

Înainte de a se aşeza, comandă un Johnny Walker dublu şi. Rânji:

— Eu nu aştept să vină noaptea ca să atac… Este cel mai bun antidot împotriva amibelor.

— Mi-a fost frică să nu fiţi prea palavragiu. Am întrerupt legătura.

Jacky râse cu viclenie.

— Aţi procedat foarte bine, dar nu aş fi spus nimic compromiţător.

— Aţi putut obţine informaţia?

Jacky îşi termină scotch-ul înainte de a-i răspunde:

— Ei drace! Nu a fost uşor. Toate fetele care lucrau la firma „La Belle Creature” au amuţit de tot. Noroc că vorbesc puţin limba ţării. A trebuit să duc tratative şi în cele din urmă m-au lăsat să scotocesc printre catrafusele lui Berenice şi am găsit asta.

Îi întinse o hârtie lui Malko. Un fel de plan. Reprezentând un cartier din partea sudică a oraşului Brazzaville, sensul giratoriu de la Djoue, Drumul Naţional numărul 1 ce duce spre Pointe-Noire, un cartier cu străzi perpendiculare ce traversau bulevardul Fulbert Youlou. O stradă era subliniată cu roşu: strada M’Bama. Numărul 12.

— Verişoara se numeşte Micheline Bangoli, explică Jacky Marinarul. Locuieşte în centrul cartierului Makelekele.

Era o informaţie preţioasă. Totul se potrivea: era aproape de fluviu şi de torentele din Kintambou, acolo unde, după cum spusese Berenice, îşi întâlnise amantul pentru prima dată.

— Mulţumesc, spuse Malko. Ce s-a întâmplat cu Eugenie?

Jacky Marinarul dădu din cap copleşit.

— Tot nu vă învăţaţi minte! Târâtura aia trebuie să fie acum hrană pentru peşti… La urma urmei, chiar şi fără o ureche, este încă foarte atrăgătoare şi bună de cordit. Până la noi ordine, mă va însoţi în expediţia de pescuit. Micuţa cealaltă nu vrea să meargă.

— Aţi lăsat-o pe *Sundowner*? se nelinişti Malko.

— Sigur! Sub paza echipajului. Oricum, este legată cu cătuşe de o ţeavă. Băieţii mei ştiu că, dacă ea o şterge, mai întâi o voi căuta şi apoi vor fi cu toţii concediaţi: şi, apoi, cum au o foame…

Nu se schimbase. Devora mistreţul stropit din belşug cu Johnny Walker ca şi când ar fi fost ultima lui masă… La desert, se aplecă spre Malko şi peste banana flambată şi îl întrebă încet:

— Mai aveţi Kalaşnikovul?

— Da.

— Nu vreţi să facem un schimb?

— Cu ce? întrebă Malko uluit.

Jacky afişă un zâmbet cinic.

— Am aici un cumpărător pentru el. Un tip care vrea să spargă o bancă la Kinshasa. Plăteşte în dolari. Patru mii… Vi-l pasez pe ăsta în loc.

Puse pe masă un pachet înfăşurat în hârtie uleioasă care părea foarte greu.

— Este un Herstall cu paisprezece focuri, anunţă Jacky. Funcţionează. L-am demontat. Există un percutor şi restul; e mai lesne de mânuit în oraş decât maşinăria cealaltă. Dar pentru o bancă, e cam uşor…

Malko fu nevoit să accepte schimbul.

— Şi asta mă aranjează, recunoscu el. Să ne întoarcem la hotel să facem schimbul.

Negocierile se purtară în camera lui Malko. Era o surpriză plăcută, cu atât mai mult cu cât Flerstall-ul avea un încărcător de schimb… înainte de a-l părăsi pe Jacky, Malko întrebă:

— Vă pun o întrebare care trebuie să rămână între noi. Ce părere aveţi despre Thomas Hauser?

Jacky Marinarul se uită la ei derutat.

— Thomas Hauser? Nu cunosc mare lucru despre el. De fiecare dată când venea la Pointe-Noire şi eu eram acolo, aveam câte o scurtă întâlnire. Cam le bea, dar asta nu-i o crimă.

— Ce făcea la Pointe-Noire?

— Nu ştiu nimic… Treburile obişnuite. Ridica materialele din căsuţele poştale. Contacta legăturile. Cred că avea o reţea. De ce?

— Doar aşa, spuse Malko.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Jacky găsise piesa pentru turbină şi plecă din nou la pescuit de crevete.

— Sper că v-am fost de folos, conchise el.

— Mai mult decât credeţi, spuse Malko.

*

* *

La numărul 12 pe strada M'Bama, era o baracă cu acoperiş din tablă ondulată, asemănătoare cu toate celelalte învecinate. Puţin mai departe, se afla o mică băcănie. Nişte puşti se jucau pe o grămadă de gunoi, iar femeile găteau în aer liber. Nimic deosebit… Malko efectuase o rupere de filaj grozavă, ca să se descotorosească de îngerii săi păzitori şi apoi nici măcar nu se oprise în faţa casei lui Micheline Bangoli.

La ce bun să-i alerteze pe verii lui Berenice? Nu ştia dacă aveau vreo modalitate de a-l avertiza pe Alphonse Loukoula… După ce îşi parcă maşina, plecă pe jos să cerceteze împrejurimile, încercând să anticipeze ce va face fugarul. După toate probabilităţile, el va merge mai întâi la întâlnirea cu Tania şi apoi o să o caute pe Berenice.

Dacă mergeai pe *o* străduţă cu pământ bătătorit perpendiculară pe strada M'Bama, ajungeai într-o zonă mlăştinoasă, un fel de „deltă" a râului Makelekele, aproape secat. Dădu peste nişte buruieni, nisip, nişte pirogi şi o barcă mare de agrement eşuată, care va pluti din nou pe valuri în sezonul ploios. Această zonă se întindea pe doi kilometri şi părea perfectă pentru o debarcare clandestină. Cu atât mai mult cu cât vuietul torentelor, care erau foarte aproape, putea să acopere eventual zgomotul unui motor. În acest loc, fluviul Congo măsura exact un kilometru şi malul zairez era aproape pustiu…

Malko se urcă din nou în maşină. Nu mai erau decât trei zile de aşteptare. Miza totul pe venirea lui Alphonse Loukoula. Având în vedere dificultăţile de comunicare, trebuia să ignore moartea lui Berenice. După ce îl recupera pe Loukoula, trebuia să se descotorosească de adversari şi de oamenii colonelului M'Boukou.

Capitolul XIX

Nemişcat la volanul Toyotei sale, Malko aştepta să se facă ziuă. Mai dura câteva minute. Cu excepţia maşinii lui, în parcarea terenului de golf din Brazzaville nu se găsea nici un alt vehicul. Din cauza căldurii, oamenii jucau dimineaţa. Terenul de golf se găsea la capătul Bulevardului Caravanelor, care şerpuia pe colina aflată de-a lungul drumului numărul 1, după podul metalic de peste Djoue. Cale puţin folosită, deoarece deservea numai cartierul negrilor, o zonă locuită de străini şi golful. Vederea era splendidă: la nord, cursul sinuos al râului Djoue, la sud, maiestuosul fluviu Congo, cu torentele din Kintambou. În cursul ultimelor trei zile, Malko reperase un anumit număr de locuri, dar, în cele din urmă, pusese ochii pe acesta, cel mai potrivit planurilor sale. Părăsise *Olympic Patace,* cu două ore mai devreme, timp în care trecuse printr-o serie de încercări înverşunate pentru a asigura o rupere de filaj perfectă.

După aceea, sigur că nu mai este urmărit, se pierduse în circulaţia intensă a bulevardului Djoue pentru ca, în cele din urmă, să o ia pe acest drum pustiu şi înfundat. Dacă l-ar fi urmărit vreo maşină, ar fi reperat-o fără probleme. Acum, protejat de întuneric, se pregătea să coboare din nou spre „ţinta” sa. Rezultatul investigaţiilor sale avea să se vadă în orele care urmau.

Dacă Alphonse Loukoula nu apărea, nu avea decât să ia avionul înainte ca adversarii săi să-l taie în bucăţi… Ultimele trei zile se scurseseră într-un calm înşelător. Cum era prevăzut, Tania Missitout lăsase mai multe mesaje la hotel. Pentru a fi lăsat în pace, îi explicase lui Thomas Hauser că este pe o pistă şi nu vrea să i se pună întrebări. Cufundat în mahmureala alcoolică, şeful centralei nu insistase deloc. În fiecare zi, părăsea biroul pe la ora două şi se întorcea acasă să-şi facă siesta în compania unei sticle de Johnny Walker…

În mod ciudat, Boris şi prietenii săi nu se mai arătaseră. Pentru a-și omorî timpul și a-i înşela pe îngerii păzitori ai colonelului M’Boukou, crease impresia unei activităţi reale. Deplasându-se mult prin Brazzaville şi mergând frecvent la Ambasada americană.

În fiecare seară o întâlnea pe Hortense Saboukoulou la ea

acasă. În urmă cu două zile, ea îl aşteptase într-o rochie din jerseu fin ca o piele, mulată pe corp, cocoţată pe escarpenii roşii. Rezemată de o consolă, construită în planuri oblice de Claude Dalie, una dintre piesele cele mai luxoase ale mobilierului său, dorise să o posede în picioare, ridicându-şi, pur şi simplu rochia sub care nu purta nimic. El o întorsese apoi cu spatele, lipindu-o de oglinzi, profitând fără nici o reţinere de bazinul ei, chiar în această poziţie. Privirile lor se întâlniră în oglinda atârnată de perete, în timp ce Malko „naviga” în sexul ei. Era o mică fantezie a negresei, în urmă cu o zi, Hortense îl primise pe Malko într-o ţinută diferită: o bluză scurtă de muselină neagră şi transparentă şi o fusta de vinilin negru atât de strâmtă, încât abia putea să meargă.

— Întotdeauna am avut chef să mă deghizez în târfă, murmurase Hortense cu vocea ei răguşită.

Ea îl obligase să-i administreze o felaţie divină, în genunchi pe blana de zebră, înainte de a se lăsa pătrunsă de un Malko dezlănţuit. Fusta nu mai servea la nimic: Malko o rupsese în două în elanul său. Îmbrăţişarea lor nu depăşise mai mult de treizeci şi nouă de secunde, însă plăcerea lui atinsese acel paroxism. Încât avusese senzaţia că aceasta durează de o veşnicie.

Hortense se folosea de el ca de o jucărie sexuală. Ca pentru majoritatea africancelor, sexul avea şi pentru ea puţină legătură cu sentimentele. Făcea dragoste pentru bani, plăcere sau şi una şi alta. Cu Malko, ea îşi satisfăcea toate fanteziile de târfuliţă tropicală.

Şi în această seară, aveau întâlnire. Nu voise să o pună în gardă. Privind cadranul luminos al ceasului, se întreba în ce ţinută îl va aştepta. Se făcuse nouă şi douăzeci şi cinci de minute. Reveria se sfârşise. Întinse mâna şi se asigură că putea apuca cu uşurinţă Herstall-ul strecurat sub scaun, cu cartuş pe ţeavă.

Noaptea cufunda în întuneric terenul de golf pustiu. Porni maşina, iar zgomotul motorului i se părea asurzitor. Fără să aprindă farurile, rulă până în cartierul negrilor şi aşteptă ca o maşină să părăsească unul din bungalouri pentru a se strecura în spate. Nimic suspect.

O luă pe drumul naţional de-a lungul fluviului, trecu podul peste Djoue şi se îndreptă din nou spre centru. Era imposibil să ajungi direct pe strada M’Bama fără să o iei iarăşi pe bulevardul Fulbert Youlou ca să ajungă pe bulevardul Djoue. Făcu un ocol de un kilometru. Circulaţia era intensă şi nu se temea că o să fie

reperat.

Ajuns în cartier, încetini din cauza copiilor şi a pietonilor care traversau la întâmplare prin toate locurile. Nu era cazul să aibă un accident; observase la capătul străzii M'Bama o mică înfundătură întunecată unde îşi putea parca Toyota. Vederea, unei maşini străine îl putea alarma pe Alphonse Loukoula, în acest cartier în care nu prea existau automobile.

Opri motorul şi stinse luminile, apoi aşteptă ca fundătura să fie pustie pentru a putea ieşi de acolo. Cu Herstall-ul băgat la centură sub cămaşă, ajunse în stradă – protejat de întuneric. Oamenii treceau pe lângă el fără să-i acorde atenţie. Albii veneau frecvent în acest cartier ca să vadă artizanatul sau să angajeze personal.

În faţa numărului 12, se afla o casă abandonată, pe trei sferturi demolată, pe care o reperase deja. Trebui să treacă de trei ori pe lângă ea pentru a se strecura fără să-l observe cineva. Apoi, pitit printre ruine, verifica câmpul de vizibilitate. Intrarea la numărul 12, adică o gaură în zidul de piatră, era perfect vizibilă. Nu mai avea decât să aştepte… Rumoarea oraşului fremăta în jurul lui, un motan se furişă pe o grămadă de gunoi. Doi bărbaţi se certau puţin mai departe. Ascuns în spatele bucăţii de zid, se întreba dacă Alphonse Loukoula o să vină. Şi în acest caz, dacă era singur. Tania putea să se fi răzgândit din nou. Dacă ea menţionase numele de „Antoine", şefii lui Boris puteau să facă legătura.

*

* *

Tania Missitout strivi nervoasă a cincea ţigară. Antoine întârzia. Rezemată de un Suzuki 4x4, ea îşi număra bătăile inimii. Fluviul Congo clipocea la câţiva metri în faţa ei, lin şi întunecat. Câteva lumini jalonau malul din faţă.

Rusoaica se găsea la capătul unui drum mic şi noroios care pleca din Drumul Naţional nr. 1 până la staţiunea agricolă experimentală, Ferma Mafouta, situată între drum şi fluviu, nu departe de torentele din Kintambou. După Ferma Mafouta, drumul se transforma în hârtoape, ajungând pe marginea mlăştinoasă a fluviului.

Ea şi Antoine folosiseră deja acest loc de întâlnire. Totul se desfăşura mereu foarte bine. După plata şi schimbul mărfurilor, ea îl lăsa pe Antoine undeva pe bulevardul Djoue cu caviarul. Totuşi, în această seară, ea era foarte nervoasă. De trei zile,

Boris nu o slăbea, deranjând-o de mai multe ori pe zi, punându-i mii de întrebări, chiar ameninţând-o. În urmă cu o zi, dăduse buzna în apartamentul ei şi stătuseră de vorbă timp de trei ore. O înţepase în coapse şi în burtă cu baioneta.

Voia să ştie de ce străinul blond nu-i mai dăduse nici un semn de viaţă! Degeaba îi spusese Tania că nu ştie, că el o fixa cu ochii lui migdalaţi şi privirea halucinată, spunându-i că minte. Ea nu cedă. A două zi, după seara petrecută cu Malko, se dusese valvârtej la Ambasada sovietică pentru a-i povesti *Rezidentului* ce se întâmplase. Oleg Kazimov trimisese de îndată un telex codificat în Piaţa Dzerjinski, cerând instrucţiuni. Miracol, patru ore mai târziu, primi un răspuns: Malko Linge, agent al CIA, nu trebuia să fie considerat în împrejurările actuale, un adversar al Uniunii Sovietice. Atitudinea cerută era o neutralitate binevoitoare, fără a se amesteca totuşi în treburile congolezilor. Oleg Kazimov o sfătuise pe Tania să nu-i furnizeze nici o informaţie lui Boris.

Fără nici o legătură cu Malko. Ea se pregătise pentru întâlnirea sa de afaceri cu Antoine. Boris o mai sunase încă de două ori, obţinând acelaşi răspuns: nu, nu avea nici o noutate despre străinul blond.

Ea tresări deodată. O lumină tocmai sclipi de trei ori la suprafaţa apei! Ciuli urechile şi auzi un zgomot slab de motor. Antoine sosea! Se întoarse să se urce în maşină, dar crezu că i se opreşte inima. Un bărbat, ascuns în tufişuri, la vreo zece metri măi departe, nu avusese timp să se bage destul de repede la locul lui.

Tania rămase ţintuită câteva clipe, iar gândurile i se învălmăşeau în cap. Avea foarte puţin timp să răspundă semnalului lui Antoine. Dacă totul era în regulă, trebuia să facă semn cu farurile de trei ori drept răspuns. Dacă exista un pericol, le aprindea numai o dată. În acest caz, Antoine renunţa să mai tragă la mal şi stabileau o altă întâlnire pe căi complicate. Aşezată la volan, cu mâna pe buton, ea şovăia.

Era aproape sigură că bărbatul pe care îl observase nu este vreun vameş. Ei nu procedau aşa, ci ar fi aşteptat la ramificaţia cu Drumul Naţional nr. 1.

Deci, nu putea fi decât Boris şi oamenii săi. Şi aceasta nu avea nimic de-a face cu contrabanda. Îşi reaminti recomandările lui Oleg Kazimov şi murmură pentru ea însăşi: *Nicevo!*

Apăsă o dată cu arătătorul pe butonul de lumini, apoi rămase nemişcată la volan, puţin mirată de ceea ce tocmai făcuse. Prin

geamul deschis, auzi zgomotul, motorului care descreştea uşor: Antoine se îndepărta.

Tocmai răsucea cheia în contact, când o siluetă se ivi lângă portieră. Aceasta se deschise cu violenţă şi apăru Boris, cu faţa încordată de furie şi un pistol mare în mână.

— Spurcăciune! mormăi ei, l-ai prevenit. A făcut cale întoarsă.

Tania reuşi să dea feţei sale o expresie de surpriză prost mascată.

— Boris! Ce faci aici? Am observat un tip care se ascundea şi am crezut că sunt vameşii.

— Mincinoaso!

Boris o apucă de umăr şi o trânti pe rambleul de laterită alunecoasă. Imediat, nebun de furie, se repezi la ea, lovind-o zdravăn cu patul pistolului, snopind-o cu lovituri de picior şi înjurând-o în rusă şi lingala. Era scos din minţi. Cu unul din pomeţi spart şi maxilarul rupt; Tania începu să urle, căutând să scape, târându-se de noroiul roşiatic. În furia sa, Boris alunecă şi căzu la rându-i pe spate, fiind imediat ridicat de unul din acoliţii iviţi din întuneric. Puţin mai calm, o smulse pe rusoaică din pământul argilos, o ridică în picioare şi o forţă să urce din nou în maşină.

— Fă-l să se întoarcă, îi ordonă el, lovind-o în cap cu ţeava pistolului. Dacă nu, îţi crăp capul!

Taniei îi era prea rău ca să mai reziste. Şi apoi ştia că Antoine nu va ţine cont de un nou semnal care putea fi trimis sub ameninţare. Docilă, ea aprinse de trei ori farurile şi se prăbuşi peste volan cu faţa plină de sânge.

Boris privea fluviul furios. Convins că agentul CIA nu o contactase din întâmplare, generalul Edoura îi dăduse ordin să o urmărească pe Tania pas cu pas. Ceea ce şi făcuse. Fără rezultat, până în această seară. Or, câteva ore mai târziu, el fusese alarmat de dispariţia lui Malko care se descotorosise de echipa însărcinată să-l supravegheze.

După ce îl pierduse pe Malko, el se mulţumise cu Tania şi asistase la încărcarea maşinii Suzuki. În mod vizibil, ea îşi pregătea una dintre nesfârşitele operaţiuni de contrabandă pe care le făcea cu Zairul. Pentru Boris, adevărul ieşi la lumină dintr-o dată: bărbatul cu care Tania avea întâlnire era, poate, Alphonse Loukoula. Cu puţin noroc, era pe punctul de împuşca doi iepuri dintr-o lovitură: să lichideze „mortul” şi agentul CIA.

Imprudenţa acolitului său făcuse să eşueze totul. Era bolnav de furie din cauza aceasta… Văzând că partenerul Taniei nu

revine, o luă de guler şi o lovi cu capul de volan.

— De ce l-ai prevenit? Albă mizerabilă!

Tania, ai cărei obraji se umflaseră şi o dureau când vorbea, îşi întoarse faţa însângerată spre el.

— Ţi-am spus! gângăvi ea. Am crezut că sunt vameşii. Crezi că asta mă distrează! Am zece kilograme de caviar în maşină pe care o să le pierd!

Izbucni în hohote de plâns isterice, urmărită de privirea glacială a lui Boris.

— Cum se numeşte tipul care venea din Zair?

— Antoine.

— Antoine şi mai cum?

— Nu mai ştiu.

— Cum îl contactezi?

— Telefonez la un număr din Kinshasa… Las un mesaj şi el mă sună.

— Mincinoaso! izbucni el maşinal, ştiind exact că ea spunea adevărul.

Acum nu mai exista speranţa ca acela să revină. Tania îşi pipăi maxilarul rupt şi tumefiat. El urlă:

— Şi albul? Cel care lucrează pentru americani! Aveai şi cu el întâlnire în această seară?

— Eşti nebun, protestă Tania. Ştii foarte bine că habar n-am unde este. Acum, lasă-mă în pace! Trebuie să merg la spital.

Răsuci cheia în contact şi vru să bage în viteză, dar Boris o opri brutal.

— Nu pleci nicăieri; ştiu că minţi şi am de gând să te fac să vorbeşti.

O trase cu brutalitate de pe scaun, trăgându-i în trecere câteva lovituri cu patul armei şi se instală la volan.

— Urmaţi-mă, le spuse el celor doi acoliţi. Vom merge la această albă mizerabilă. O să o îndopăm cu tot caviarul.

*

* *

Cu motorul oprit, piroga plutea uşor în derivă spre torentele fluviului. Vuietul apei creştea, devenind asurzitor. Barcagiul, ghemuit în spate, fu obligat să strige pentru a se face auzit.

— Trebuie să o luăm din loc.

— Dă-i drumul, aprobă bărbatul întins printre cutiile de carton.

Motorul exterior al bărcii porni din nou cu un zumzăit surd şi piroga încetă să mai plutească în derivă spre meandrele repezi.

Cârmaciul se îndreptă spre malul zairez. Nu era nici o fericire să descarci din nou toată marfa, dar acestea erau riscurile meseriei. Se aflau aproape de mijlocul fluviului.

În momentul în care cârmaciul schimbă direcţia, pasagerul său îi spuse:

— Nu ne întoarcem! Urcăm din nou spre nord, în dreptul cartierului Makelekele. Acolo unde este barca mare eşuată.

— E periculos să acostăm cu toate astea după noi.

— Nu vom descărca marfa, preciză pasagerul. Voi coborî numai eu.

— Şi cum o să te întorci?

— Mă vei aştepta acolo. Dacă eşti obligat să pleci, te vei întoarce să mă iei pe la miezul nopţii.

Cârmaciul nu comentă, Nici marfa, nici piroga nu erau ale lui. În cel mai rău caz, risca să primească o mamă de bătaie de la vameşii congolezi şi să-i şterpelească hainele. Pentru un client bun, merita osteneala. Supus, el începu să urce din nou fluviul, chiar pe mijloc, hotărât să nu schimbe cursul decât în ultimul moment. Întins în partea din faţă, Alphonse Loukoula nu scăpa din ochi malul congolez, încercând să ghicească ce se întâmplase. Tania era extrem de. Prudentă şi bine informată. Foarte rar se lăsa ea păcălită. Îi îngrijora cel de-al doilea semnal…

Neliniştea îl strângea ca un cleşte. De luni de zile de când se ascundea, devenise nervos, aproape paranoic şi dormea din ce în ce mai prost. Singura lui bucurie era de a o întâlni pe Berenice Koukolo şi de a petrece câteva ore cu ea. Data trecută era atât de stresat, încât nici măcar nu putuse să facă dragoste cu ea. Ţelul lui era simplu: să câştige suficienţi bani pentru a-şi putea cumpăra acte false şi să o şteargă în Europa, acolo unde nimeni nu va veni să-l caute.

Pentru aceasta, mai avea de făcut multe călătorii pe fluviu… îşi spuse cu tristeţe că nici măcar nu îi va putea duce un pic de caviar lui Berenice. Era sigur că ea îl aşteaptă: nu îl trăsese niciodată pe sfoară.

Huruitul motorului crescu: cârmaciul anunţă o meandră ce ducea spre malul congolez. Urcase mai mult decât era necesar, aproape în dreptul Colibei De Gaulle. Piroga se îndreptă pieziş spre mal, iar cârmaciul opri motorul.

Cu pagaia, ajutat de curent, se strădui să se îndrepte spre gura nisipoasă a fluviului de la Makelekele, la marginea cartierului cu acelaşi nume. În faţa pirogii, malul era complet

întunecat. Deodată, se auzi o răzuială pe fundul bărcii. Barcagiul mai făcu să înainteze ambarcaţiunea câţiva metri, apoi se opri împotmolit în nisip. Se aflau la vreo doisprezece metri de malul congolez. Fără nici o vorbă, Alphonse Loukoula sări în apa care îi venea până la genunchi. Împingând etrava pirogii, o repuse în curent şi aceasta dispăru în întuneric.

El începu să înainteze cu prudenţă, ferit de eventualele priviri indiscrete de silueta unei bărci, de agrement eşuate pe mal. Inima îi izbea pieptul cu putere. În câteva minute, va fi în braţele lui Berenice.

*

* *

Pulsul lui Malko se acceleră, când silueta unui bărbat ţâşni din penumbra străzii M'Bama şi se strecură în grădina de la numărul 12. Nu reuşise să-i vadă faţa, ci numai o siluetă zveltă şi sprintenă, îmbrăcată într-un pantalon şi o bluză, cu o geantă în mână. Prima fiinţă omenească ce trecea pragul într-un răstimp de o oră.

El aşteptă mult timp şi cercetă strada: Alphonse Loukoula, dacă era el, nu fusese urmărit. În această clipă trebuia să fi descoperit deja absenţa lui Berenice. Sau moartea ei, dacă verii putuseră să ia legătura cu Pointe-Noire. În una din camere era lumină. Malko se mişcă, anchilozat, realizând că ceafa îi era udă de transpiraţie. După atâtea peripeţii, se apropia în sfârşit de ţintă. Maşinal, mângâie patul pistolului Herstall: s-ar putea ca Loukoula să nu-l primească ca pe un prieten... Minutele se scurgeau şi vizitatorul nu mai ieşea. Totuşi, verificase dacă nu mai exista o altă ieşire.

Tensiunea era aşa de puternică, încât era să rateze plecarea fugarului, care avusese grijă să deschidă uşa fără să aprindă lumina în interior. Malko mai mult ghici că acesta o ştergea pe strada pustie.

Părăsindu-şi ascunzătoarea, el coborî panta în spatele lui. Bărbatul dispăruse! Sosi la colţul străzii şi-l zări cum se îndreaptă spre malul fluviului. Se întorcea în Zair. Dacă îi aştepta o barcă, îl va scăpa. Malko nu avea de ales: începu să alerge. Zgomotul paşilor săi îl făcură pe Alphonse Loukoula să întoarcă capul. Într-o fracţiune de secundă, negrul iuţi pasul. Alerga mai repede decât Malko, părând că nici nu atinge pământul.

Foarte repede, ajunse la taluzul nisipos şi fu nevoit să încetinească. Malko distinse atunci forma alungită a unei pirogi la

câţiva metri de mal. Fugarul mai avea vreo zece metri până la ea. La rândul lui, Malko intră în apa călduţă şi alunecă pe fundul mâlos, dându-şi seama că nu-l va prinde pe cel pe care îl urmăreşte. Smulgându-şi Herstall-ul de la centură, îl îndreptă în direcţia fugarului şi striga:

— Stai, sau trag!

Alphonse Loukoula se întoarse, dar, în loc să se oprească, făcu un nou salt în direcţia pirogii de care îl despărţeau doar doi metri. Cârmaciul se aplecă peste margine ca să-i întindă mâna.

Malko nu avea de ales. Ţintind în apă, apăsă pe trăgaci. Detonarea, Herstall-ului pocni şi mai asurzitor în liniştea nopţii. Surprins, fugarul rămase nemişcat. Malko îi strigă:

— Următorul glonţ e pentru tine!

În ciuda ameninţării, Alphonse Loukoula mai făcu un pas spre pirogă. Ar fi ajuns-o, dacă barcagiul nu ar fi bătut în retragere, îngrozit. Motorul exterior hurui. Ambarcaţiunea se răsuci, îndepărtându-se spre mijlocul fluviului. Alphonse Loukoula rămase împotmolit în nămol, înjurându-l pe barcagiu.

Malko îl ajunse din urmă şi, fără să ezite, îi puse ţeava Herstall-ului în gât.

— Veniţi cu mine! îi ordonă el în franceză. Repede!

Focul de armă putea să fi alertat Miliţia sau vameşii… Fugarul vru să scape şi descoperi brusc că Malko este alb.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el. Ce aveţi cu mine? …

Malko îl împingea cu ţeava armei. Clătinându-se amândoi prin apă, ajunseră, în sfârşit pe nisipul mai tare al malului. Nu era nimeni prin preajmă.

— Grăbiţi-vă! se adresă el prizonierului.

Fără să se întoarcă, bărbatul repetă:

— Cine sunteţi dumneavoastră? Unde mergem?

— La maşina mea, spuse Malko.

Dacă acesta ar fi început să urle în acest cartier de negri, nu ar fi fost deloc a bună. Din fericire, Alphonse Loukoula nu ştia că ultimul lucru pe care l-ar fi făcut Malko, ar fi fost să-i tragă un glonţ în cap.

Strânşi unul de altul, se întâlniră cu câţiva trecători. La această oră, majoritatea oamenilor dormeau.

Urcară pe strada M’Bama şi Malko îşi zări cu uşurare Toyota. Deschise portbagajul.

— Urcaţi repede!

Ochii lui Alphonse Loukoula se mişcau de colo-colo, plini de

groază… Acesta dădu înapoi şi, pentru prima dată, Malko îi distinse clar faţa. Cu trăsături mai mult fine, cu nasul nu prea turtit, putea fi bărbatul a cărui fotografie o văzuse pe mormântul din cimitirul victimelor avionului DC 10. Dar putea şi să nu fie el…

Fugarul, vizibil depăşit de evenimente, rămase ţintuit locului. Luându-l de gât, Malko îl trânti în portbagaj. Fără milă, îl înghesui în el şi îl încuie. În orice clipă, putea să apară cineva şi să dea alarma…

Răsuflă uşurat când se urcă la volan şi ajunse la sensul giratoriu de la Djoue. Inima îi bătu din nou cu putere. O maşină de poliţie stătea la pândă într-un colţ. Trecu încet prin faţă, dar aceasta se afla acolo doar pentru a-i jecmăni pe biciclişti. Se angaja pe Bulevardul Caravanelor până la rondul pustiu din faţa clubului de golf. Coborî şi merse să inspecteze împrejurimile, asigurându-se că este singur. Numai atunci deschise portbagajul, ţinându-şi prizonierul tot sub ameninţarea armei. Îi luă geanta şi o scotoci. Nu conţinea decât teancuri de franci congolezi şi puţini bani zairezi. Plus un act de identitate congolez pe numele de Antoine Foukele, cu domiciliul în Brazzaville. Prizonierul său începu să-şi revină.

— Hei! făcu el. Ce e toată nebunia asta? Cine eşti? Ah, eşti un hoţ! Banii aceştia sunt ai mei!

Malko îi întinse geanta cu bani.

— Nu vă numiţi Antoine Foukele, ci Alphonse Loukoula şi, oficial, sunteţi mort.

— Ei, nu mai spune! Ce-i cu povestea asta tâmpită, protestă fugarul cu o voce ascuţită pe care o iau negrii când sunt sub imperiul unei emoţii puternice. Nu mi-ai văzut documentele, şefu’? Ascultă, nu ştiu ce vrei, dar eu trebuie să plec.

Acesta făcu un pas şi Malko ridică ţeava armei spre el.

— Dacă continuaţi să negaţi, spuse el, vom merge împreună la colonelul M’Boukou. El va avea cu siguranţă mijloace să vă facă să vorbiţi…

Nici această ameninţare nu fusese de ajuns. Negrul continua să nege cu atâta înverşunare, încât Malko fu aproape descumpănit. Dacă nu îl făcea să mărturisească aici, pe loc, situaţia îi va scăpa de sub control. Congolezii nu i l-ar preda niciodată, iar dacă ar face apel la Thomas Hauser, acesta i-ar trage un glonţ în cap înainte de a începe conversaţia. Or, bărbatul din faţa lui trebuia să deţină toate secretele cazului DC 10. Punându-i ţeava armei în piept, el ridică piedica.

— Berenice a murit, făcu el şi veţi muri şi dumneavoastră.

Reacţia negrului fu instantanee. Începu să tremure din toate încheieturile şi trebui să se agaţe de clanţa uşii ca să nu cadă. Ochii se roteau în orbite, fălcile îi clănţăneau ca într-o criză de paludism. Dădea din picioare în gol, scoţând sunete ciudate, între ţipăt şi hohote de plâns. Malko văzu cum fruntea i se acoperă de sudoare ca şi când fusese cuprins de o febră puternică… Păru apoi să-şi recapete puţin calmul şi i se adresă lui Malko:

— Pentru că aţi ucis-o pe Berenice, omorâţi-mă şi pe mine!

— Nu eu am ucis-o, îl corectă Malko. Dar tocmai v-aţi dat de gol. Sunteţi Alphonse Loukoula?

Părea că ochii negrului sunt acoperiţi de un văl întunecat. Îl fixă pe Malko cu o privire absentă şi zise cu glas stins:

— Da, eu sunt Alphonse Loukoula.

Capitolul XX

Malko îl privi îndelung pe bărbatul din faţa lui. Fără barbişon, nu mai avea nici un alt semn particular. Cu excepţia, poate, a nasului foarte fin şi a buzelor bine conturate. Se zbătea între o satisfacţie arzătoare şi o nelinişte ce-i provoca junghiuri. Va accepta oare Alphonse Loukoula să vorbească acum? Acesta îşi şterse fruntea şi întrebă cu o voce obosită:

— Ce i s-a întâmplat lui Berenice?

— A fost împuşcată din greşeală, explică Malko, la Pointe-Noire, acum câteva zile. Eram cu ea.

— De cine?

— De nişte oameni care voiau să mă omoare pe mine şi vă căuta pe dumneavoastră pentru a împărtăşi aceeaşi soartă.

Alphonse Loukoula fornăi.

— Dar de ce?

Malko se uita ţintă la el.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat în seara de 19 septembrie 1989, pe aeroportul Maya-Maya.

Trăsăturile lui Alphonse Loukoula deveniră rigide şi rămase mut, cu capul plecat. În cele din urmă, întoarse spre Malko o privire tulbure şi-l întrebă:

— Cine sunteţi? Ce vreţi de la mine?

Malko nu răspunse imediat. De îndată ce aflase de moartea lui Berenice, Alphonse Loukoula părea să-şi fi pierdut toate posibilităţile de rezistenţă. Părea mâhnit, cu gândul aiurea şi umerii lăsaţi. Malko se aşteptase să găsească un individ mai grosolan. Acesta, pe lângă viclenia caracteristică africanilor, mai poseda ceva în plus: o profunzime pe care şi-o exprimase în crizele sale de nervi. Pentru că şi-a asumat nişte riscuri nebuneşti ca s-o revadă pe Berenice, trebuia ca aceasta să reprezinte o parte importantă a vieţii lui. De obicei, negrii nu sunt sentimentali. Acum aştepta ca un animal condus la abator.

— Lucrez cu Serviciile secrete americane, anunţă Malko.

Nu avu timpul să continue. Loukoula prinsese viaţă. Tresări şi întrebă cu un aer neîncrezător:

— Lucraţi cu americanii! Cu domnul Hauser!

De data aceasta, Malko rămase surprins. Cum de Alphonse Loukoula ştia numele şefului Centralei CIA din Brazzaville?

— Îl cunoaşteţi?

Alphonse Loukoula îi aruncă o privire ciudată.

— Acum, nu văd cu ce aş putea să vă informez. Domnul Hauser ştie tot. Din motive bine întemeiate.

— Ce vreţi să spuneţi?

Congolezul dădu din umeri şi mormăi câteva cuvinte de neînţeles. Malko privi în jurul lor. Nu ar reuşi să vadă dacă cineva s-ar apropia în întuneric… Nu se simţea în siguranţă.

— Haideţi, spuse el. Să mergem puţin mai departe.

Alphonse Loukoula îl urmă fără să opună rezistenţă. Intrară pe terenul de golf şi se opriră puţin mai departe de rond, alături de gaura numărul patru. Un taluz se înălţa deasupra unui „buncăr”.

— Acum, spuse Malko, vreau să-mi povestiţi *totul.* Cunosc anumite lucruri, de aceea îmi voi da seama foarte uşor dacă mă minţiţi. Dacă încercaţi, vă trag un glonţ în cap. Nu ar fi prea scump pentru răzbunarea morţii celor o sută şaptezeci de persoane…

Alphonse Loukoula îl fixă cu o privire de nebun, apoi izbucni într-un râs isteric, nervos, care îl nelinişti pe Malko.

— Asta-i bună! făcu el. Asta le întrece pe toate.

— Dă-i drumul, ordonă Malko. Ştiu că Issam Hadjez v-a trimis o valiză *Samsonite* albastră ce conţinea o încărcătură explozivă. După spusele lui Bernard Moulouki, aţi luat avionul şi aţi murit în catastrofă… Or, dumneavoastră sunteţi viu. Ce s-a întâmplat atunci?

— E adevărat, Bernard mi-a înmânat valiza, confirmă negrul.

— Ştiaţi ce conţine?

— Nu, nu de la început, credeam că este vorba de încărcături obişnuite…

— Droguri?

Alphonse Loukoula dădu afirmativ din cap.

— Cum v-aţi dat seama ce era cu adevărat înăuntru?

— Când am deschis-o.

— Nu era încuiată cu cheia?

— Nu, era o încuietoare cu cifru. Am încercat, formând trei de zero şi a mers.

— De ce aţi deschis-o?

— Voiam să pun în ea nişte obiecte personale ca să le vând la Paris.

— Ce s-a întâmplat după ce aţi descoperit conţinutul acesteia?

Loukoula râse înfundat.

— Aş vrea mai întâi să vă spun ceea ce *ar fi trebuit* să se

întâmple… Evident, era un prieten al lui Issam Hadjez care lua avionul în aceiaşi timp cu mine.

— Cine?

— Un libanez, Rafik Janieh.

— Ucigaşul Mirandei, târfa de la *Ram-Dam.*

— Mi-a cerut să merg la agenţie să-i cumpăr un bilet pentru că el nu avea timp. Când l-am sunat ca să i-l dau, în ajunul plecării, m-a anunţat că nu poate să mai plece cu acest avion. I se îmbolnăvise soţia.

— Şi atunci?

Alphonse Loukoula îşi frecă uşor mâinile.

— După ceea ce descoperisem în valiză, atitudinea lui mi-a părut ciudată. Pentru libanezi, afacerile trec întotdeauna pe primul plan. Aşa că m-am interesat şi am descoperit că soţia lui nu era bolnavă. Am înţeles că participa şi el la acţiune împreună cu Issam Hadjez şi că amândoi ticăloşii mă trimiteau astfel la moarte. Rafik Janieh mi-a spus că mă va conduce la aeroport pentru că eu nu am maşină şi că nu voia să iau un taxi…

— Aţi acceptat?

— Da. Ca să nu-l alertez.

— Ce aţi găsit în valiză?

— Un fel de dublură dintr-un material asemănător cu masticul, cuplat la un dispozitiv electric.

— De ce nu aţi anunţat poliţia?

Alphonse Loukoula îi aruncă lui Malko o privire înduioşătoare.

— Ca să fiu torturat timp de luni de zile sau chiar omorât? Hadjez are braţul lung.

— Avea, îl corectă Malko. A murit.

— Nu ştiam…

— Ştiţi cine i-a dat această valiză lui Hadjez?

— Nu. Am crezut că a sosit de la Abidjan ca şi coletele cu droguri. Dar Rafik mi-a dat-o şi poate ştie el ceva.

Cu privirea în gol, negrul trăgea nervos din ţigară. Malko reveni la miezul problemei.

— Deci ştiaţi că *prietenii* dumneavoastră libanezi vă trimit la moarte. De ce nu aţi reacţionat?

Alphonse Loukoula spuse cu o voce plângăcioasă:

— Îmi ieşisem din minţi, nu ştiam ce trebuie să fac… Dacă o ştergeam, Hadjez şi-ar fi pus oamenii pe urmele mele. Ar fi dat ordin să mă lichideze. Iar dacă luam avionul, aş fi murit. Atunci când Rafik a venit să mă ia cu maşina, eram pe altă lume… Când am ajuns la Maya-Maya, mi-a spus să cobor cât timp îşi

parchează maşina. Nu am intrat în aerogară şi l-am urmărit. A deschis uşa din spate a breakului, a culcat valiza şi a deschis-o… Nu a durat un minut. Apoi a închis-o la loc şi m-a ajuns din urmă. Chiar dacă nu aş fi avut nici o bănuială până atunci, acest gest m-ar fi alarmat: un libanez care căra valiza unui negru…

Tăcu, strâmbându-se cu amărăciune. Deci, cel care activase mecanismul de declanşare a maşinăriei infernale a fost libanezul… Alphonse Loukoula continuă pe acelaşi ton monoton:

— Când am ajuns la ghişeul de înregistrare, am simţit cum mi se înmoaie picioarele. Am primit tichetul de îmbarcare şi am înregistrat valiza. Îmi venea să urlu, dar simţeam privirea lui Rafik aţintită asupra mea… Sunt sigur că m-ar fi ucis chiar înainte de a deschide gura: era întotdeauna înarmat. Apoi, am trecut la vamă. Nu mă mai puteam controla, îmi tremurau mâinile. L-am zărit pe Rafik alături de vameşi. La Maya-Maya, libanezii mituiesc pe toată lumea şi fac ceea ce vor în aeroport. Lângă el se afla domnul Hauser.

Malko crezu că nu aude bine.

— Cum!

Alphonse Loukoula dădu energic din cap.

— Da. De fiecare dată când plecam cu marfa încredinţată de Issam Hadjez, domnul Hauser era acolo. Vameşii ştiau cine este, iar el le dădea bani. Şi atunci, dacă spunea să nu deschidă o valiză, ei nu o deschideau…

Deodată, Malko avu o imagine îngrozitoare şi descurajantă. Şi când se gândea că Thomas Hauser îi jurase că nu ştie nimic despre acest caz! Îşi reveni repede. Nimic nu garanta că Alphonse Loukoula spune adevărul.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Vameşul mi-a spus să deschid valiza. Transpiram, nu mă simţeam bine. Trebuie să fi observat că ceva nu era în regulă… îmi era şi mai frică, deoarece, dacă m-ar fi descoperit, era foarte grav pentru mine. Din fericire, Rafik a observat şi i-a făcut semn domnului Hauser. Acesta a luat valiza, a făcut cu ochiul unui vameş şi a spus că totul e în regulă. Au pus-o pe căruciorul care o transporta la avion şi au plecat împreună.

Lui Malko îi stătuse mintea în loc. Ceea ce povestea Alphonse Loukoula era atât de grav, încât avea nevoie să se gândească foarte bine. Acesta din urmă îi observă tulburarea şi-l întrebă brusc:

— Domnul Hauser nu v-a vorbit despre toate acestea?

— Continuaţi, spuse Malko, fără să-i răspundă. Ce aţi făcut

după aceea?

Alphonse Loukoula îşi şterse fruntea acoperită de sudoare.

— Aşteptam împreună cu ceilalţi pasageri. Îmi pierdusem capul. Când am fost chemaţi, am dat tichetul de îmbarcare stewardesei care le lua de la uşă şi m-am îndreptat spre avion. Dar, de îndată ce am atins zona de umbră, mi-am schimbat direcţia şi am început să alerg spre clădirile de întreţinere. Nu am văzut pe nimeni. Am trecut printr-o spărtură din gard şi m-am trezit, afară din aeroport. Îmi era atât de frică, încât m-am ascuns timp de două ore în pădurea Patte d'Oie[25]. Şi apoi am luat-o pe jos spre centrul din Brazzaville. Nu ştiam dacă şi-au dat seama de dispariţia mea. Am auzit avionul decolând. Nu ştiam unde să merg, nu îndrăzneam să mă întorc la mine acasă. Am rătăcit prin oraş şi am băut câteva sticle de bere…

Era inevitabil! Din clipa în care Alphonse Loukoula dăduse tichetul de îmbarcare, agenţii companiei număraseră, cu siguranţă, biletele, apoi, tichetele. Or, cele două cifre corespundeau.

— Nu v-aţi gândit să anunţaţi pe cineva?

— Nu îndrăzneam să merg la poliţie, l-ar fi avertizat poate pe Rafik sau pe Issam.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

— Am dormit pe pământ. După ce s-a făcut ziuă, am găsit un tip care m-a trecut fluviul… Am aflat de la radio că avionul s-a prăbuşit şi că toţi pasagerii au murit. Ziarele au publicat lista victimelor şi mi-am văzut numele.

— Când aţi contactat-o pe Berenice?

— După o lună. Mă stabilisem la Kinshasa sub un nume fals. Dar îmi era groaznic de dor de ea. Atunci, mi-am asumat riscul să iau legătura cu ea şi să-i spun totul…

Tăcu, Malko nu avea chef să vorbească, oscilând între dezgust şi stupefacţie. Cum a putut participa Thomas Hauser la această crimă atroce?

— Descrieţi-mi-l pe Thomas Hauser, îi ceru el.

— E o matahală, chel, cu o frunte mare şi nişte ochi înfundaţi. Are un Rolex mare şi poartă întotdeauna o sacoşă mică, roşie cu breteaua pusă de-a curmezişul pe piept…

Malko simţi o gheară în piept: îl revedea pe şeful Centralei CIA care venise să-l aştepte la aeroport. Cu sacoşa lui vişinie…

Văzându-i neîncrederea, Alphonse Loukoula adăugă:

---

[25] Labă de gâscă, răscruce, răspântie, (n.t).

— Dacă doriţi, am numărul lui de telefon de acasă.

Malko tresări.

— De unde?

— Mi l-a dat Rafik. Dacă aveam vreo problemă cu vreo valiză la aeroport, trebuia să-l contactez. Dar nu m-am servit de el niciodată, căci era mereu prezent acolo…

Malko se juca cu piedica Herstall-ului. Mai întâi, trebuia să verifice expunerea lui Alphonse Loukoula. Mai ales în ceea ce privea rolul lui Thomas Hauser. Ce o să facă apoi cu Loukoula? Să-l predea congolezilor? În acest caz, Rafik Janieh ar rămâne nepedepsit.

— Aveţi şi telefonul lui Rafik? întrebă el.

— Da.

— Foarte bine. O să-l sunaţi.

Alphonse Loukoula tresări.

— Ei, sunteţi nebun!

— Îl veţi suna, insistă Malko şi-i veţi explica că sunteţi urmărit de un alb şi că aveţi nevoie de protecţia lui.

— Nu o să mă creadă. Nu ştie că am fugit şi că nu am luat avionul.

— De o vreme încoace, Rafik şi alţii se îndoiesc că sunteţi mort şi nu mai au somn. Dacă îi daţi întâlnire, va veni. Cu condiţia că ceea ce mi-aţi spus e adevărat…

— Ia uite! Nu mă credeţi.

Indignat, Alphonse Loukoula îşi deschise sacoşa şi scoase din ea un document împăturit pe care i-l întinse lui Malko.

— Iată! Acesta este biletul de avion al lui Rafik cu rezervarea. Am uitat să i-l dau. De atunci, îl port tot timpul la mine. Va trebui să explice de ce nu s-a urcat în avion…

Malko examină biletul la flacăra unui chibrit. Totul se potrivea.

— Foarte bine, spuse el, sunaţi-l.

— Ce veţi face cu mine?

— Nu ştiu, spuse Malko. Dar m-aş mira să aveţi zile prea multe.

Încă o dată în plus, el care ura violenţa, se trezea transformat într-un cavaler al răzbunării..

Capitolul XXI

Rafik Janieh, aşezat într-un fotoliu din salon, cu un pahar de arak[26], la îndemână, nu putea să doarmă. Îşi trimisese soţia la culcare, motivând că are o durere de cap şi aştepta lângă telefon. Boris îl prevenise spre sfârşitul zilei că va pune mâna pe Alphonse Loukoula. Ceea ce ar lua o piatră de pe inima multor oameni, printre care şi Rafik... îl sunase de pe telemobil, în momentul în care pleca pe urmele Taniei. De atunci, nu mai primise nici o veste.

Soneria telefonului îl făcu să sară de-a dreptul în sus.. Smulse aparatul de pe soclu şi lansă un „alo” încordat. Îi răspunse murmurul unei voci mascate şi neliniştite.

— Rafik? Sunt Alphonse.

Libanezul avu nevoie de câteva secunde ca să se dezmeticească. Dacă cel care îl suna era Alphonse Loukoula, înseamnă că-i scăpase lui Boris şi că lucrurile nu se desfăşuraseră aşa cum fusese prevăzut. Adoptă, în acelaşi timp, comportamentul la care trebuia să se aştepte Alphonse Loukoula. Prudenţă şi scepticism.

— Care Alphonse? bombăni el. Nu cunosc nici un Alphonse...

— Alphonse! repetă vocea înăbuşită. Cel pe care tu nu l-ai văzut de aproape un an.

Timp de mai multe secunde, se auzi numai respiraţia lor în telefon.

— Terminaţi cu prostiile! i-o reteză el. Cine sunteţi?

— Ştii bine cine sunt, Rafik, îi răspunse vocea. Am nevoie de tine. În tot acest timp, nu am spus niciodată nimic, dar acum am nevoie de tine. Şi apoi, trebuie să-ţi dau biletul de avion înapoi...

Un val glacial străbătu trupul libanezului, făcându-l să tremure. Era chiar Alphonse Loukoula. Aparent indiferent, el îşi stăpâni vocea şi întrebă:

— Care bilet de avion?

— Al zborului pe care tu nu l-ai luat.

Libanezul simţi un nod în gât. Era mort de frică şi de furie: dacă Boris dăduse greş, va drege el însuşi busuiocul.

— Alphonse! Credeam că ai murit! spuse el cu un glas mai

[26] Băutură alcoolică preparată din orez fermentat, (n.t.).

dulce. Ce doreşti?

— Am nevoie de tine, repetă Alphonse Loukoula. Trebuie să mă ascunzi.

— Unde eşti?

— Într-o cabină telefonică. Ascultă, îţi dau întâlnire într-un loc liniştit. Acolo unde sunt eu înmormântat. Te aştept.

Închisese înainte ca libanezul să poată cere alte detalii.

Libanezul sări din fotoliu, apoi formă numărul personal al lui Boris. Suna în gol. Telefonul mobil al acestuia nu mai răspundea. În aparenţă, Alphonse Loukoula îi scăpase printre degete şi rătăcea acum prin Brazzaville înspăimântat. Totuşi, Rafik Janieh avea oroare să se ducă singur la această întâlnire. Formă alt număr. De această dată, cineva îi răspunse.

— Mohammed, sunt eu, spuse el în arabă. Am nevoie de tine.

Îi explică repede diplomatului libian ce se întâmplă. Acesta nu era entuziasmat să-l însoţească.

— Vino la mine după ce termini cu Loukoula, conchise el.

Rafik Janieh închise furios şi se duse în birou să se echipeze. Se trezi singur cu mortul în braţe, între Boris care dispăruse şi Mohammed Tarki ce dădea dovadă de laşitate…

*

* *

Chiar dacă cerul ar fi fost plin de stele, locul tot ar fi fost sinistru. Malko îşi parcase maşina mult mai departe, pe bulevardul Marechal Lyautey, ajungând pe jos la locul împrejmuit, rezervat victimelor avionului DC 10. Alphonse Loukoula aştepta, aşezat pe mormântul său, împrăştiind florile ce îl acopereau. Malko se ascunsese în exteriorul împrejmuirii, la umbra unui arbore exotic de unde putea să supravegheze intrarea.

În mod normal, Rafik nu trebuia să întârzie… Malko îşi asumase un risc uriaş când pusese la cale o asemenea întâlnire. Din păcate, nu avea deloc de ales. Şi dacă Rafik Janieh nu ar veni singur, ei bine, ar mai fi avut avantajul surprizei.

Auzi un zgomot de motor şi, câteva clipe mai târziu, un Peugeot break vechi se opri în faţa porţii cimitirului. La început, nu coborî nimeni. Rafik Janieh verifică împrejurimile. Probabil mai liniştit, coborî. Malko simţi cum i se strânge stomacul. Libanezul ţinea în mâna dreaptă o carabină grea, o armă pentru vânătoare de elefanţi! Herstall-ul lui Malko nu era pe măsură şi, mai ales, nu avea aceeaşi bătaie.

Rafik se îndrepta cu paşi hotărâţi spre intrarea locului împrejmuit, cu carabina în mână. Îşi întorcea faţa ascuţită în toate direcţiile, inspectând toate ungherele micului cimitir, înconjură stela centrală şi-l zări pe Alphonse Loukoula. Imediat, el se opri brusc, duse arma la umăr pentru a ochi şi strigă:

— Alphonse, ai biletul meu? Arată-mi-l!

Ştiindu-l pe Malko în spatele libanezului. Alphonse Loukoula, scoase biletul din sacoşă şi-l flutură în aer. Evident, Rafik nu putea să distingă ce era.

— Aruncă-l jos, spuse el. Şi dă-te înapoi!

Loukoula se supuse. Libanezul se apropie alergând, luă biletul de avion, îl examina rapid şi-l puse în buzunar.

— Vino, spuse el cu o voce mai dulce, o să plecăm. Iartă-mă. Credeam că ai intenţii rele.

Alphonse Loukoula se apropie de el. Libanezul îl privea.

— Sunt foarte mulţumit că eşti în viaţă, i se adresă el. Ai fost un prost că ai dispărut aşa. Trebuia să te anunţ să coborî la N'djamena, dacă te suiai în avion. Nu voiam să-ţi spunem înainte ce se află în valiză, ca să nu intri în panică. Haide, vino acum.

Alphonse Loukoula nu răspunse. Pândind reacţia lui Malko, abia auzi trăncăneala libanezului. Trecu în faţa acestuia, îndreptându-se spre ieşire. Nu apucă să facă un metru, că Rafik Janieh îşi ridica arma şi-i trase un glonţ în spate. Detonarea asurzitoare sparse liniştea nopţii. I se păru că Alphonse Loukoula fu proiectat în faţă de o mână invizibilă şi rămase lungit pe burtă pe pietrişul de pe alee, chiar în faţa propriului mormânt, omorât fulgerător de un cartuş cu alice.

Tocmai scotocea buzunarele acestuia, când Rafik simţi că ceva rece şi tare i se propteşte în ceafă.

*

* *

— Încetişor! îi ordonă Malko. Ridicaţi-vă încet, îi înfipse ţeava pistolului în gât. Chiar sub ureche. Îndepărtă carabina cu piciorul, apoi îl percheziţiona pe Rafik găsind un pistol automat strecurat sub centură. Doar atunci îl forţă să se întoarcă şi libanezul îl recunoscu.

— Noi avem o socoteală de încheiat, spuse Malko.

L-ar fi putut salva pe Loukoula, trăgând înaintea lui Rafik, dar nu dorise aceasta cu adevărat. Congolezul avusese dreptate în privinţa lui Thomas Hauser pentru ca Malko să nu aibă nici o îndoială. Har Domnului, nu mai era nevoie de mărturia lui

Alphonse Loukoula. În această seară se simţea dezumanizat, transformat într-un braţ nemilos al justiţiei divine. Va merge cât mai departe posibil, chiar dacă nu aceasta era misiunea sa în mod expres. Mormintele din jurul lui i-ar fi reamintit, dacă ar fi uitat, că atentatul nu fusese ceva abstract, că zeci de pasageri pieriseră într-un mod oribil. În parte din vina acestor doi bărbaţi care se aflau cu el în cimitir.

— Ce doriţi? îngăimă Rafik. Pot să vă explic…

— Mai întâi vreau asta, spuse Malko, smulgându-i din mână biletul de avion:

— E o întâmplare că nu am putut să plec, gemu libanezul. Nenorocitul ăsta de Loukoula a pus bomba.

— Şi tot el a şi fabricat-o? întrebă Malko cu o ironie glacială.

Rafik schimbă tactica. Începu să-şi pledeze cauza cu o voce rugătoare:

— Am fost ameninţaţi. Ei ne-ar fi ucis.

— Care „ei”?

Nu primi nici un răspuns. Îşi trecu mâna prin părul negru zbârlit, încercând să inspire milă, dar semăna pur şi simplu cu un şobolan înnebunit ce se zbate într-o capcană. Un şobolan capabil încă să muşte.

Malko trecea prin starea de indispoziţie obişnuită, ca de fiecare dată când se confrunta cu moartea. Aceea pe care moartea ţi-o transmite. El ştia foarte bine că, dacă Rafik ar ieşi viu din acest cimitir, ar găsi un mijloc să falsifice realitatea, să corupă justiţia.

Pentru moment, Rafik era dispus să facă orice ca să-şi salveze pielea, fie şi provizoriu. Libanezul îl implora din priviri, sărind de pe un picior pe altul, de îl treceau toate năduşelile.

— Cine este adevăratul responsabil al acestei crime? întrebă Malko.

Rafik scutură energic din cap.

— Jur pe viaţa mamei mele că nu ştiu. Issam a negociat – totul. Eu nu am fost decât un executant… Nu ştiam nimic.

— Totuşi, dumneavoastră sunteţi cel care a activat detonatorul…

— Ca să explodeze la escala din N’djamena. Ei nu voiau să omoare pe nimeni.

— Care „ei”?

Tăcu din nou. Malko se săturase de toate văicărelile acestea. Îşi fixă mai bine în mână Herstall-ul şi privi locul unde intenţiona să tragă: pieptul lui Rafik Janieh. Libanezul îi întâlni privirea şi

scoase un urlet sfâşietor.

— Nu! Nu! O să vă spun.

— Repede, spuse Malko cu răceală.

Arătătorul începuse deja să apese trăgaciul Herstall-ului. Rafik Janieh se afla la câteva zecimi de milimetru de veşnicie.

— Libianul care mi-a înmânat valiza-capcană este Mohammed Tarki, spuse el.

— Credeam că a sosit din Coasta de Fildeş, obiectă Malko.

Libanezul dădu din cap.

— Aşa credea Alphonse pentru că aşa i-am spus eu. În realitate, a ajuns la Brazzaville cu valiza diplomatică libiana şi Tarki este cel care mi-a înmânat-o. Dar i-am povestit asta lui Alphonse pentru a-l deruta.

— De ce au comis libienii această crimă?

— Ca să se răzbune pe preşedintele Sassou N'Guesso care se apropie prea mult de Statele Unite. Colonelul Kadhafi este furios. Voia să le dea un avertisment congolezilor.

Rafik tăcu şi îşi şterse fruntea acoperită de sudoare cu o batistă în pătrate, trăgând cu coada ochiului la Malko.

— Mă credeţi?! îl întrebă el cu o voce rugătoare.

— Da, spuse Malko. Unde-l găsesc pe Mohammed Tarki?

— La ambasadă.

Malko schiţă un zâmbet glacial:

— Foarte bine. Aveţi o şansă să vă salvaţi pielea. Dacă reuşiţi să-l faceţi să iasă afară şi să mi-l aduceţi mie, vă predau pe amândoi colonelului M'Boukou. După câţiva ani într-o închisoare congoleză – dacă nu vă execută – veţi regreta poate că nu sunteţi mort…

Groaza îl făcea nerăbdător. În mod vizibil, se grăbea să iasă din acest cimitir. Malko îl împinse în faţă cu ţeava carabinei, punându-şi Herstall-ul la centură. Libanezul se strecură la volanul maşinii sale, iar Malko luă loc alături de el, cu ţeava carabinei înfiptă în coaste şi degetul pe trăgaci.

Le trebuiră mai puţin de cinci minute ca să ajungă în faţa micuţei Ambasade libiene, care se afla vizavi de Spitalul General. Vila albă din spatele grădinii era. Întunecată, cu drapelul coborât. Rafik Janieh puse mâna pe mânerul portierei. Imediat, Malko îl avertiză:

— Dacă încercaţi să intraţi, sunteţi mort.

Libanezul făcu o grimasă de încuviinţare şi spuse cu o voce răguşită:

— Ştiu cum să procedez. Malko, garat pe peronul din faţa

ambasadei nepăzite, urmări cum libanezul se îndreaptă spre poarta grădinii. Vârful ţevii carabinei era sprijinit de marginea geamului coborât. Arma era aţintită spre Rafik Janieh. La zece metri distanţă, libanezul nu avea nici măcar o şansă la un milion ca să scape. Îl văzu apăsând pe sonerie şi aşteptând.

*

* *

Mohammed Tarki tocmai îşi număra mătăniile de chihlimbar când soneria de la intrare îl făcu se tresară. Fără să aprindă lumina, deschise fereastra biroului în care se afla, la etajul întâi şi privi iscoditor în afară. Lampadarul din apropiere lumina suficient cât să recunoască silueta mică şi îndesată a lui Rafik Janieh. Răsuflă uşurat şi imediat pieptul i se umflă: coşmarul se sfârşea. Se întoarse în clădire şi coborî în mare grabă, lovindu-se de unul din paznicii ambasadei, alarmat de sunetul soneriei.

— Merg eu, făcu diplomatul. Ştiu cine este.

Descuie uşa şi străbătu cei câţiva metri ce îl despărţeau de poartă.

— Vino repede! şuşoti Rafik. Este cu mine aici.

Diplomatul libian privi peste umărul lui şi zări o siluetă. În maşină, prea departe ca să o poată identifica.

— Nu l-ai ucis, îi reproşă el.

— După aceea, afirmă el, are să ne spună nişte lucruri interesante. Voiam să le auzi. Apoi, te voi aduce înapoi şi mă voi ocupa eu de el.

Mohammed Tarki privi în jurul lui: nu era nimeni pe bulevardul Lyautey. Scoase o cheie din buzunar şi descuie uşa, închizând-o apoi în urma lui. Tocmai răsucea cheia în broască pentru a doua oară, când o detunătură violentă bubui în spatele lui. Se întoarse: Rafik Janieh se clătină pe picioare cu mâinile strânse la piept. Diplomatul libian nici măcar nu avu timp să se răsucească şi să încerce să deschidă uşa din nou.

O flacără portocalie ţâşni din maşina oprită şi avu senzaţia că o bară de oţel îl ţintuieşte de uşă. Glonţul care ţâşni din carabină tocmai îi făcu ţăndări inima şi toate arterele din jurul ei. Vederea lui Mohammed Tarki se înceţoşă şi corpul îi alunecă de-a lungul uşii, mort înainte de a atinge pământul. Când paznicul ambasadei, apăru cu pistolul-mitralieră în mână, văzu doar două cadavre şi farurile din spate ale unei maşini ce se îndepărta.

*

* *

Malko nu avusese nici o clipă intenţia să-i cruţe pe Rafik Janieh şi Mohammed Tarki. Îi fusese întotdeauna foarte greu să omoare cu sânge rece, dar, în aceste cazuri clare, nu încerca nici cea mai mică remuşcare. Cei trei bărbaţi care abia muriseră erau vinovaţi de o crimă abominabilă şi laşă. Cele patruzeci şi nouă de pietre funerare din marmură neagră erau acolo tocmai pentru a aminti acest lucru.

Se învârti puţin prin Brazzaville, apoi hotărî că partea cea mai grea a misiunii sale îl va aştepta în zori: Avea nevoie de puţin calm, înainte de a înfrunta această ultimă încercare.

*

* *

— Lasă-mă să mai iau gheaţă, mă doare! îl imploră Tania Missitout.

Boris mârâi un răspuns nedesluşit. După ce s-a debarasat de cei doi complici cu o cutie de caviar, o dusese pe tânăra femeie acasă la ea. Ca să o „interogheze”.

„Interogatoriul” începu cu un mic viol, aşa, fără prea mult chef, pentru a-şi răzbuna eşecul. În genunchi, Tania trebuise să-l lase să-i ejaculeze în gură şi apoi să i-o învioreze din nou pentru ca Boris să-i facă tot tacâmul… Suportase aceste violuri strângând din dinţi. Boris ar fi fost capabil să o omoare, dacă ea s-ar fi opus. După aceea, începuse iar să o bată, încercând să o facă să mărturisească unde poate fi găsit misteriosul „Antoine” în Kinshasa… Lovind-o sistematic peste faţă.

Zdrobindu-i gura şi strivindu-i nasul, Tania se întreba cât timp va rezista, ştiind şi că nu exista nici o şansă să o predea autorităţilor legale: cazul la care el lucra era paralel, oficios.

Pentru a-şi recăpăta forţele, Boris deschise o sticlă de votcă şi bău direct din ea. Ca toţi africanii, foarte sensibili la alcool, el era practic mort de beat… Profitând de acest răgaz, Tania se târî până la frigider şi luă de aici nişte cuburi de gheaţă pe care şi le puse pe faţa maltratată.

În timp ce ea se îngrijea, Boris se apropie, gol puşcă, cu sexul mort şi ochii injectaţi de sânge.

— Vino! făcu el, mai am poftă de fundul tău.

Ochii tinerei femei căzură atunci pe un ciocan de spart gheaţă, terminat cu o măciulie de lemn, ce zăcea pe bucăţile de gheaţă. Ea îl înşfăcă şi, prefăcându-se că se supune călăului său, îi apucă sexul în mâna stângă. Mulţumit, Boris închise ochii. Tania ridică ciocanul în aer şi lovi din toate puterile, străpungându-i membrul.

Boris scoase un urlet îngrozitor, tetanizat de durerea atroce. Tania se săltase deja şi, apucând un ciocan, începu să-i lovească scăfârlia lui Boris, urlând ca o posedată. Cutia craniană cedă din câteva lovituri şi fierul ciocanului se înfipse direct în creier. În convulsiile sale, Boris smulse vârful care îl ţintuia la perete şi căzu, scuturat de spasmele agoniei. Tania lovi până îi făcu scăfârlia ferfeniţă.

*

* *

Era abia ora şapte dimineaţa când Malko se opri în faţa vilei şefului CIA, în cartierul rezidenţial. Timpul era extrem de frumos.

Americanul apăru la primul semnal al soneriei, în ţinută de jogging. Păru surprins, dar îl primi cu căldură.

— Nu vă aşteptam atât de devreme, sublinie el. Ce s-a întâmplă?

— Aş vrea să vă vorbesc, spuse Malko. Pot să intru?

— Cu plăcere, voi alerga mai târziu. Maureen pleacă la birou peste câteva minute.

Soţia lui lucra tot la Ambasada americană. Aşteptară până ce dispăru zgomotul produs de maşina ei, bând o cafea scârboasă. Malko avea un nod în gât.

— Thomas, spuse el, l-am găsit pe Alphonse Loukoula.

Americanul se schimbă la faţă.

— Nu se poate! Unde e?

— În portbagajul maşinii mele, anunţă liniştit Malko. Datorită unei informaţii, l-am înhăţat aseară. Va trebui să-i mulţumesc lui Jacky Marinarul, mi-a fost de mare folos...

— Ei, la dracu'. De ce nu l-aţi lichidat pe ticălosul ăsta? zise indignat Thomas Hauser.

Era un moment penibil. Malko se uita fix în ochii albaştri ai americanului.

— Thomas, spuse el, am discutat îndelung cu Alphonse Loukoula. Este gata să repete ceea ce mi-a spus. Dar vreau să o aud mai întâi din gura dumneavoastră.

Thomas Hauser îşi feri privirea.

— Ce vreţi să spuneţi? Ce a inventat ticălosul ăsta?

Vocea lui nu mai era decât un croncănit.

— Dumneavoastră i-aţi înlesnit congolezului trecerea prin vamă cu valiza ce conţinea încărcătura care a aruncat în aer avionul DC 10.

Americanul bătu cu pumnul în masă.

— Sunteţi ţicnit?! Ce-i toată povestea asta?

Malko dădu din cap.

— Thomas, nu vă întreb dacă aţi făcut-o, ci *de ce?*

Americanul amuţise. O venă mare i se zbătea la tâmplă.

Privi în jurul lui şi mormăi:

— Totul e o nebunie. Cum puteţi să credeţi un asemenea individ?

— Pentru că spune adevărul, făcu Malko. Am şi agenda lui în care se găseşte numărul dumneavoastră personal de telefon. Cum explicaţi asta?

— Nu ştiu nimic, spuse americanul furios. Putea să şi-l procure. În fine, unde-i tipul ăsta? Ce v-a povestit? Cine i-a dat valiza-capcană?

— Thomas, replică Malko. Această misiune mi-a fost încredinţată de Direcţia Generală din Langley, iar ea constă în a-i găsi pe vinovaţii acestui atentat. Şi i-am găsit. Cel puţin ultimul eşalon din care şi dumneavoastră faceţi parte. Voi fi obligat s-o scriu în raportul meu, chiar dacă este foarte înspăimântător. Cu excepţia cazului în care îmi veţi putea proba contrariul.

— Bine, bine, înţeleg, spuse Thomas Hauser pe un ton mai împăciuitor. Mergem la ambasadă şi-l anchetăm pe nemernicul ăsta cu martori. Aşteptaţi-mă o clipă să mă îmbrac.

Malko îşi mai turnă cafea. Cinci minute mai târziu, Thomas Hauser reveni, mai puţin tras la faţă. După respiraţie, Malko îşi dădu seama că băuse. Privirea îi era mai liniştită şi mişcările mai sigure.

— Să mergem, se adresă el cu o voce aproape jovială.

Ieşiră în grădină şi Malko o luă înainte. Se apropia de maşina lui. Ajuns în dreptul uşii din faţă, se întoarse.

Thomas Hauser tocmai îşi scosese de la centură un Colt 45 automat. Trase cocoşul şi, cu braţul întins apăsă pe trăgaci, cu arma îndreptată spre portbagajul Toyotei. Împuşcăturile se succedară atât de repede, încât ai fi crezut că e o rafală de armă automată; culasa armei rămase deschisă şi încărcătorul gol. Thomas Hauser ridică capul cu o licărire ciudată în privire.

— A plătit-o ticălosul ăsta! izbucni el.

Malko dădu din cap cu tristeţe.

— Thomas, nu ar fi trebuit…

Se îndreptă spre portbagajul ciuruit şi îl deschise. Descoperind spaţiul gol, Thomas Hauser se schimbă dintr-o dată la faţă. După privire, Malko înţelese că, dacă i-ar fi rămas un cartuş, americanul l-ar fi doborât pe loc. Câteva clipe ce păreau

nesfârşite, cei doi bărbaţi se măsurară din priviri. Apoi Malko spuse cu tristeţe:

— Alphonse Loukoula este gata să depună mărturie. La fel şi Rafik Janieh. I-am dus în loc sigur.

Privirea americanului se înceţoşă şi umerii i se încovoiară. Părea făcut KO, doar că rămăsese în picioare. Malko întinse mâna spre Colt.

— Daţi-mi-l!

Thomas Hauser predă arma fără să mai opună rezistenţă şi, din proprie iniţiativă, se întoarse în casă unde se prăbuşi la masa din bucătărie. Malko aşeză arma goală alături de el.

— Acum, spuneţi-mi adevărul. De ce aţi permis trecerea valizei prin vamă?

Thomas Hauser rămase mai multe minute cu capul în mâini fără să răspundă. În cele din urmă, se hotărî să vorbească cu o voce monotonă.

— De mai bine de un an, creasem o reţea de culegere de informaţii despre Liban. Mai întâi, pentru a obţine informaţii despre ostaticii noştri, apoi, pentru a încerca să penetrăm grupările teroriste.

— Langley era la curent?

— Bineînţeles.

— Din cine era formată această reţea?

— În principal, din Issam Hadjez şi din Rafik. Aveau legături numeroase la Beirut şi originea lor şiită le permitea accesul la informaţii deosebite. De altminteri, am obţinut în timp util şi în mai multe rânduri informaţii preţioase pentru care Langley m-a felicitat.

— Langley cunoştea numele informatorilor dumneavoastră?

— Da.

Iată de ce îl trimiseseră pe Malko la Brazzaville. Îl bănuiau deja pe Thomas Hauser.

— Continuaţi, Thomas, îl încurajă el.

Americanul avea lacrimi în ochi.

— Am făcut o prostie, mărturisi el. După trei luni. Rafik a venit să mă caute şi să-mi spună că nu putea să continue să-mi furnizeze informaţii fără o compensaţie. Era prea periculos…

— Şi v-au cerut să le acoperiţi traficul cu droguri.

Thomas aprobă din cap. Caz clasic. Munca de informaţii este un joc cumplit în care, atunci când se pierde morala, orice se poate întâmpla. Thomas nu înţelesese aceasta. Vorba nemţilor: „Când cinezi cu dracul, îţi trebuie o lingură cu coadă lungă…”.

— Aţi raportat?
— Nu.
— De ce?
— Langley nu ar fi acceptat niciodată. În acelaşi timp, îmi spuneam că aş putea să reuşesc să obţin eliberarea ostaticilor din Beirut. Atunci, mi-am asumat răspunderea, spunându-mi că asta va dura doar o vreme. Niciodată nu mi-au spus clar că este vorba de droguri…
Amărâtă scuză… Malko nu mai reuşea să prindă privirea interlocutorului său. Era dărâmat.
— Şi în seara atentatului?
— A fost ca şi altă dată. Mă angajasem să fiu prezent la fiecare expediere. Am văzut foarte bine că lui Alphonse Loukoula îi era frică, dar am pus totul pe seama emoţiei şi l-am ajutat.
Nu mai era nimic de spus. Malko mai voia, totuşi să-i pună o ultimă întrebare.
— Şi a doua zi? Nu aţi avut dorinţa să povestiţi totul?
Thomas Hauser dădu din cap şi spuse cu o voce extrem de obosită.
— Asta nu i-ar fi înviat pe cei o sută şaptezeci de pasageri. Şi apoi, în acest caz, eu eram terminat. Şi nu puteam să vă învinovăţesc pe Issam şi pe Rafik fără să mă condamn şi pe mine. Cât despre Loukoula, credeam sincer că a murit.
— Langley nu s-a mirat de încetarea bruscă a activităţii reţelei dumneavoastră?
— Am continuat să le furnizez informaţii false timp de trei luni.
Cercul se închisese.
— Bine, spuse Malko, puteţi să aşterneţi toate acestea pe hârtie?
— Dacă vreţi dumneavoastră.
Thomas Hauser plecă să caute hârtie şi începu să scrie. După ce termină. Malko reciti textul şi şi-l băgă în buzunar.
— Foarte bine, spuse Malko. Misiunea mea s-a terminat. V-am minţit. Loukoula şi Rafik sunt morţi. Dar am totuşi obligaţia să raportez. Voi lua avionul în această seară.
El se ridică şi plecă fără să-i strângă mâna lui Thomas Hauser. Era deja la volanul maşinii sale, când auzi o împuşcătură înfundată ce venea din casa şefului Centralei CIA. Se întoarse atunci în bungalou. Thomas Hauser era acolo unde îl lăsase. Încărcătorul gol al Coltului zăcea la podea, alături de pistolul în care americanul introdusese un nou încărcător. Îşi trăsese un glonţ sub bărbie, iar acesta îi smulsese o parte din faţă, apoi îi

ieşise prin creştet. Mirosul fad al sângelui amestecat cu cel înţepător al corditei îi produse greaţă.

Poate şi sentimentul acut de neputinţă ce îl stăpânea. Ajunsese cât mai departe posibil, însă cei patru bărbaţi ce abia muriseră, în decurs de câteva ore, nu erau singurii vinovaţi. Adevăratul vinovat se găsea la Tripoli şi acesta era colonelul Kadhafi. Atât timp cât lumea va tolera statele teroriste, avioanele vor sări în aer, nevinovaţii vor muri şi adevăraţii vinovaţi vor rămâne multă vreme în libertate.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....13
Capitolul III.....20
Capitolul IV.....29
Capitolul V.....38
Capitolul VI.....46
Capitolul VII.....53
Capitolul VIII.....60
Capitolul IX.....72
Capitolul X.....81
Capitolul XI.....88
Capitolul XII.....98
Capitolul XIII.....106
Capitolul XIV.....113
Capitolul XV.....121
Capitolul XVI.....131
Capitolul XVII.....138
Capitolul XVIII.....147
Capitolul XIX.....154
Capitolul XX.....165
Capitolul XXI.....171
Cuprins.....183

– Încetișor! îi ordonă Malko.

Ridicați-vă încet.

Îi înfipse țeava pistolului în gât, chiar sub ureche. Cu o lovitură de picior îndepărtă carabina, apoi Rafik fu percheziționat, găsindu-i un pistol automat strecurat sub centură. Doar atunci îl forță să se întoarcă și libanezul îl recunoscu.

– Noi avem o socoteală, spuse Malko...

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo

PREȚ 7 000

ISBN 973-9138-45-4